

Zoraki Aşk / Helen Bianchin

Birinci Bölüm

Radyodaki program yapımcısı saati söyleyince Sally isteksizce başını kaldırdı. Uzanıp transistör radyosunu kapattı, sonra zarif hareketlerle toparlanarak kollarıyla dizlerini kucakladı ve bir süre okyanusu seyretti.

Shell Cove'un ucundaki Chiaman's Beach hafta içinde çok güzel bir yerdi. Sydney'in girintili çıkıntılı kumsallarla çevrili koy ve körfezleri halkın akın ettiği hafta sonlarında ise başka bir alem olurdu.

'Kayıtlara geçmiş en sıcak yaz olmalı' diye düşündü. Güneşlenerek geçirdiği şu bir kaç saat içinde tam anlamıyla doğayla baş başa kalmıştı. Birkaç hafta sonra Noel'di ve daha şimdiden kentin kaldırımları alışverişe çıkmış insanlarla doluydu, sokaklardan ise bitip tükenmek bilmeyen bir trafik sesi akmaktaydı.

Zarif bir hareketle ayağa kalktı, gözlüklerini çıkartıp yerde duran havlusunun üstüne attı. Güneşte iyice kızmıştı, okyanusun serin suları adeta onu çağırıyordu. Hafif adımlarla denize koştu, bedenini saran suyun ipeksi yumuşaklığı çok hoşuna gitti. Çıkmazdan önce bir süre daha sığlarda oyalandı.

Bedenini saran iki minik kumaş parçası, gizlediklerinden daha fazlasını açığa çıkarıyorlardı. Görünümü konusunda iddialı değildi, her ne kadar babası tersini söyleyip onunla eğlense de, omuzuna inen altın sarısı saçları, ince ve biçimli vücudu, tatlı bir bronz dönüşmüş teni ve koyu mavi gözleriyle kendini pek çarpıcı bulmuyordu.

'Tatlı babacığım,' diye içinden geçirdi sevgiyle. Okulu bitirip de babasının, kentin dışında kalan Rose Bay'deki dairesine geleli sanki sekiz yıl olmamıştı. Tek çocuktuk, daha o anaokuluna giderken annesiyle babası ayrılmışlardı, boşanma işlemleri biter bitmez yatılı okula yollanmıştı ve yaşamının büyük bir kısmı yatılı okullarda geçmişti. Tatillerde ise ya annesinin Double Bay'deki lüks yalı dairesinde ya da Rose Bay'deki dairede kalmıştı. Yine de şanslı sayılırdı, çünkü annesiyle babası onu bir tartışma konusu yapmamışlar, tüm iyi niyetleriyle dostça bir ilişki sürdürmüşlerdi. Ama tam annesine en çok gereksinim duyduğu o gençlik bunalımları devresinde annesi ani bir kararla yeniden evlenip Amerika'ya yerleşince, Sally bunalımlarıyla başbaşa kalmıştı. Normal eğitim süresi bittikten sonra iki yıl süren bir açlık ve yemek kursuna devam etmiş, üstün derecelerle mezun olmuştu. Son altı aydır Sydney'de bir yemek fabrikasında çalışmaktaydı. Mutfak hizmetçisi olarak başladığı bu işte, şimdi aşçı yardımcılığına kadar yükselmişti.

Sally eşyalarının durduğu yere gelince düşüncelerinden sıyrıldı. Saç fırçasını alıp tuzdan sertleşmiş saçlarına bir çeki düzen vermeye çalıştı. Saçlarının boyu yaz aylarında bir dert oluyordu, ama her şekle girebilir olmasından da memnundu. Ne zaman mutfakta fırınla tezgahlar arasında mekik dokursa, hep tepesinde toplardı.

Kolundaki saate bakınca, bikinisini kurutmak için zaman olmadığını gördü. Aslında bu pek de önemli değildi, arabada eve gidene kadar üstünde kururdu. Plaj şemsiyesini toparlaması birkaç dakikasını aldı, radyosunu, havlusunu ve okuduğu romanı yerden alarak elindeki plaj çantasına doldurdu. Gözüne gözlüklerini takıp ayağına deri sandaletlerini geçirdikten sonra yola koyulmaya hazırды.

Doğum gününde babasının hediye ettiği pırlıl pırlıl MGB-GT araba biraz ötedeki çim alanının ucundaki parkta duruyordu. Arabasına doğru yürürken düşünceleri bu akşam için tasarladığı menüye gitti. Soğan çorbası, arkasından coq-au-vin (Şaraplı tavuk), tatlı olarak da bol kremalı çilekli dondurma. Hazırlıklarının çoğunu sabahdan yapmıştı, ama yemeklere hakkını vermek için rahatsız edilmeden geçirebileceği bir süreye ihtiyacı vardı.

Joseph Ballinger- arkadaşları içinde yalnızca Joe- sosyal yönü çok hareketli olan bir kişiydi. İnşaat mühendisiydi, kendi işini idare ediyordu ve misafir ağırlamaktan çok hoşlanırdı, bu nedenle de ayda iki kez, bazen de daha fazla yemek verdiği olurdu.

Bu akşamki yemek de Sally'nin kendi elleriyle hazırladığı yemeklerden biriydi. Davetlilerin adlarını hatırlamaya çalışırken alnı kırıştı. Babasının akşam davetlerinde sık sık yer alan, yaşlı bir çift olan Oscar ve Olivia Nordestein'lar, Charles ve Andrea Bakersfield ve kızları Chantrelle.

Arabaya gelince elindekileri arka koltuğa bıraktıktan sonra direksiyona geçip, kente doğru yola çıktı. Arabanın hareketiyle oluşan rüzgar sıcak tenini serinletirken ıslak saçlarını da dağıttı. Hava dayanılmayacak kadar sıcaktı! Arabanın içindeki hava akımını artırmak amacıyla havalandırmayı açtı.

Sahili izleyerek kıvrıla kıvrıla giden yol boyunca irili ufaklı bir dolu koy vardı. Kendini, umduğundan da daha çabuk Sydney limanındaki köprüyü geçmeye hazırlanan trafiğin içinde buldu. Opera binasının görkemli görünümü onu her zaman etkilemişti. Jackson limanının pırıl pırıl parlayan sularına sırtını vermiş olan bu yapı tam bir sanar şaheseri idi.

New South Head yoluna doğru arabayı çevirdi. Rose Bay'in golf sahasına yaklaşırken arabasının yalpaladığını fark etti. 'İnşallah lastik patlamamıştır' diye içinden dua etti, ama duası kabul olmadı, zira patlak lastiğin çıkardığı ses kulağına kadar geliyordu. Sıkkin bir hareketle sinyali çalıştırdı, kaldırımı yanaşıp durdu.

Bagajı açıp içerideki gereçleri ve sayısız gerekli gereksiz tıktıştırılmış eşyaların arasından stepneyi çıkarmaya uğraşırken yanbaşıda bir ses duydu.

<<Size yardımcı olabilir miyim?>>

Bu ağdalı konuşan gür sesin sahibini görmek için başını yavaşça çevirdi ve kendisinden birkaç adım ötede duran adamın haşin ve alaylı yüzünü görünce afalladı. Adamdan yayılan hayvansal çekiciliği içinde duyunca sırtı hafifçe ürperdi. Üstüne giydiği ciddi takım elbise bile, içinde kıpırdılar uyandıran bu erkekçe havayı gizleyemiyordu. Kafasında tehlike çanlarının çalmaya başladığını fark etti, kaçıp saklanmak istiyordu.

Becerebildiğince sakın bir sesle, <<Bundan önce de en az iki kere lastik değiştirdim,>> dedi ve çekip gider ümidiyle ona arkasını döndü.

<<Hanım hanımcık çabalamanızı seyretmek için durmadım,>> diye sertçe cevapladı adam. Konuşmasında, özellikle bazı sesle harfleri söyleyişinde, kulağa hoş gelen belli belirsiz bir aksan vardı.

Sally alaylı bir havayla, <<Öyleyse, buyurun,>> deyip yana çekilirken, ilk kez üstündeki giysilerin yetersizliğinin farkına vardı.

Çok iyi bir terzi elinden çıktığı her halinden belli olan ceketini sırtından çıkarıp uzatınca Sally'nin yüzünde beliren şaşkın ifadeyi gördü ve alaylı bir tarzda tek kaşını havaya kaldırdı.

<<Şunu tutar mıydınız?>>

Ceketi adamın elinden alıp koruyucu bir kalkan gibi önünde tuttu, ama neden böyle yaptığını da pek bilmiyordu. Pahalı bir kumaştan dikildiği her haliyle belli olan ceketten burnuna doğru hafif bir erkek kokusu geldi. Kendi kendine kızarak bakışlarını arkasında duran arabaya çevirdi, önündeki panjurdan parlayan Alfa- Romeo armasını gördü.

Adamın stepneyi takması pek uzun sürmedi. Patlak lastiği bagaja atarken Sally birkaç kelimeyle teşekkür etti.

Ama o önemsemezce omuzlarını silkip bagajda bulduğu işe yaramaz bir beze dikkatlice ellerini sildi. <<Bu çarpıcı giysinizle pek fazla beklemenize gerek kalmazdı,>> diye teklifsizce konuştu. Alaycı bakışlarıyla Sally'nin vücudunu baştan ayağı süzdü, minicik bikininin örttüğü göğüslerine gelince bakışları burada biraz uzunca durdu. Sally'nin uyuşmuş parmaklarının arasından ceketini aldıktan sonra elini uzatıp parmağını mayosunun üstünden hafifçe göğsüne kaydırıldı. <<Sanırım güneş sizi fena yakalamış,>>

O hafif dokunuş bile derisini yakmaya yetti, ateş değmiş gibi geri çekildi. <<Çek elini!>> diye öfkeyle soludu. Dört saat önce aceleyle arabanın arka koltuğuna attığı poplin bluzunu giymiş olmayı ne kadar isterdi, ama artık çok geçti. Tek istediği bu sıcakta pişmeden eve gitmek olmuştı, dikkati çekmemek ikinci planda kalmıştı, her nedense bunu pek önemsememişti.

Adamın yumuşak bir kahkaha attığını duyunca daha da sinirlendi. İstedikini hiç çekinmeden elde eden bir insana benziyordu.

<<Ciao, bianda,(Hoşçakal, sarışın dilber) Alaylı bir el sallamayla arkasını dönüp arabasına doğru yürüdü.

Sally hışımla bagajı kapattı ve direksiyona doğru yürüdü. Sanki koşmuş gibi göğsü inip kalkıyordu. Şimdiye kadar karşılaştığı sinir bozucu adamlar arasında herhalde bu birinciliği alırdı. Onu çileden çıkartan son sözleri hala beyninin içinde yankılanıyordu. Onun Alfa-Romeo'suna binip de trafiğe karışmasından önce kornayla selamlamasına kasten cevap vermedi, yola koyulmadan önce de yine kasten bir kaç dakika bekledi.

Arabasını park edip babasının oturduğu daireye çıkan merdivenleri tırmanırken bile için için köpürüyordu. Anahtarlarının arasından birini seçip kilide soktu, çevirdi ve hole girdi.

<<Merhaba! Ben geldim!>> diye seslendi kapıyı kapatırken, ama hiç cevap alamayınca, holü geçip mutfığa girdi. On dakika sonra coq-au-vin tenceresi fırındaydı ve çorbanın malzemesi mutfak masasında hazır duruyordu. 'Artık bir duş alabilirim' diye düşündü.

Odasında önce üstündeki poplin bluzu çıkardı, sonra odaya açılan banyo kapısından içeri girdi. Kısa bir duştan sonra tekrar odasına dönüp temiz iç çamaşırlarını giydi. Yatak odasında duran elbise dolabından desenli bir ipekli gece elbisesi seçip giydi ve fermuarını çekti. On dakika sonra sağ kurutma makinasını elinden bıraktığında, saçları tepesinde bir topuz olacak kadar kurumuştu. Aceleyle sürdüğü nemlendiriciyi, dudaklarına sürdüğü ruj izledi, arkasından gözlerinin rengini iyice belirginleştiren farını ve rimelini de sürünce makyajı bitmiş oldu. Aynada son kez kendine baktı ve gördüğünden memnun kaldı.

Ne giyerse giysin, Philip onu çok çekici bulacaktı. Yüzünü buruşturdu. Philip konusunda ne yapacağını bir türlü bilemiyordu. Özellikle son zamanlarda ona ona gösterdiği ilgi bir durum almıştı ve şu son bir kaç ay içinde muntazam aralıklarla ona evlenme teklifinde bulunmuştu. Öyleyse neden bir türlü kabul etmiyordu? Onunla bütünleşebilecek, yalnız onun için yaratılmış bir erkek yok muydu bu dünyada? Neden duyguları böyle bir bekleyiş havasındaydı sanki? Belki de bu düşündükleri yalnız romanlarda olmuştu.

Yatak odasının kapısının vurulmasıyla içinde bulunduğu zamana döndü, hazır olduğunu seslendikten sonra kalkıp dışarı çıktı.

<<Philip geldi,>> diye babası ona haber verdi. Sally babasına tek heceli bir cevap verdi.

<<Ooo, çok güzelsin şekerim,>> diye takıldı babası.

Sally parmak uçlarına kalkıp babasının çenesini öptü. <<Sen de pek yakışıklısın babacığım,>> Gülümseyerek onun koluna girdi. <<Philip'e bir içki verir misin,lütfen? Mutfakta biraz işim var.>>

Joe hafifçe gülümsedi. <<Sanırım seninle birlikte mutfakta olmayı yeğlerdi. Nordestein'larla Bakersfield'lar yarım saat sonra gelecekler.>>

Kolkola salona girdiler. Yirmi beş yaşlarında, uzun boylu ve yakışıklı bir genç ona doğru kollarını uzatarak ilerledi.

<<Sonunda gelebildin sevgilim,>> Eğilip Sally'nin alnına bir öpücük kondurdu. <<Her zamanki gibi şahanesin.>>

<<Bu iltifatların karşılığında bir bardak şeriyi hak ettin,>> diye neşeli olmaya çalışan bir sesle konuştu Sally. <<Babamla biraz oturup gevezelik edin, benim mutfakta ilgilenmem gereken bazı işlerim var.>> Yanlarında öyle bir ustalıkla uzaklaştı ki, Philip kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapamadı. Mutfğa girdiğinde rahat bir soluk aldı. Tanrım, ne oluyordu ona öyle? Neden başka bir gece değil de, bu gece böyle bir duygusal bulanıklık içine düşmüştü?

Becerikli ellerle çorbayı hazırladı ve ocağın üstüne koydu, fırında pişen yemeğe göz attı, sonra yemek odasına geçerek sofrayı kurmaya başladı.

Bir süre sonra yapmakta olduğu işe kendini iyiden iyiye kaptırdı. Bütün hamaratlığıyla çalışıyor, fırına yemek koyuyor, ocağın üstünde pişenleri karıştırıyordu. Yemekler pişip servis tabaklarına aktarıldıktan sonra konukların yanına geçti ve babasının verdiği içki bardağını aldı.

<<Sally, bu gece ne kadar da güzelsin,>> diye ona kompliman yaptı Andrea Bakersfield. <<Bu kada sıcak bir gecede mutfakta çalıştıktan sonra nasıl böyle bakımlı kalabiliyorsun şaşıyorum doğrusu, bana bu işin sırrını muhakkak açıklamalısın.>>

<<Üstünüze mümkün olduğu kadar az giysi giyin ve kendinizi yaptığınız işe tümüyle verin,>> diye cevapladı Sally gülümseyerek.

<<Anne,>> diye alaylı bir sesle konuştu Chantrelle, Sally'yi inceleyerek. <<Sen mutfğa hiç girmezsin ki. Sorun biraz yersiz kaçtı sanırım.>> Bakışları Sally'nin saçlarına takılınca yapmacık bir neşeyle güldü. <<Sally, şekerim, akşam yemeğini hazırlamak seni çok yordu galiba, bak saçların hala ıslak.>>

<<Bu da benim sırrım,>> diye nazik olmaya çalışan bir sesle cevapladı Sally. <<Böylece serinkanlı kalabiliyorum.>>

<<Bu akşam bize ne yemekler hazırladın bakalım, şekerim?>>

Chantrelle'in davranışlarına dayanacak gücünü yitirmek üzere olan Sally, Olivia Nordestein'ın araya girmesinden yararlandı. <<Tatlı olarak, kremalı,çilekli dondurma hazırladım,>> dedi. <<Ama ondan öncekilere gelince, bunlar sürpriz olacak.>>

Bu akşam sende garip bir tedirginlik var,>> diye fısıldadı Philip yanına gelerek. Sally yapma bir gülümsemenin dudaklarına yayılmasına izin verdi.

<<Bugün bir kaç saatliğine plaja gitmiştim. Belki de güneşin etkisidir ne dersin?>>

<<Yarın akşam operaya iki bilet aldım gelir misin?>>

Onun dürüst ve yapmacıksız yüzüne bakınca, Sally kendinde onu reddedecek gücü bulamadı.

<<Teşekkür ederim, çok memnun olurum,>>

Philip'in yüz hatları gevşedi, kocaman bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı. <<Seni saat yedide alırım. Önce birlikte bir akşam yemeği yeriz.>>

Yarın belki de olaylara daha değişik açıdan bakacaktı, ama bu gece, onun duygularına karşı saygılı olmak için kendini zorlaması gerekiyordu. İçi sıkılıyordu. Tatlı bir gülümsemeyle misafirlerin arasından sıyrılıp çorbayı almaya gitti. Joe de misafirlerini yemek odasına yöneltti.

C

Çorba nefis olmuştu, hele coq-au-vin bir harikaydı. Yemek pişirmekte ki ustalığını öven babasına kaçamak bir gülümseme yolladı Sally.

<<Sevgili Sally'miz o kadar becerikli ki,>> diye Chantrelle övgüsüne başladı <<Bense bir su bile kaynatamam, ama sanırım hiç bir zaman böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacağım, öyle değil mi?>> Şımarık bir çocuk gibi dudaklarını büküp gözleriyle çevresindekilere şöyle bir baktı.

<<Eğer yüksek tabakanın ileri gelenleri arasında olursan, aşçının izinli olduğu gecelerde sana hizmete hazır bir lokanta her zaman için bulunur,>> diye Sally onu cevapladı. Cantrelle bir kahkaha attı.

<<Doğal olarak, tatlım. Zengin bir kocaya göz kamaştırıcı bir eş olmaktan öte kendimi yoramam.>>

<<Senin pahalı zevklerini karşılayacak bir milyoner mi?>>

<<En azından,>> dedi Chantrelle, <<Etrafta bir kaç tane kalmış sanırım,>>

<<Ağına düşecek bu milyonerin saçları dökülmüş, şişko ve elli yaşlarında olmaması için dua edeceğim,>> diye Sally yapma bir neşeyle konuşmayı sürdürdü, ama Cahantrelle'in suratı asıldı.

<<İpek çarşaflarda yatmak, mink paltolar giymek ve her davete ayrı bir takıyla gitmek için insan çok şeylere katlanır.>>

<<Sanırım tatlının sırası geldi,>> diye Sally ayağa kalktı. Bu masada bir kaç dakika daha oturursa, kendini tutamayıp Chantrelle'ya kaba bir söz edebilirdi.

<<Eline sağlık...Bir harikaydı.>>

Sally başını Philip'ten yana çevirdiyse de gözlerini kaçırdı. Dondurmanın gerçekten nefis olduğunu biliyordu ama, bu övgünün onu pek etkilemediğinin de farkındaydı.

<<Her zamanki gibi nefis bir yemektir güzelim,>> diye ekledi Joe sevgi dolu bir sesle, sonra eliyle bütün misafirlerini içeren bir hareket yaparak, <<Salona geçmeyi arzu eder miydiniz?>> dedi.

<<Bu arada bizim küçük külkedimiz bulaşıklarla ilgilenir,>> Chantrelle tatlı tatlı Sally'yi iğneliyordu.

<<Sandığın kadar korkulacak bir iş değil,>> diye Sally güldü... Gülmekten başka ne yapabilirdi ki? Eğer ilkel kadınca içgüdülerine uymaya kalksa, Chantrelle'in saçlarını tutup çekerdi, hem de olanca gücüyle! <<Otomatik bulaşık makinası kılığına girmiş küçük bir cinim var...Göz açıp kapayıncaya kadar mutfak eski haline döner.>>

Chantrelle'in iğneli sözleri her şeye rağmen gücüne gitmişti, bu nedenle bütün hıncını tencereden aldı ve onları pırl pırl parlayıncaya kadar ovdu. Aslında bulaşık makinası rahatça yapardı, ama bu sayede öfkesinin bir kısmı da geçmişti.

Bakersfield'larla Nordestain'lar ayrıldıklarında saat on biri geçiyordu. Sally özür dileyen bir gülümsemeyle Philip'e döndü.

<<İyi geceler,>> dedi nazik bir sesle. Gözlerinde ki düş kırıklığını görmemek için başını hafifçe

çevirdi. <<Güneşte çok kalmaktan başım ağrıyor, hem saat de epeyi geç oldu.>> Öpmesi için yüzünü ondan yana çevirdi. Ilık ve nemli dudakların dudaklarına değdiğini hissetti. 'Neden beni öptüğü zaman hiç bir şey hissetmiyorum?' diye suçlu suçlu içinden geçirdi. Ama Philip'in öpücüğünün uyandırdığı duygu, bir ağabeyin ya da sevilen bir kuzeninkinden öteye gitmiyordu.

Kapı Philip'in arkasından kapanınca rahat bir nefes aldı.

<<Yorgun musun güzelim?>>

Sally, sevgi dolu gözlerle babasına bakıp gülümsedi,>> Biraz. Korkarım Cahantrelle hep benim zıddıma gidiyor...O çevrede olduğu sürece, sakın olmak benim için bir sorun oluyor.>>

Babası kaşını hafifçe kaldırdı, <<Ya Philip? Aranızda bir anlaşmazlık falan mı var? Sanki bu akşam ondan bilerek kaçıyordun.>>

<<O kadar belli oluyor muydu? >> diye Sally pişmanlık dolu bir sesle sordu. <<<Sıcığın etkisi olmalı, hem Noel de yaklaşıyor...Sanırım bir tatile ihtiyacım var?>>

<<Sene sonu bunalımları mı? Bende biraz sinirliyim.>>

<<Her şeyi dert ediyorsun,>> diye Sally babasına çıktı. Babasının yüzünü dikkatle incelemeye başladı. Gözlerinin çevresinde daha önce fark etmediği halkalar vardı, anlı da kırışıklarla doluydu.Aslına bakılırsa, babası çok yorgun görünüyordu. Güneş altında çalışmaktan yanmış olmasına rağmen, yüzünün rengi bir garipti. Ağzının çevresindeki grimsi renkten rahatsız oldu.

Birden babası gözlerinin önünde yığıldı. Acı bir çığlıkla Sally onu yere düşmeden yakaladı ve zar zor bir koltuğa oturttu.

<<İlaçlarım...Yatağımın yanındaki gözde,>> diye Joe hırıltılı bir sesle konuştu. Sally bir ok gibi fırlayıp yatak odasına gitti. Titreyen parmaklarla ilaç şişesinin kapağını açmaya çalıştı.

Şişenin üstünde 'bir tane' yazıyordu. Sally hemen şişeden bir hap çıkarıp babasının dudaklarının arasına sıkıştırdı, sonra mutfağa koşup bir bardak su aldı.

İlacın etkisi hemen görüldü. Babasının rengi yerine gelince gözlerinin yüzüne dikip, <<Sanırım neler olup bittiğini anlatsan iyi olur,>> dedi Sally.

Joe hafifçe kızına gülümsedi. <<Aslında gözün korkmasın. Sandığın kadar kötü durumda değilim.>>

<<Bunları ne kadar zamandan beri alıyorsun?>> diye ısrarla sordu elindeki ilaç şişesini göstererek. Sessizliğin uzadığını görünce yumuşak bir sesle, <<Seni çok seviyorum, baba. Gerçeği bilmek hakkımdır sanırım,>> dedi.

Joe teslim olduğunu belirten bir anlamda başını salladı, ama bu, Sally'nin duyduğu endişeyi hafifletmedi. <<Evet,bunu sana açıklamam gerekirdi. Aylardır, Sally. Hayır.>> Sally'nin hıçkırığını duyunca ona elini uzattı. <<Korkma, daha önümde nice yıllar var. Bu hapları her yerde bulundururum.>> Neşeli olmasına gayret ettiği bir sesle, <<Evde...Arabada...İşte... Hatta üstümde bile taşırım.>>

<<İşten ayrılсан daha iyi olmaz mı?>> diye önerdi Sally endişeyle, sonra yüzündeki ifadeye bir göz attı. Bir şüphe tohumu beynin kemirmeye başlamıştı. Ülkeye yayılmış olan ekonomik burhan nedeniyle piyasadın paranın çekilmesinin, çoğu küçük firmaların kapanmasına neden olduğu herkesçe biliniyordu. Babasının bir miktar parası vardı, biliyordu, ama eğer karşılayabileceğinden

fazla borca girmemişse, o zaman başı dertte olabilirdi. Buna ilaveten babası kumar oynamayı da severdi...İşkambil, yarışlar. Mali yönden bir dar boğazda olması için üst üste kayba uğramış olması gerekirdi. Endişeli bir tavırla sordu, <<İşler çok mu kötü?>>

Joe Ballinger'in gözleri boş bir ifade aldı. Gövdesi giysilerinin içinde adeta sönmüş bir balon gibi duruyordu. Kızını süzdü, sonra alçak bir sesle, <<Bir bakıma bunu tahmin ettiğine seviniyorum. Senden daha ne kadar zaman saklayacağımı bilemiyordum.>>

Sally korkunun buz gibi elerinin, kalbini sıktığını hissetti. <<Başın dertte mi?>> diye babasını üzmemeye çalışan bir ifadeyle sordu. Babası evet anlamında başını salladı.

<<Paraya ihtiyacım var, Sally. Hem de oldukça yüklü bir miktarda.>>

<<Bankada biriktirdiğim paralar var,>> diye önerdi Sally. <<Sonra arabam da var.>>

<<Teşekkür ederim, güzelim,>> diye babası olumsuz anlamda başını salladı. <<Ama bunlar yeterli olmaz.>>

<<Bu apartman katı senin...Sonra işin de var. Eminim bankalardan biri sana borç para verir.>>

<<Onlara zaten yeterince borçlandım,>> diye açıkladı babası. <<İnşaatlar o kadar yavaşladı ki yeni anlaşmalar bulmak çok oluyor.İyice düşünmeden bir kaç rizikoya girdim, hepsi de geri tepti.>>

<<Her zaman için borç para veren şirketler...>> Babasının umutsuzca başını salladığını görünce sustu.

<<Hepsini denedim.>>

Mantıklı olmaya çalıştı. <<Şimdi ne olacak?>>

Babası içini çekti. <<Banka ipotekli mallarıma el koyacak, bana kredi verenler beni mahkemeye verecekler, bu arada Luke Andretti de iflasımı zevkle seyredecek.>>

'Tanrım işler sandığımdan da kötü,' diye düşündü Sally. <<Andretti?>> diye yüksek sesle sordu. <<O da kim?>>

<<Çok güçlü bir iş adamı ve maliyeci...Çok çok başarılı ve...>> Bir an için sustu, <<Şimdiye kadar tanıdığım iş adamları arasında uzlaşması en zor olanı.>>

Sally'nin gözleri buğulanmıştı, sonra kendini topladı. <<Sanırım sana bir tür ultiatom verdi.>>

<<Öyle de diyebilirsin,>> dedi Joe. <<Yarın avukatımla görüşeceğim, ondan sonra da beni resmen iflas ettirecek olan çarklar dönmeye başlayacak.>> Umutsuzca göğüs geçirdi, ellerini yorgun bir biçimde dizlerine koydu. <<Elimizde ne var ne yoksa yitireceğiz>>

Sally'nin aklına birden bir fikir geldi. <<Avukatınla olan görüşmeyi perşembeye kadar erteleyemez misin?>> diye sordu, sonra ekledi. <<Yalnızca bir gün, pek bir şeyin fark edeceğini sanmıyorum, öyle değil mi?>>

Babasının bakışları endişeliydi. <<Aklından neler geçiyor, Sally? Olabilecek her şeyi denediğimden emin olabilirsiniz.>>

<<İşe yarayacağından pek emin değilim,>> diye açıkladı Sally. <<Ama yine bir kere denemeye

değer.>>

Yorgun yorgun omuzlarını silktili. Sally babasının yüzündeki bitkin ve umutsuz ifadeden etkilendi. Hayattan elini eteğini çekmiş, bütün umutlarını yitirmiş bir hali vardı, yüzü de yaşından çok daha ihtiyar görünüyordu.

<<Şimdi,>> diye canlı bir sesle başladı. <<Önce gidip bir güzel uyumalısın. Kapıları kapar, ışıkları söndürürüm.>> Daha şimdiden kafası, yarın neler yapması gerektiğini kurmaya başlamıştı. Belki Philip ona yardım edebilirdi, o olmazsa Mr. Andretti ile konuşacaktı. Allah tan, yarın öğlene kadar işe gitme zorunluluğu yoktu.

Sally çok kötü bir gece geçirdi. Erkenden kalkması için yediye ayarladığı saatin sessizliği yırtan ziliyle yataktan fırladı.

Babasının da geceyi aynı biçimde geçirdiği görülüyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi, yüzünde ise uykusuz geçen bir gecenin kalıntıları vardı. Bütün çabalarına rağmen babası ustabaşıyla görüşmesi gereken sorunlar olduğunu ileri sürerek saat sekizden önce evden ayrıldı.

Kapının kapandığını duyar duymaz Sally telefona koştı ve sabırsız parmaklarla Philip'in numarasını çevirdi.

Philip'in sesindeki mutluluk ifadesi, Sally'nin babasının başına gelenleri anlatmasıyla inanmazlığa dönüştü. Sally'nin birden başından aşağı kaynar sular indi. Sevgili, tedbirli Philip...aslında onu ne kadar az tanıyordu. Gereken miktarda parası olmadığına onu inandırmaya çalışıyordu. Paralarını, iyi gelir getirecek bir biçimde çeşitli yatırımlara bağlamıştı, babasının işinde yatan anaparaya ise elini süremezdi.Ona yardım etmemesinin nedenlerini saklamaya çalışıyormuş gibi geldi Sally'ye. Sesindeki telaş ifadesini telefondan bile anlamak mümkündü. Birkaç saniye süren bir sessizlikten sonra Sally sakın görünmeye çalışan bir sesle, başka telefon görüşmeleri olduğunu ileri sürerek telefonu kapattı. Kendini çok kötü hissediyordu, dahası büyük bir yanılığa düşmüştü. Artık Mr. Andretti'yle yüzleşmekten başka çaresi kalmamıştı, aslında buna da pek güvenmiyordu ya.

Tekrar telefonu eline aldı ve numaraları çevirmeye başladı. Patronunun telefonu açıp o yumuşak sesiyle 'Buyrun, ben Monsieur Claide' demesini yarıda kesip, önemli ailevi sorunlar nedeniyle işe bir kaç saat geç gelmek için izin istedi. Claude tam üç dakika süreyle Fransızca olarak söyledikten sonra biraz duruldu ve tekrara İngilizce konuşmaya başladı. İsteksiz bir sesle izin verdiğini belirtti, bunun üzerine Sally'de işlerini bitirir bitirmez hemen oraya geleceğine dair söz verdi.

Apartmandan çıktığı zaman saat dokuz olmak üzereydi. Üzerine, bütün dişiliğini ortaya çıkaran, omuzlarından ince askılarla tutturulmuş, üstü büzgülü, altı kat kat volanlar halinde dizlerine kadar inen desenli bir vual elbise giymişti.

Telefon rehberinden edindiği bilgiye göre, Andretti ve Ortakları, kentin, görkemli yapıların yükseldiği iş merkezinde bulunan bir apartmandaydı. Binanın gösterişli holüne girerken içinde bir tedirginlik hissetti. Hiç acele etmeden, şirketlerin adlarının yazılı olduğu duvar panosunu gözden geçirdi. İşte, oradaydı: Onuncu kat.

Asansöre geldiğinde kapısı kapanmak üzereydi. Elini uzatıp çağırma düğmesine basmasına kalmadan asansörün kapısı birden açıldı.

Asansöre girdi. Teşekkür etmek için ağzını açmaya hazırlanırken, gördüğü manzara karşısında birden dondu kaldı. Olamazdı! Asansörün içinde duran adam, dün öğleden sonra arabasının patlak lastiğini değiştiren o ukala adamın ta kendisiydi.

<<Günaydın.>>

Sally hi bir cevap vermede başını hafifçe eğmekle yetindi. Elinde olmadan yanakları kızarmaya başlamıştı. Adam, katları gösteren panonun tam önünde duruyordu. Ağzını açmadan yalnız kaşlarını kaldırarak Sally'ye bakınca, çıkacağı katı bildirmek zorunda kaldı.

Bütün yeni binaların asansörleri gibi, bu asansörde çok hızlı çıkıyordu. Yine de birlikte oldukları şu kısa süre içinde, Sally adamın gözlerindeki beğeniye fark etmekten geri kalmadı. Özellikle ondan yana bakmamaya gayret etti. Asansör, ineceği katta durunca başını bile çevirmeden, dimdik yürüyüp gitti.

'Her kimse beni tedirgin etmeyi iyi beceriyor doğrusu,' diye içinden geçirdi. Aklında kaldığından da uzun boyluydu, bir seksen beşin üstünde olmalıydı, güneşte olmayınca saçları daha da koyu görünüyordu. İri kemikli ve çekici yüzdeki ona beğeniyle bakan gözleri, bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Tanrı aşkına! Çok saçmaydı! Herhalde bir daha hiç karşılaşmazlardı, zaten karşılaşmak istemiyordu da.

Hızlı adımlarla koridoru geçip, Andretti ve Ortakları yazılı panonun asılı olduğu, buzlu camlı kapının önünde durdu. Kapıyı açıp, ürkek adımlarla, boydan boya kalın tüylü halılarla kaplı kabul salonuna girdi. Resepsiyonda oturan kıza adını söyledi.

<<Özür dilerim, Miss Ballinger, ama Mr. Andretti şu anda çok meşguller.>>

<<O zaman, ben de işi bitene kadar beklerim,>> diye sakın bir tavırla Sally kızı cevapladı. Kuşku dolu gözlerle kız onu süzdü.

<<Mr. Andretti'nin sizi bugün kabul edeceğini sanmam,>> dedi. <<Bir randevu almak ister miydiniz, örneğin, yarın sabah gibi?>>

Sally başını salladı, bütün umutları sönmüştü. <<Bugün olması gerekiyor,>> dedi, kelimelerin üzerine basa basa. <<Beklerim,>>

Telefon çalmaya başladı. Resepsiyonda ki kız telefonu açtı, başka bir hatta aldı, sonra Sally'ye döndü.

<<Eğer Mr. Andretti'nin sekreteri boşalana kadar beklerseniz, bugün için sizi görme olanağı olup olmadığını araştıracağım.>>

Sally başını olur anlamında hafifçe salladı, sonra, birbirinden rahat görünen koltuklardan birini seçip oturdu. Lüks eşyalarla çevrili odayı incelemeye başladı. Andretti ve Ortakları, memurlarına ve müşterilerine her türlü konforu sağlamada hiç bir masraftan kaçınmamışlardı. Masaların üstünde, Tine'dan Punch'a kadar çeşitli dergiler, birkaç mali bülten ve seçkin moda dergileri bile vardı.

<<Miss Ballinger, Mr. Andretti sizinle görüşecek sanırım,>> diye resepsiyondaki kız haber verdi. Sally, kızın sesinde yankılanan şaşkınlığı hemen sezdi. <<Beni izleyin, size yolu göstereyim. Mr. Andretti'nin sekreteri sizi oradan alır.>>

Zengin bir biçimde döşenmiş olan bekleme odasına girerken, Sally şansının dönmekte olduğunu düşündü. Ne kadar beklemek zorunda kalacağı açıklanmamıştı, ama sırf Mr. Andretti'yi görme ihtimalinin doğması bile onun için yeterliydi.

Aradan bir otuz dakika geçti, derken bir otuz dakika daha. Sally başka bir dergiyi alıp, sayfalarını karıştırdı. Öğlen olmuştu, unutulduğuna inanmaya başlamıştı. Tam bu sırada kapı açıldı ve otuz yaşın üstünde, becerikli olduğu her halinden belli olan sekreter hanım, Mr. Andretti'nin onunla görüşmeye

hazır olduğunu bildirdi.

En sonunda! Sally ayapa kalktı ve sekreteri izledi. Açık kapının önüne gelince durdu.
<<Miss Ballinger, Mr. Andretti.>>

Sekreterin geri çekimesi üzerine Sally odaya girdi. Oda kapısı arkasından kararlı bir çıtırtıyla kapandı. Bakışlarını, odanın öbür ucunda, camın yanında ayakta duran adamın silüetine çevirdi. Ona hiç de yabancı gelmeyen bir havası vardı. Adam yavaş yavaş ondan yana döndü. Sally şaşkınlıktan olduğu yerde çakıldı kaldı.

bedinur

30.12.2006 10:59

İkinci Bölüm

<<Siz!>> diye hafif bir çığlık attı Sally ilk şaşkınlığından kurtulduktan sonra. Tanrım, korkunç bir düşünmeliydi ! Asansördeki adamla Andretti ve Ortaklarının sahibi aynı adam.

<<Size komik gelebilir ama, yanılmadınız,>> Üzerinden bir saniye bile eksik etmediği bakışlarıyla onu uzun bir süre yerinde çakılı tuttu, sonra masasına doğru ilerledi. Kadife gibi yumuşak bir sesle, <<Oturun lütfen Miss Ballinger,>> dedi.

Sally başını mağrur bir tavırla kaldırdı, <<Ayakta durmayı yeğlerim,>>

<<Nasıl isterseniz,>> Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. Gözlerinin içine dik dik baktı. İnceleyen bu bakışların onu alt üst etmesinden umutsuz bir öfkeye düşürmesinden nefret ediyordu, ama buraya neden geldiği aklına gelince, kendini nazik olmaya zorladı.

<<Demek ki,>> diye ağdalı bir tarzda konuşmaya başladı Andretti, <<Buraya bir elçi olarak gönderildiniz,>>

<<Babam buraya geldiğimi bilmiyor,>> diye elinden geldiğince sakın bir sesle konuştu. <<Sizi görme fikri tümüyle bana aittir.>>
<<Ne amaçla?>>

Onunla, kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Bundan da son derece zevk aldığı belliydi. Bunu fark edince, öfkesi diline vurdu.

<<Neden burada olduğumu biliyorsunuz. Yoksa dizlerimin üstünde sürünmemi mi isterdiniz?>>

Bir an için gözlerinde şimşekler çıktığını gördü. <<Şu ana kadar sorumu cevaplamadınız.>>

Sally kendini sakın olmaya zorladı. Çok zordu, hele bu küstah yüze bir tokat atmak varken! <<Babam kalbinden rahatsız,>> diye açıklamaya başladı. <<Şu an için ciddi bir durumu yok, ama sağlığının bozulmaması için gerilim ve endişelerden uzak kalması gerekiyor.>>

Luke Andretti yavaşça arkasını döndü, el oyması tahta bir kutudan ince bir puro aldı. Sakin hareketlerle Jelatinini çıkarıp dudaklarının arasına yereştirdi ve yaktı.

<<Babanızın parasal durumu hakkında,>> diye sakın bir sesle konuşmaya başladı. <<Ayrıntılı bilginiz vardı herhalde.>>

<<İflas etmek üzere olduğunu söylemek istiyorsanız, evet.>>

<<Ve bunu önleyebileceğimi düşünüyorsunuz, öyle mi?>>

<<En azından, ona biraz daha zaman tanıyabilirsiniz,>> diye ümitsizce söylendi Sally. Kendini çok yorgun hissediyordu. <<Ödemeler için onu zorlamazsanız, bu iflastan kurtulmasını sağlayacak bazı önlemler alabilir.>>

<<Ödemedeki gecikmelerine karşı yeterince gevşek davrandım zaten.>> diye açıklamaya başladı. <<Ve siz bütün bu yaptıklarına rağmen, benden, iş ahlakını bir köşeye atmamı istiyorsunuz.>> Sally dayanamayıp, <<Biraz anlayış gösterecek kadar insancıl duygularınız olduğunu sanmıştım, ama bu, sizden çok şey beklemek olurdu, öyle değil mi?>> diye söylendi.

<<Beklentilerinizin tam tersine,>> diye ağdayı bir dille konuştu. <<Ben yardımseverler derneği değilim.>>

<<Öyleyse, sizi görmeme neden izin verdiniz?>> diye çıktı Sally. <<Bu kadar korunmalı bir düzeniniz varken, siz istemeden sekreterinize bile ulaşamazdım.>>

Luke Andretti soğuk bakışlarını Sally'nin üzerine çevirdi. Bir süre yüzünü inceledi, bakışları dudaklarına gelince takılıp kaldı. Bu bakışlar altında Sally huzursuz oldu. Utanmıştı. Ama daha da kötüsü, içinde tanımlayamadığı bir şeyler kıpırdanmıştı.

<<Dün ilgimi çekmeyi becerdiniz. Bugün ise, asansöre bindiğinizde, benim çıkmak istediğim kata çıkmak istediğinizi belirttiniz..>> Purosunun sonuna geldiğini fark ederek, tablaya bastırdı. <<Bulunduğum yerden sekreterime telefon ederek, altın sarısı saçlı, mavi gözlü, Sally Ballinger adında genç bir hanımın bekleme odasında bulunup bulunmadığını sormak benim için hiç de zor olmadı.>>

<<Benim kim olduğumu baştan beri biliyordunuz öyleyse,>> diye hakarete uğramış bir tavırla konuşunca, karşısındaki erkeğin şaşkınlık ve merakla kaşlarını kaldırdığını gördü.

<<Arabanızın plaka numarasını aldım ve ilk iş olarak kime ait olduğunu soruşturdum.>>

<<İşe bakın...>> Ne diyeceğini şaşırdı. <<Neden?>>

<<Dediğim gibi ilgimi çekmeyi başardınız.>>

<<Kasıtlı değildi, bundan emin olabilirsiniz.>>

Gözleri, saklayamadığı bir alayla parladı ve derinden gelen boğuk bir kahkaha attı. <<Sen okulu bitireli ne kadar oldu, piccina (küçüğüm) iki yıl, üç yıl?>>

<<Bir kaç ay önce yirmi üçüme bastım,>> diye küçümser bir tavırla cevapladı Sally.

<<Ooo, demek o kadar büyüksün,>> diye alay eder gibi konuştu Luke. <<Öyleyse neden hala bekar aldığını anlamadım,>>

Sally, bu gözlerde parlayan küstah havayı söküp atmak isteğiyle yanıp kavrulmaya başladı. Elinden geldiğince sakın olmaya gayret ederek, tatlı bir sesle, <<Belki de soğuk bir kızım. Hem, bir erkeğin kölesi olmaksızın ölmeyi yeğlerim ben.>>

<<Bundan da, yiği eğitilmemiş, saf bir kız olduğun ortaya çıkıyor,>> diye gülümsedi Luke. <<Yada, bugüne kadar karşılaştığın eğitimcilerin, işlerini iyi bilmiyorlardı.>>

Sally kendini bir tuhaf hissetti. Karşısındaki adamın toy birisi olmadığı her halinden belliydi.

<<Ne o, dilinizi mi yuttunuz?>>

<<Tabii ki değil,>> diye küskün küskün konuştu. <<Ben daha dün doğmadım ya.>>

Luke sanki bütün bu konuşmalar aralarında geçmemiş gibi, yumuşak bir sesle konuştu. <<Benimle bu akşam yemek yemenizi isterim.>>

O küstah gözlerin içine bakarak, tek kelime bile etmeden, yalnız başıyla, hayır anlamında cevap vermek Sally için büyük bir zevk oldu. Böyle bir davet almak için peşinde dolanan bir dolu kadın olduğu açıktı. En ufak bir isteğini bile seve seve yerine getirecek kadınlar. Ama o bunlardan biri değildi! <<Değerli zamanınızı

daha fazla almayayım, Mr. Andretti,>> dedi. Ayağa kalkarken, <<Zaten işimi de geç kaldım,>> diye ekledi. <<Kabul etmiyorsunuz?>>
<<Sizi çok şaşırttığımı biliyorum, ama hayır. Açlıktan ölmek üzere bile olsam, sizden gelecek bir daveti yine reddederdim.>>

Dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. <<Böylesine alımlı bir vücudun açlıktan iskelet gibi olmasını görmek istemezdim doğusu,>> diye yumuşak bir sesle konuştu. <<Ya ısrar edersem?>>

<<Burası hür bir ülkedir, Mr. Andretti; hem reddettiğim ilk teklif sizinki değil.>>

Mr. Andretti'nin kaşları kalkmıştı, dudaklarında şeytansı bir gülümseme belirdi. <<Ben size bir davette mi bulundum? Halbuki sizi yalnızca bir akşam yemeğine çağırmıştım; bir baştan çıkarma oyununa katılmanızı istememiştim ki.>>
<<Ama sizinle birlikte olunca, biri, ister istemez ötekine yol açar,>> diye sözleri adeta yüzüne fırlatır gibi konuştu Sally. Sonra arkasını dönüp kararlı adımlarla kapıya doğru yürümeye başladı. <<Beni kapıya kadar geçirmenize gerek yok.>>

Koridora adımını atar atmaz birden ferahladığını hissetti, sekretere şöyle bir gülümsedikten sonra kabul salonuna geçti.

Asansöre girince kendini pişman hissetti. Çalıştığı yemek fabrikasına kadar olan yol boyunca hırsını arabada çıkardı.

<<Oh, demek geldin,>> diye Claude onu rahatlamış bir ifadeyle karşıladı. Ocakların sütünde kaynayan tencerelerden çıkan nefis bir koku mutfak sarıyordu. Marie ve Adele mutfak masalarının üstünde harıl harıl sebzeleri hazırlamakla meşguldüler. Henri, ayıklamakta olduğu tavuktan başını kaldırıp, elindeki satırı selam anlamında salladı.

<<Geciktiğim için başışla,>> diye özür diledi Sally. <<Ama başka çarem yoktu.>>

Claude boşver anlamında elini salladı. <<İdare ediyoruz.>> Omuzlarını silkti, sonra tekrar ciddi işadamları havalara büründü. <<Bu akşam iki kişilik bir yemek hazırlaman gerekiyor.>>

Sally dikkatle onu dinliyordu şimdi. <<Menüde neler olmasını istiyormuş bu hanım?>>

<<Hanım değil, bey, şekerim. Menüye gelince onu senin zevkine bıraktı,>> dedi Claude hoşnut bir tavırla. <<Oldukça büyük bir şeref. Genelde fikrimiz alınır, ama böyle bütün menünün bize bırakılması, pek ender olur.>>

<<Bizden pek hoşnut kalmış bir müşterimiz herhalde,>> diye konuştu Sally. Dudaklarında muzip bir gülümseme vardı. Ama Claude düşünceli düşünceli kaşlarını atamıştı.

<<Hayır. Bu bize indirilen bir darbe. Sosyete tarafından çok önemsenen bir İtalyan işadamı.>>
<<İtalyan yemekleri mi?>> diye sordu Sally. Claude başıyla onayladı.

<<Lasagne al forno'yu çok güzel yaparsın, veya cannelloni ripieni, arkasından da tavuklu cacciatore...>>

<<Tatlı olarak da,>> diye büyük bir hevesle atıldı Sally , <<Zabaglione,>>

Claude'un Cordon Bleu yemekleri alakart kabul edilirlerdi, son hazırlıkları yardımcı aşçılardan biri tarafından tamamlanan bu yemekler, müşterilerin evlerinde verecekleri davetler için hazırlanırdı. Eğer yemek, altı ya da daha fazla misafiri kaplıyorsa, müşterinin isteğine göre ya bir kadın ya da bir erkek garsonun hizmet vermesinde ısrar edilirdi. Claude her şeyden önce mükemmellik peşinde olmasıyla tanınırdı, bu nedenle

verdiği hizmetin karşılığını ancak çok zenginler karşılayabilirdi.

<<Yemek akşam saat sekizde verilecek,>> diye ekledi Claude. <<Adres, Vaucluse; müşterinin adı ise Andretti...Luciano Andretti.>>

Bu bir rastlantı olamazdı. <<İnanmam!>> diye patladı Sally. Claude ona kızgın kızgın baktı.

<<Şekerim, siparişi aldık bile. On dakika önce telefon edildi. Bu akşam için boş olduğunu bildiğinden, Christine bu işi sana verdi.>> Ona şüpheli bir tavırla baktı. <<Onunla daha önceden tanışıyorsunuz galiba?>>

<<Eet!>> diye cevapladı Sally gereğinden daha sert bir tonla. Claude'un kaşları soru sorarcasına yukarı kalktı. <<Ve ondan hiç hoşlanmadım.>>

<<Çok önemli bir kişidir. Ona hizmet vermek küçümsenecek bir olay değildir.Sen de oraya gideceksin tabii.>>

<<Reddetmeyi çok isterdim,>> dedi isteksizce.

<<Bir aşçı yardımcısı olarak, işini çok iyi biliyorsun. Kişisel görüşlerinin profesyonel çıkarlarını etkilemesine izin veremem,>> dedi Claude kararlı bir tonda. <<Eğer işlerimi, yalnız hoşuma giden müşterilere hizmet vererek yürütseydim, sonunda sokaklarda dilenmek zorunda kalırdım.>>

Sally içini çekti. Claude haklıydı, ama bu içini rahatlatmadı.

<<Yemek iki kişilik olduğuna göre, işin üstesinden tek başına gelirsin,>> deyince Sally yüzünü buruşturdu.

Bu akşam, Sally'nin katılmayı hiç istemediği nazik bir gece olacaktı. 'Cehenneme kadar yolun var, Lucianu Andretti!'^diye içinden küfür etti. Bunu kasıtlı olarak yaptığı kesindi.

Saat tam altı otuzda Sally, üstünde beyaz harflerle 'Claude'un Yemek Servisi' yazılı, mavi minibüsü, arkasını yükselen yeşil tepelere dayamış, üç katlı, beyaz badanalı köşkün önündeki araba yoluna park etti. Minibüsten inerken, evin ne kadar azametli bir havası olduğunu fark etti. Minibüsün arka kapısını açıp, içi kısmen hazırlanmış yiyeceklerle dolu tava ve tencereler koyduğu paslanmaz çelikten tekerlekli masayı indirdi.

Claude'da, tek başına çıktığı ilk görevde bile bu kadar sinirli olmamıştı. Birden kapının zilini gereğinden daha hızlı çaldığını fark etti.

Hemen açılan kapının ardında, orta yaşlı, kısa boylu, Grek hatlarına sahip bir adam durmuş, yüzünde nazik bir tebessüm, gözlerinde soru soran bir ifadeyle ona bakıyordu.

<<Claude'dan geliyorum,>> diye açıkladı Sally. Her zaman yanında taşıdığı kartvizitini uzatınca, adamın yüz hatları birden rahatladı.

<<Ah, si (evet) Lütfen içeri buyrun.>> Geçmesi için bir kenara çekilip ona yol verdi. Sonra, tekerlekli masayı kendinin alacağını belirterek , <<Sinyor Andretti sizi bekliyor,>> dedi.

'Demek öyle!' diye içinden geçirdi Sally. Yüksek sesle ise, <<Bana mutfağı gösterir misiniz?>> diye nazikçe sordu

<<Gayet tabii, sinyora. Lütfen beni izleyin.>> Öne geçip, mermer kaplı antreden yukarı kata doğru kıvrılan merdivenlere yöneldi.

Kabartma desenlerle bezenmiş, beyaz boyalı duvarlarda pahalı tablolar asılıydı. Aralarında, oraya buraya serpiştirilmiş küçük girintilerde, değerli Venedik camından yapma ve porselenden, çok değerli biblolar ve süs eşyaları vardı. Merdivenin üstüne vardıklarında, Sally evin gerçekten çok büyük bir zevkle döşenmiş olduğunu kabullenmek zorunda kaldı.

Upuzun koridorun bir ucunda, geniş ve lüks bir biçimde döşenmiş olan salonu ve zarif yemek odasını geçerken şöyle bir gördü. Yürürken ayakları tüylü yeşil koyu halıya gömülüyordu. Girdikleri mutfak, son derece modern aletlerle doluydu. Uşak mutfak dolaplarını açıp ona bilgi verirken, gözleri duvarda gömülü duran son model fırınlara ilişti.

<<Gereksinim duyacağınız her şey var burada,>> dedi. <<Eğer beni izlerseniz, size sofrayı kurak için gerekli olan malzemelerin nerede durduklarını da göstereyim.>>

Yemek odası çok büyüktü. Duvar boyunca uzanan kocaman maun büfede, ilk bakışta, çok sayıda misafiri ağırlamaya yetecek kadar bardak, tabak ve çatal bıçak varı. Çekmecelerde yeterince masa örtüsü ve peçete bulunuyordu. Masa dikdörtgendi ve büfe gibi oda maundu.

Mutfağa dönünce, Sally tekerlekli masadan gereçlerini ve tencereleri almaya başladı. Bir yandan bunları mutfak masasına dizerken, bir yandan da elindeki listeden kontrol ediyordu. Bu kibirli sinyorun ağzını yakacak kadar acılı bir kızılderili yemeği yapma cesaretini kendinde bulmayı ne kadar isterdi.

<<İyi akşamlar,>>

İşe bak! Sally hızla döndü, alaylı sesi onu ürkütmüştü. Bir kedi kadar sessizce mutfağa girmiş, bir iki adım ötesinden durmuş, gözlerini ona dikmiş duruyordu.

Buz gibi bir sesle cevapladı: <<İyi akşamlar.>>

Uşak, İtalyanca, hızlı hızlı bir şeyler söyledi, sonra her ikisine de dönerek İngilizce 'İyi akşamlar' diledi.

<<Meraklandınız mı?>> diye alaycı bir tavırla Sally'ye döndü Mr. Andretti. <<Carlo, güzel olduğun kadar iyi yemek de pişiriyorsan, yapacağın yemeği yiyemeyeceği için üzüldüğünü söyledi.>>

<<Eğer 'Claude' adına burada olmasaydım, size arsenikte pişmiş zehirli mantarlar sunmak, benim için büyük bir zevk olurdu,>> diye öfkeli bir sesle konuştu Sally. Onun bu sözlerden çok keyiflendiğini görünce daha da sinirlendi.

<<Bir Lucrezia Borgia mı? Böyle bir şey yapacağınızı pek sanmıyorum, Sally Ballinger,>> diye onunla eğlendi. <<Bal kadar tatlısınız ve sizi ilginç kılacak kadar da değişik yönleriniz var.>>

<<Nefesinizi boşa tüketmeyin, sinyor,>> dedi Sally kuru bir sesle. <<Ben tutulmuş bir yardımcıyım...Cazibenizi...yanlış anlamayın, kıskandığımdan değil ama... Birlikte yemek yiyeceğiniz arkadaşınıza saklasanız, çok daha iyi olur. Açıkçası, beni hiç mi hiç etkilemiyorsunuz.>>

<<Sinyor?>> diye alaylı bir tavırla vurguladı. <<Bana Luke demenizi yeğlerim...Luciano adının İngilizcesi.>>

<<Buraya iş yapmaya geldim, konuşmaya değil,>> dedi Sally. Sonra arkasını dönüp, sanki o yokmuş gibi işine devam etti. <<Sanırım yemeğin gecikmesini istemezsiniz.>>

Luke'un kahkahası, açıkça onunla alay ettiğini gösteriyordu. Kapı arkasından kapanınca, Sally yumruklarını sıkı. Bütün yemekleri yakıp, yemeğin keyfini çıkarmayı ne kadar da isterdi!

İşine öylesine dalmıştı ki, mutfağın dışında olanları duymuyordu bile. Ancak masayı kurmak üzere yemek odasına geçtiğinde, gelecek olan hanım aklına geldi. Muhakkak bu hanım ev sahibiyle birlikte salonda oturmuş, bir yandan nefis bir şeriyi yudumlarken, bir yandan da havadan sudan konuşmaktaydılar.

Masa, ev sahibiyle konuşunu birer ucuna oturtamayacak kadar uzundu, onun için Sally masanın ortasında karşılıklı oturmaya karar verdi. Tabakaların biraz uzağına pırıl pırıl parlayan birer gümüş şamdan koydu. Şamdanların hemen dibine de birer orkide koyunca ortaya çıkan görünüm çok sade ve şık oldu. Servis için seçtiği porselen tabaklar oldukça sadeydi, iki yanlarına dizdiği çatal bıçak takımları ise mumların ışığında zarif pırıltılar saçıyorlardı. Kristalden narin saplı kadehler ise elmas gibi parlıyorlardı.

Saat tam sekize beş kala Sally buzdolabından çıkardığı iki şişe şarabı masaya getirdi. Masada gerekli gördüğü son düzeltmeleri de yaptıktan sonra kolundaki saate baktı. Tamı tamına sekizdi. Yemeği bekletmesi gerekip gerekmediğini sormalı mıydı? Bunu sormak için mutfak kapısına doğru yönelmişti ki, kapı birden açıldı.

Ciddi görünümlü takım elbisesini çıkarıp yerine koyu renk bir pantolon giymiş olan Luke Andretti içeri girdi. Üzerinde onu çeken, erkekçe bir hava vardı. Pantolonuna uyan koyu renkli gömleği adaleli göğsünü ve geniş omuzlarını gizleyemiyordu. Gömleğinin kollarını hafifçe kıvrımış, göğsündeki düğmelerin birkaç tanesini açık bırakmıştı. Buradan, yanmış tenini kaplayan kıvrıcık kılları gözüküyordu.

<<Eğer konuşunuz gecikecekse, yemeği daha yirmi dakika geciktirebilirim,>> dedi Sally. Gözlerini ondan uzak tutmaya çalışıyordu.

<<Konuşum bir süreden beri burada,>> diye onu uyardı Mr. Andretti kuru bir sesle. Kara gözleri, açık mavi üniformanın gizlediği çekici vücudunu hiç sıkılmadan incelemekteydi.

<<O zaman servise başlayayım.>>

Luke Andretti olumlu anlamında başını salladı, sonra Sally'nın ardı sıra yemek odasına geçti.

Yemek odasına girince, buranın bomboş olduğunu gördü, şaşırmıştı.

Luke, <<Buyrun oturun, Miss Ballinger,>> diyerek bir iskemle çekince Sally hırsıyla konuşmaya başladı.

<<Sizce bu bir şaka...>> Elindeki tabağı masanın üstüne koydu. Tabağı tuttuğu gibi yüzüne fırlatmamak için büyük bir çaba harcıyordu. <<Neden?>> diye soğuk bir sesle sordu. <<Sizden hoşlanmadığım ortada. Benden ne istiyorsunuz*>> Gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. <<Benimle yalnızca baş başa bir akşam yemeği yemek istediğinizi sanmam... oh, hayır, o kadar aptal değilim.>>

<<Oturun,>> dedi sakince. <<Hazırladığınız bu güzelim yemeğin boşa gitmesi yazık olur.>>

Sally kendini, her an patlamaya hazır bir bomba gibi hissediyordu. <<Yemeği kendi başınıza yiyeceksiniz Mr. Andretti. Hiç bir güç beni burada kalmaya zorlayamaz.>>

Bir an göz göze geldiler, Luke'un gözlerindeki ifade Sally ürküttü.

<<İşverenimize şikayette bulunmamı mı isterdiniz?>> Sesinden, söylediklerini yapmaya kararlı olduğu anlaşılıyordu. Sally buz gibi bir elin boğazını sıktığını hissetti.

<<Beni buraya getirmek için kandırdınız,>> diye zayıf bir sesle onu suçladı. <<Sanırım sizinle yemek yemeği reddetmem üzerine bunu zorunlu bir hale soktunuz. Başışlayın ama, bu oyununuzdan hiç memnun kalmadım,>>

<<Eğer masaya oturmazsanız,>> diye söylendi Luke ürkütücü bir tonla, <<Sabrım taşacak,>>

Yılmış bir halde Sally tuttuğu iskemleye oturdu. Masanın öbür tarafına geçip şarap şişesini açmasını yorun gözlerle izledi. Andretti önce Sally'nin bardağını, arkasından da kendininkini doldurduktan sonra bardağı dudaklarına götürdü.

<<Salute (şerefe),>> dedi alaylı bir sesle. Sally ardağına dokunmadı.

Yemek boyunca tek bir kelime bile etmediler. Sally, yemeğin sonuna kadar, Luke Andretti'nin konuşmalarını buz gibi bir sessizlikle cevaplamayı kararlaştırmıştı, ama onun hiç konuşmaması bütün öç alma umutlarını yıktı. Sonuçta, kahveyi pişirmek üzere mutfığa gittiğinde, hırsından köpürmek üzereydi. Kave kaynayan kadar bulaşıkları makinaya koydu ve makinayı çalıştırdı. Alışkanlığın verdiği bir rahatlıkla 'Claude'a ait olan tencereleri ve gerekleri tekerlekli masaya dizdi, mutfak masasını topladı, sonra tepsile sırasıyla kahve fincanlarını, süt ve kremayı yerleştirdi.

Kahve hazır olunca fincanlara boşalttı. Kahve tepsisi elinde salona geçti.

<<Kahveyi salonda içelim,>> dedi Luke Andretti ve uyuşmuş parmaklarının arasından tepsiyi aldı.

Geniş omuzlarını izleyen Sally koridora çıktı, ardından, çok rahat bir havası olan kocaman salona girdiler.

Oda loştu. Görünmeyen hoparlörlerden çıkan hafif bir müzik sesi odaya yayılıyordu. Oda her haliyle, insanı baştan çıkarmaya hazır bir havaya sahipti. Aralarındaki elektrikli hava elle tutulacak kadar yoğundu. Sally kendini panik içinde hissetti.

Uzattığı fincanı titreyen ellerle aldı, süt ve şeker tutunca reddetti. Ondan olabildiğince uzak bir köşe seçip, tek kişilik bir koltuğa oturdu. Ağzının yanmasına bile aldırış etmeden, kahveyi kaynar kaynar içmeye başladı. Kahvesi biter bitmez ayağa fırladı.

<<Bir an önce gitmek istiyorsunuz galiba?>>

İçinde kopan fırtınayı belli etmemek için derin bir nefes aldı, <<Görevim bitti,>> dedi sakince. <<Artık kalmam için bir neden yok.>>

<<Eğer bir neden yaratırsam?>>

Bu üstü kapalı ima üzerine öfkeden gözü döndü ve sözcükler bir volkandan fışkıran lavlar gibi dudaklarından döküldü. <<Ne yapmamı bekliyordunuz? Babamın durumunu kurtarmak için kendime size teslim etmemi mi?>> Gözleri bir çift kor gibi parlıyordu. <<O kadar alçalamam ben... Özellikle sizinle!>> Öfkeyle başını dikleştirdi ve ne söylediğini umursamadan konuşmasını sürdürdü. <<Şimdi ne yapacaksınız bakalım...Babamı, elinde olmayan paradan yoksun bırakmak için Mafya taktikleri mi kullanacaksınız? Onu biraz okşamak...Birkaç kemiğini kırmak? Hatta, hatta zamansız ölümüne neden olmak gibi?>>

Luke yavaşça yerinden kalktı, gözlerinde öfkeli kıvılcımlar çıkıyordu. Sally ürperdiğini hissetti.

<<Dio ch' aiuti! (Allah belanı versin!)>> diye boşuk bir sesle sövdü. <<Bana böyle kimse hakaret edemez! Bir kadın olduğun için bütün kutsal azizlere teşekkür et... Yoksa seni öldürünceye kadar döverdim!>>

<<Eğer bana dokunursanız, bağırırım,> diye Sally gözünü korkutmak isteyince haşın bir kahkaha attı.

<<Seni kim duyar ki?>>

Sally, korkusunu buz gibi ellerini, boğazında hissetti. Gözleriyle, çevresinde kafasına vurabileceği bir şeyler aradı, sonra kapiya kadar olan uzaklığı hesapladı.

<<Yetişemezsin!>> diye kelimeleri uzata uzata konuşmaya başladı Luke. İlkel bir biçimde sövdü.

<<Lanet Sırf İtalyan diye, birisini Mafya'nın adamı olmakla suçlamak hiç de akıllı bir tutum değil,>> Yüz hatları gerildi, gerildi, ta ki yüzü korkunç bir maske halini alana dek. <Baban senin için ne kadar değerlidir, Sally Ballinger?>>

Sally zar zor yutkundu, sanki boğazında yumurta büyüklüğünde bir yumru vardı. <<Ne demek istiyorsunuz?>>

Bakışlarını yüzünden çekti. Ürkütücü bir sükunetle, <<Bir oğlum olsun istiyorum. Bu kadar yıl çalışıp da emeklerimin sonucunu, benim tohumum olan bir çocuğa bırakmamak çok yazık olur,>> Bakışlarıyla Sally'yi tepeden tırnağa inceledi, sonra gözlerini tekrara yüzüne kaldırdı. <<Sen güzel bir genç hanımsın, Sally Ballinger. Seni eşim olarak görmek isterim. Eğer babanın parasal sorunlarının düzelmesini istiyorsan, bedeli bu olacaktır.>>

Sally, bir an için kendini kötü bir düş görüyormuş sandı. <<Eş?>> diye acı bir sesle tekrarladı. <<Sizinle evlenmek, şeytanla evlenmek gibi bir şey!>>

Kaşlarını kaldırmıştı. <<Öle mi düşünüyorsun? Ama yine de bu bana bir cevapmış gibi gelmedi.>>

Bir süre onu süzdü Sally, sonra yavaşça konuşmaya başladı. <<Sözlerinizi yerine getireceğinizden nasıl emniyetli olabilirim?>>

<<Başka seçeneğin var mı?>>

Saniyeler birbirini kovalıyordu, belki bin, belki de bir milyon saniye sonra Sally derin bir iç çekti. <<Düşünmek için zamana ihtiyacım var.>>

<<Tam beş dakikan var.>>

<<Ne cömertlik!>> dedi hışımla. <<İki işkenceden birine katlamak zorundayım, her ikisi de bir birinden beter ve...karar vermek için de yalnız beş dakikam var. Yalnız acımasız değilsiniz... Aynı zamanda insanlık dışı bir yaratıksınız.>>

Luke Andretti kolundaki saate bir göz attı. <<Dört dakika yirmi saniye.>>

<<Başından kötü başlayacak bir evlilikten ne umuyorsun ki?>> Sesinde yansıyan acı gerçektir.

<<Ama ben, il diavolo... Şeytanın ta kendisiyim...değil mi? Öyle olduğumu ima etmiştin...Böyle olunca da, benim doğal çevrem olarak kabul ettiğin bu ateşli hayatta rahat olmamdan daha doğal ne olabilir?>>

<<Beni de buna layık görüyorsunuz, öyle mi?>>

Luke'un esprili sesi olmaktan çok uzaktı. <<Sandığın gibi bir cehennem hayatı olmayabilir belki de.>>

<<Sizden nefret ediyorum!>> diye parlayınca, Luke Andretti gizlemeye çalışmadığı bir alayla,

<<Gerçekten var olmayan bir aşkı itiraf etmenden daha iyi,>> dedi.

<<Sizinle hep kavga edeceğim Luke Andretti,>> diye andığı kesin bir tavırla. <<Söz veriyorum aramızda

çok fırtınalı bir ilişki olacak.>>

Keyiflenmişti..<<Ve, gereksiz yere üzüleceksin, öyle mi, piccina? Böyle budalaca davranmak akılsızlık olur.>>

<<Ama burada akla yer yok, öyle değil mi?>> diye acı acı sordu Sally. <<Ve eğer bana bir daha piccina derseniz, sizi tokatlarım!>>

<<Karşılık vereceğimden emin olabilirsiniz,>> diye onu uyardı Luke.

<<İşin kolayını karısını dövmekte bulan erkeklerden olduğunuzu tahmin etmeliydim,>> diye acı bir dille konuştu Sally. Ama Luke Andretti'nin kahkahalarla gülmeye başladığını görünce çok sinirlendi.

<<Babaan kalma bir dayak,> diye ağdalı ağdalı konuştu Luke Andretti. <<Hırs almak için dövmekten çok farklıdır.>>

<<Öyle mi dersiniz?>> diye Sally iğneledi onu.

<<İlle de görmek istiyormuş gibi bir halin var.>> Uzanıp çenesini avuçları içine aldı. <<Dikkat et, Sally Ballinger... Aptallara pek tahammülüm yoktur.>>

Sally sustu. Başına geleceklerin neler olduğunu anlamaya başlıyordu. Kendini birden çok yorgun hissetti. Yapabileceği tek şey, titrediğini ona fark ettirmemektir. Bu vahşiye bu zevki tattırmamaya kararlıydı.

<<Evlenme işlemleri bir kaç gün alır. Bizim... birleşmemiz hafta sonuna kadar gerçekleşmiş olmalı.İşi de hemen bırakacaksın.>> Luke onu omuzlarından yakaladı ve çırpınmasına fırsat vermeden kendine doğru çekti. Sert öpücüğü dudaklarını adeta ezdi.

bedinur

31.12.2006 08:24

Üçüncü Bölüm

Ertesi gün Sally bazı sorunlarla karşılaştı.İlkin, Claude, onun bu kadar çabuk işten ayrılmasını bir türlü sindiremeyip homurdandı durdu. Ancak öğlene doğru onutebrik edecek kadar yumuşamıştı. Ama yine, kalbinin mantığına ağır basmadığını umduğunu da sözlerine eklemekten geri kalmadı.

<<Senin bu sevgilin epeyi sabırsız, bir kaç hafta daha bekleyemiyor mu sanki? Mon dieu (Aman Tanrım) bir hafta bile yeterdi.>> Claude sinirlediği zaman Fransızca konuşmaya başladılar ve yine tipik bir Fransız gibi el ve kol hareketleriyle konuşuyordu.

<<Her şey tamam Claude,>> diye Sally sakın bir sesle konuştu. <<Luke Andretti bir kere bir şeyi aklına koydu mu, onu kimse caydıramaz.>>

Claude somurtuk bir ifadeyle başını salladı, sonra düşünceli düşünceli sipariş defterlerinin durduğu masaya doğru yürüdü.

<<Neyse, eğer hastalansaydın bir çaresine bakardık. Yine aynı şeyi yapacağız. Büyük bir balık yakaladığının farkında mısın?>> diye birden konuştu. Sally cılız bir kahkaha attı.

<<Aslında oltayı ben atmadım, Claude,>> dedi kuru bir sesle. Claude gülümsedi.

<<Düğün pastan benden...Armağanı olarak tabii.>>

Sally bu candan davranışı karşısında çok duygulandı.

<<Teşekkür ederin, Claude.>>

Saat on birde Claude'nin yeri arı kovarı gibi işliyordu. Yarım saat sonra iki işçinin gelemeyeceğini öğrendiler. Bu durumda onların yapması gereken işler, çalışmakta olanların üstüne kaldı. Sally iki eli daha olmasını dilemeye başladı. Üstelik, iki hafta önce işe aldıkları garson kız Marie, heyecandan her şeyi berbat ediyordu.

<<Sen, Sally,>> diye yorgun bir sesle seslendi Claude, <<Marie'yle birlikte servis yapmak zorundasın. Sophie de sizinle. İşlerin yolunda gitmesi için senin onlarla birlikte çalışman gerekiyor. Mutfakta bana Georges yardım eder.

Konuk bir işadama için verilen öğlen yemeği yaklaşık otuz kişilikti. Üç saat sürecektir olan bu yemek kanepelerle başlayacak, öğlenden şampanya ve dört çeşit yemek verilecek, arkasından da kahveyle noktalanacaktı.

Sally elinde kanep tepsisi, yüzünde maske gibi bir gülümsemeyle salonu dolaşmaya başladı. Ama odanın diğer ucunda duran beş kişilik bir erkek grubunun arkasında tanıdık bir yüz görünce afalladı. Luke'tu bu!

Şansına, Sophie, elinde kanep tepsisi olduğu halde onlardan yana yürüyordu. Neyse, ucuz atlatmıştı. Ama yemek servisinde hiç de o kadar şanslı değildi, çünkü Luke Anderetti'nin oturduğu tarafa hizmet etmek zorunda kaldı. Luke'un ona gösterdiği nazik ilgi bir çok kişinin dikkatine çekti. Sally bu ilgiden çok rahatsız olmuştu, eli ayağına dolaştı. İçinden, yemeğin bir an önce bitmesi için dua etti. Kendini örümcek ağına takılmış bir kelebek gibi hissetti.

Marie'nin, bu yakışıklı erkekle evleneceğini duyunca bayılacak gibi olması da onu etkilemedi.

<<Latin erkeklerine bayılırım, ya sen? Bu adam Latin ırkından olmalı!>> dedi Marie heyecanla. <<Ne kadaresmer ve canlı bir erkek, hele şu umursamaz tavrına bak...İnsan, tepkisinin sakın mı, yoksa öfkeli mi olacağını önceden kestiremez!>> Neşeli bir kahkaha attı. Sonra düşünceli düşünceli ekledi, <<Aslında biraz tehlikeli bir görünümü var.>>

Öğleden sonra zaman inanılmaz bir hızla akıp gitti. Sally evine gittiği zaman saat altı olmak üzereydi. Kendi çok yorgun ve perişan hissediyordu. Bir saate kalmaz Luke Andretti gelirdi. Daha duş alması, babasına yiyecek bir şeyler hazırlaması ve en önemlisi de, ona evliliği hakkında bilgi vermesi gerekiyordu.

Kapıyı kapayıp salona geçecekken, babasının sinirli bir telefon konuşması yaptığını duydu. Bir an için ne yapacağını şaşırdı, bugüne kadar babasının hiç kimseye sesini yükselttiğini duymamıştı, hele kendisine hiç. Ama konuştuğu kimseyle aralarında çok önemli bir konunun geçtiği belliydi. Babasının ne dediğini duyuyordu, fakat yerinden de bir türlü kimildayamıyordu. Kulak misafiri olmak istemiyordu. Yavaşça geri döndü, kapıyı açıp gürültülü bir biçimde tekrar kapattı.

<<Merhaba...ben geldim!>> diye neşeli olmaya çalışan bir sesle seslendi. Bunun üzerine, babasının sesi hafif bir mırıltıya dönüştü.

Büfenin üzerinde duran mektupları şöyle bir karıştırdı, hiçbirini ona gelmemişti. Ancak, babasının el yazısıyla yazılmış üç ayrı notta. Philip'in aradığı eve gelir gelmez onu araması yazılıydı.

Meraklanmıştı. Mutfaka gidip buzdolabından bir sürahi buz gibi soğuk meyva suyu aldı, uzunca bir bardağa doldurup yavaş yavaş içmeye başladı. Bardağını yarılacağı sırada Joe içeri girdi. Yüzünde yapma olduğu her halinden belli olan bir gülümseme vardı.

<<Umuğumdan erken geldin,>> diye mırıldandı. Sally babasının yüzüne dikkatle baktı, ama herhangi bir

ipucu bulamadı.

<<Biliyorum,>> dedi. Sonra yüzünü buruşturarak, <<Öğle yemeği çok başarılıydı ama, sahne arkası tam bir fiyaskoydu! Adele gelmedi, Spiros gelemeyeceğini ancak saat on birde haber verdi. Bense, hem garsonluk hem de aşçılık yapmak zorunda kaldım.>>

<<Zor bir gün geçirmişsin,>> dedi Joe. <Evde biraz biftek var...Izgara yaparız, salata da var. Aslında yemek düşünölmeyecek kadar sıcak bir gün.>>

'Tam zamanı,' diye düşündü Sally. <<Bu akşam yemeğe çıkıyorum. Sence bir sakıncası var mı?>> <<Neden olsun? Philip'le mi buluşacaksın? Unutmadan, seni telefonla aradı,>> diye hafifçe gülümsedi. <<Çok akıllı bir genç.>>

<<Philip'le buluşmayacağım baba.>> Tantım işler gittikçe daha karmaşık bir hal alıyordu. <<Kusura bakmazsan, zamanında yetişmek için acele etmeliyim. Önce bir duş alayım, sonra bifteği pişirirken sen de bir bardak şeri alıp mutfağa gelirsın, o zaman sana her şeyi anlatırım. Tamam mı?>> Gülümsedi, sonra uzanıp babasını yanağından öptü ve onun bir şey sormasına fırsat bırakmadan kaçtı.

Duşunu aldıktan sonra üstüne bir sabahlık giyip mutfağa döndü.

<<Sana zaman kazandırır diye düşündüm,>> dedi Joe bifteği ızgaraya sürerken. <<Salatayı hazırladım bile.>> Elindeki şeri bardağını uzattı. Tam o sırada telefonun çalması üzerine uzandı, açtı.

Şaşırmış bir ifadeyle, <<Philip,>> dedi. Sally'nin canı sıkılmıştı.

<<Çalışma odasından konuşurum,>> dedi. Birkaç dakika için bile olsa, zaman kazanmak işine gelmişti.

Çalışma odasının kapılarını sıkı sıkı arkasından kapattıktan sonra masaya geçip almacı kaldırdı.

<<Sally,>> diye başladı Philip bir şey söylemesine fırsat vermeden. <<Senin için üzölüyorum. Neden telefonlarımı cevaplamadın?>>

<<Eve biraz önce geldim,>> diye açıkladı. <<Akşam yemeğini hazırlar hazırlamaz seni arayacaktım.>> <<Dün işler nasıl gitti?>> Sesi endişe doluydu. Sally neşeli olmaya çalışan bir sesle cevapladı.

<<Sorun çözüldü, Philip.>>

<<Ne demek istiyorsun? Para bulabildin mi?>>

<<Evet,>> diye cevapladı sakince, aslında, arkasından gelecek olan soru yağmurundan çok çekiniyordu.

<<Tümünü mü?>> Telefonun öbür ucundaki ses tizleşmişti. Sally'nin cevabı tel kelimeyle oldu. <<İnanmas güç,>> diye şaşkın bir tavırla konuştu Philip. <<Nasıl?>>

<<Bu seni ilgilendirmmez.>> diye sakın bir sesle konuşmayı becerdi.Philip'in şaşkın soluğunu duyabiliyordu. Sonra kararlı bir tavırla,

<<Oraya geleyim de, bu işi iyice konuşalım,>> dedi Philip.

Sally anında itiraz etti. <<Bu çok gereksiz, Philip. Ayrıca, bu akşam için bir randevum var.>>

Aralarında bir kaç saniye süren bir sessizlik oldu. <<İki yıl, Sally, upuzun iki yıl ve pat! Beni orta yerde bırakıyorsun.>>

'Seni hiç bir zaman istememiştım ki' diye içinden geçirdi Sally. Yüksek sesle ise, kelimeleri seçerek konuşmaya başladı. <<Senden yardım istedim Philip ve sen de beni geri çevirmek için bir çok neden ileri sürdün,>> dedi sakın bir sesle. <<O zaman ben de son şansımı denedim.>>

<<Hemen oraya geliyorum.>>

<<Hayır,>> diye itiraz etti. <<Bu ikimiz içinde hoş olmaz, hem babamı da yok yere üzmüş oluruz.>>

<<Tanrım,>> diye umutsuzca mırıldandı. <<İki yıl boyunca seni en iyi yerlere götürdüm... Karşılığında ise soğuk bir öpücükle kuru bir teşekkür aldım. Babanın, gırtlığına kadar Andretti'ye borçlu olduğunu herkes biliyor. Sanırım kendini ona sattın. Sally lütfen...>>

Çok fena olmuştu, hemen telefonu kapattı. Titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdi. Babasıyla yüz yüze gelmek, ona, hiç bir şey olmamış gibi gülümsemek...Düşüncesi bile yetiyordu.

Yemek odasına girdiğinde Joe masaya çoktan oturmuştu. Kızını inceledi. Bardağındaki içkinin tümünü bir dikişte içmesi üzerine şaşkın şaşkın bir kahkaha attı.

<<Ne oldu böyle sana... Ama güzelim, içkinin hakkını vermek gerekir...Şeri yudum yudum içilir, böyle bir dikişte içilmez!>>

<<Philip dışarı...Luke içeri,>> diye hiç de nazik olmayan bir tavırla konuştu Sally. Eğer olayları böyle alaya almazsa ağlayabilirdi!

<<Luke?>>

<<Luciano Andretti,>> dedi keskin bir dille. Babasının yüzündeki ifadeyi inceledi; şaşkınlık, şok, inanılmazlık ve en sonunda neler olup bittiğini öğrenme merakı.

<<Neler karıştırdın, Sally?>> diye merakla sordu. Sally babasının karşısındaki koltuğa oturdu.

<<Luke'la ben evleniyoruz,>> dedi dikkatli bir biçimde. Babasının ağzı hayretten bir karışık açık kalmıştı.

<<Sally, sanırım hakkımdır...>> Kapının çalındığını duyunca durakladı. Sally bu fırsattan yararlanıp kapıya koştu.

Kapıyı açınca karşısında Luke Andretti'yi buldu. Arkasından ise babasının öfkeyle soluduğunu hissetti. Çıldırıcı bir andı ve o da ona göre davrandı. Aslında daha sonra bunları düşündükçe, bir türlü neden böyle davrandığını bulamadı.

<<Aman, şekerim, çok erkencisin,>> diye Luke'a sarıldı. Ayak parmaklarının ucuna kalkıp, kollarını boynuna doladı ve...Onu öptü.

İşte olaylar böyle başladı. Luke'a da hakkını vermek gerekirdi. Ne istifini bozdu, ne de bir an için bile olsun durakladı. O da Sally'yi öptü; ama tam anlamıyla öptü. Kolunu ince beline dolayıp kendine çekti ve sanki hep böyle davranırmış gibi rahat bir tavırla onu öptü.

Luke onu bırakınca, heyecandan pembeleşmiş yanakları, yarı aralık dudakları ve öfkeden parladığını yalnız kendisinin bildiği gözlerini babasından yana çevirdi.

<<Sanırım, size bir açıklamada bulunmamız gerekir,>> diye konuşmaya başladı Luke. Bu arada kapıdan içeri girmiş ve kapıyı da arkasından kapatmıştı.

Sally, bir an için kendini kötü bir düşte sandı, sanki bu oda ve içinde bulunan her şey ve herkes bu düşün birer parçasıydı. Luke kolunu beline doladığı zaman hiç sesini çıkarmadığı gibi, <<Anlatmak istedim...>> diye mırıldandığını hayretle fark etti.

<<Bundan eminim, cara (canım),>> diye sevgi dolu bir sesle konuştu Luke. <<Ama artık buradayım ve gerisini ben getiririm.>> Eğilip alına dudaklarını değdirdi, sonra doğrulup, babasına alaycı bir tavırla baktı. <<Aslına bakılırsa, benim de aklım biraz karıştı.>>

Çok inandırıcı olduğunu kabul etmek gerekirdi. Birkaç içten kelime ... ve Joe'nun endişesi yok olmuştu.

Aslına bakılırsa, bütün endişeleri yok olmamıştı, ama babası, bazı şeyleri olduğu gibi kabul etmeye hazır görünüyordu.

<<Ve şimdi, amante,(sevgilim)>> diye nazikçe onu uyardı. <<Ben babanla iki laf ederken, sen de gidip üstünü değiştir, olur mu?>>

Sally, bir kere daha tekrarlamasına fırsat vermeden odadan fırladı. Ancak, odasının ona güvence veren dört duvarı arasında kaldığında, başını yastıklara gömdü.

Bu durumda ne kadar kaldığını bilmiyordu, çünkü zaman durmuş gibiydi, beş dakika ya da yarım saat geçmi olabilirdi. Kapısında duyduğu hafif bir tıklama onu kendisine getirdi.

<<Luke'a hazır olmak üzere olduğumu söyle,>> diye neşeli olmaya çalışan bir sesle seslendi. <<Ben...>> Durajladı ve kapının açılmasıyla hemen arkasını döndü.

Kapının kapandığını duyunca rahat bir nefes aldı, ama bu çok kısa sürdü. Bir çift güçlü el omuzlarından tutup onu çevirdi.

<<Lanet olsun!>> dedi Luke yüzündeki ifadeyi görünce. <<Ben gelmeden önce neler oldu?>>

<<Hiçbir şey,>> diye titreyen bir sesle cevapladı. <<Babamdan ters bir tepki beklediğim bir sırada sen geldin.>> Dalgın bakışlarını yüzüne doğru kaldırdı. <<Yatak odama girmemelisin,>> diye itiraz etti. Ama Luke sert bir gülümsemeyle ona baktı.

<<Eğer benim burada olmam seni rahatsız ediyorsa, sana şu kadarını söyleyeyim: Sabahlığını çıkarıp üstünü bir gece elbisesi giyer gymez bu kapıyı açacağım.>>

Sally inanmaz bir tavırla kaşlarını kaldırdı.<<Ben üstümü değiştirirken sen de bu odada kalamazsın,>> dedi öfkeli bir sesle.

<<Neden? Bu incecik sabahlığın altında çınlıçplak değilsin. Bahse girerim, iç çamaşırların seni yeterince örtüyordur... En azından, geçen gün giydiğin o minicik bikiniden daha iyilerdir herhalde.>>

<<Çık dışarı!>> Öfkeli sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. Luke'un yüz hatları gerildi.

<<Üstünü değiştir, Sally, yoksa sabrım taşacak. Sonra seni ben giydiririm.>> Arkasını dönüp gardıroba doğru yürüdü. Kapılarını ardına kadar açıp, askıya asılı giysilerini oraya buraya çekerek inceledikten sonra mavi ipekli bir gece giysisinde karar kıldı. <<Bunu giy,>> diye adeta emretti. <<Gözlerinin rengine uyuyor.>>

Sally, öldürücü bakışlarını yüzüne çevirdi. Sinirden gözleri dolmuştu. Ona doğru bir adım attı, elindeki giysiyi kaptığı gibi sırtını ondan yana döndü.

<<Sen bir canavarısın!>> dedi, ondan nefret ediyordu. <<Ve de bir zorba!>> Sabahlığını omuzlarından aşağı bıraktı, gece giysisini ise aceleyle başından aşağı geçirdi. Fermuarı çekmek için elini arkasına atınca, elleri Luke'un fermuarı çekmekte olan elleriyle karşılaştı.

<<Sakin ol, piccina,>> diye Luke onu yatıştırdı. <<O büyüleyici gülümsemeni tekrara takın, yoksa o inandırıcı sarılmalarımız ve konuşmalarımız boşa gider.>>

Sally onun haklı olduğunu biliyordu, ama bu gerçeği bilmesi sinirlerini yatıştırmaya yeterli değildi. Büyük bir hızla makyajını yaptı, sonra başı acıyana dek saçlarını taradı.

<<Saçlarını açık bırak,>> diye Luke nazikçe rica etti. Sally ona öfkeyle baktı. Arkasını dönüp pabuçlarını

almak için dolaba gitti.
<<Hazırım.>>

Luke onu baştan aağı şöyle bir süzdü. <<Şu halinle, on dakikada hazırlanmış gibi durmuyorsun hiç. Babana iyi geceler diledikten sonra gideriz.>> Dudaklarının hafifçe titrediğini görünce yüz hatları gerildi. <<Sokak kapısından dışarı çıktıktan sonra istediğin gibi ağlarsın. Ama şimdi gülümse,>> diye sakın bir sesle emretti. Koluna girip kapıya doğru yöneldi.

Sally koridorda yürürken biraz kendini topladı. Birkaç saniye sonra salona girdiklerinde hafifçe gülümsüyordu.

<<Hoşça kal, baba.>> Uzanıp babasını yanağından öptü. <<Sabah işe gitmeden önce beni de uyandır. Şöyle rahat bir kahvaltı ederiz, hem de biraz konuşuruz.>>

Luke'un babasıyla aralarında bir şeyler konuştuğunun hayal meyal farkındaydı, sonra apartmandan çıkmış, Alfa-Romeo'ya doğru yürüyorlardı. Durup Luke'un kapısını açmasını bekledi.

Yerine oturunca Luke kararlı bir tavırla kapıyı kapadı, sonra o da direksiyona geçti. Arabayı hemen çalıştırmadı, önce torpido gözünü açıp oradan küçük bir takı kutusu çıkardı.

<<Elini ver lütfen,>> diye sakince emretti. Sally elini kucağında sıkı sıkı tutunca, uzanıp bileğinden yakaladı ve yüzüğü rahatça takabilmek için, kıvırdığı parmağını düzeltti.

<<Yüzük istemiyorum,>> diye Sally yorgun bir sesle konuştu. Yüzüğe bakmak istemediğini gören Luke'un gözleri kısıldı.

<<Artık fikrini değiştirmek için çok geç.>>
<<Tanrım, ben deliyim!>> diye Sally söylendi.

<<Benim yardımım olmadan,>> diye konuştu Luke, <<Baban hem arabasından, hem de oturduğu şu daireden vazgeçmek zorunda kalır,>> diye acımasızca sürdürdü konuşmasını. <<Toplum dışı olur...Arkadaşım dediği o kişilerin hepsi de ona sırtını çevirirler.>>

Sally çizdiği bu tabloda çok etkilenmişti. <<Yani Shlock rolünü oynayacaksın, öyle mi?>> dedi. <<Eğer be sana istediğin et topağını verirsem, tabii. Çökmekte olan akşamın karanlığında küstahça Luke'un gözlerinin içine baktı. <<Şunu çok iyi bilmiş ol. Luke Andretti, eğer arada babam olmasaydı, sana büyük bir zevkle 'canın cehenneme' derdim.>>

<<Bütün erkeklere bu tepkiyi gösterir misin?>>

Sally bu küstahlık karşısında ister istemez kabalaştı. <<Yalnız sana.>>

<<Neden olduğunu merak ediyorum,>> dedi kuru bir sesle.

<<İstediğin kadar merak etmekte serbestsin!>> diye terslendi. Luke'un kahkahası Sally'yi çileden çıkarttı.

<<Bak sen,>> diye Luke ağdalı ağdalı konuştu. <<Çok iğneleyici dilin var. Gerçek bir porcospino (dikenli domuz)>>

<<Sen de bir şeytansın!>>

<<Bunu bana tekrara söylemekten büyük bir zevk alıyor gibisin.>> Uzanıp kantağı çevirdi. <<Belki bir yemek senin moralini düzeltir.>>

Sally bir an içinde bir pişmanlık hissetti. Nasıl bir insan olursa olsun, verdiği sözü tutmuştu...Babasıyla olan pürüzleri yoluna koymuş, hatta onu dışarı karşı korumak için bir nişan yüzüğü bile almıştı.

<<Şu birkaç gün beni epeyi sarstı,>> diye açıklamaya başladı araba kente doğru yol alırken. <<Nedense sen de hep üstüme geliyorsun.>>

Luke'un gülümsemesinde alay namına bir şey yoktu. <<Bu da seni rahatsız ediyor, değil mi?>>

<<Dayanamayacağım kadar,>> diye kabullendi. <<Bana karşı bu kadar acımasız olduğu için yazgımı lanetlemek istiyorum.>>

<<Ama daha çok bana kıızıyorsun,>> dedi kuru bir sesle. <<Yazgına el atıp, onu kendi istediğim yöne çevirdiğim için.>>

<<Evet.>>

Yolculuklarının geri kalan kısmı büyük bir sessizlik içinde geçti. Restoranda, Sally şampanyasını yudumlamakla yetindi ve yemeği Luke'ın ismarlamasına karışmadı, zaten ne yediğine pek aldırdığı yoktu.

<<Yemeği beğenmedin mi?>>

Sally başını kaldırıp ona baktı.

<<Pek aç değilim.>>

<<Eğer seni dansa kaldırmak istesem, beni reddedeceğinden yüzde yüz eminim,>> dedi küstahça. Bu kez içindeki şeytan Sally'yi dürttü. Savaşa hazır bir amazon havasıyla başını dikleştirdi.

<<Hiç de değil...Dans etmeyi çok severim. Ancak...>> Bir an sustu. <<Bu müzik senin için biraz modern değil mi?>> diye onu iğnelemekten kendini alamadı.

Gözlerinde şeytansı bir pırıltı yanıp söndü. <<Otuz yedi yaşında pek de yaşlı sayılmam. Tangoyu çok iyi yaparım, bu hızlı danslara gelince, onları da idare ederim sanıyorum.>>

<<Gerçekten mi?>> diye iğneledi onu Sally dans pistine doğru yürürlerken.

En son dansları çok iyi bilmesi karşısında hayrete düştü. Gayet rahat ve gösterişsiz bir biçimde dans ediyordu. Bir süre sonra onu bir düşman gibi görmekten vazgeçip kendini onun kolları arasına bıraktı.

Müziğin ritmi değişince durdu ve eğer Luke onu kolundan tutmasaydı, masaya geri dönecekti. Yüzüne baktı ve gözlerindeki alaycı ifadeyi gördü. Kaçmasına fırsat vermeden Luke onu kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Elleri kocaman avuçları içinde kayboluyordu, geniş omuzlarının ve onu bir tüy gibi tutan kollarının ne kadar güçlü olduğunu fark etti. Kalbi garip bir biçimde çarpıyordu. Zorlukla yutkundu. Bu çok saçmaydı onu beğenmiyordu bile!

Her nedense bir şeyler söylemesini bekliyordu; tek bir sözcük ya da aralarındaki sessizliği bozacak tek bir cümle. Ama on dakika sonra masalarına doğru ilerlerken, daha bir kelime bile konuşmamışlardı.

Sally tuttuğu iskemleye oturdu. Tatlı istemedi, yalnız bir bardak şampanya daha içme önerisini olumlu karşıladı. Bir yandan da, bu lüks lokantayı dolduran kişileri gözden geçirmeye başladı. Chantrelle Bakersfield'ı görünce çok şaşırdı, hele yanlarındakine bir göz atınca şaşkınlığı bir kat daha arttı. Philip! Garsonun ardı sıra masaların dolanarak onlardan yana gelmekteydiler. Sally, onu görmemelerini dileyerek gözlerini sıkıca yumdu, ama o kadar şanslı değildi. Yine de onları ilk gören Luke oldu. Chantrelle'in

gınlayan kakhahasını, ardından da Luke'a seslendiğini duyunca, dişlerini sıkı Sally.

<<Merhaba kaypak adam,>> dedi Chantrelle neşeyle Luke bakarak. <<Şu son bir kaç hafta içinde hiç bir davetime gelmedin,>> Hala sırtı Sally'ye dönüktü, ama Philip onu görmüştü ve yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

<<Çok az boş zamanı oldu,>> diye Loke açıkladı. Chantrelle anlamlı anlamlı başını iki yana salladı.

<<Belli oluyor, şekerim,>> Kakhahası bir tuhaftı. <<Artık gelecek haftaya görüşürüz.>> Sonra, arkasında kalan dişiyile rekabete hazır bir tavırla döndü; hayretten ağzı bir karış açık kaldı. <<Aman Tanrım, neler görüyorum; Sally Ballinger!>>

<<Chantrelle,>> dedi Sally oldukça sakın bir taviurla, sonra Philip'e döndü ve <<Philip,>> diye onu da selamladı.

<<Şampanya mı? Aman şekerim,>> diye hayretle dudaklarını büktü Chantrelle, Luke'a dönerek. <<Yeni bir ortaklık mı kutluyorsunuz?>>

Sally, Luke'un alaycı gülümsemesini gördü. <<Böyle de tanımlayabilirsin,>> dedi Chantrelle elini Luke'un koluna koydu.

<<Yalnız başınıza mı kutluyorsunuz?>>

<<Sally'le ben başkalarını çağırmaya gerek duymadık.>>

<<Sally?>> Ondan bahsetmek bile istemiyordu. <<Onun burada olmasının sence bir önemi var mı?

'Şimdi bas bas bağıracam' diye düşündü Sally. Yanaklarının kızarmakta olduğunu fark eden Luke'un hafifçe gözlerinin parladığını gördü. Luke uzanıp ellerini ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

<<Kesinlikle,>> diye belitti. <<Tebriklerinizi bekliyoruz; bekarlığa eda ediyorum.>>

<<Nişanlandınız mı?>> Chantrelle'nin sesi tizleşmişti. İkiniz mi?>>

Luke başıyla onayladı. Sally'nin öfkesinden kızardığını görünce gözleri muzipçe parladı.

<<Ya düğün?>> diye Chantrelle saygısızca ısrar etti. <<Herhalde gelecek yıldır?>>

<<Yarından sonraki gün.>> diye Luke nazikçe cevapladı. Gözlerini bir an bile Sally'nin gözlerinden ayırmamıştı. <<Beklememiz için bir neden yoktu. Öyle değil mi, cara?>> diye sordu. Sally şaşkınlıktan anlamsız şeyler mırıldandı.

Cahantrelle'nin gözleri kısılmıştı. <<Sally kapalı bir kutudur,>> dedi gizlemeye çalışmadığı bir kabalıkla. <<Son bir kaç güne kadar Philip şanslı kişinin kendisi olduğunu sanıyordu. Bu kadar ümit verdiği için utanmalısın Sally.>>

<<Ben Philip'e hiç bir zaman ümit vermedim,>> dedi Saly. <<Eğer başka türlü yorumladıysa, kabahat tümüyle kendindir.>>

<<Gerçekten mi?>> Chantrelle gözlerini kocaman kocaman açmıştı. <<Onu böyle köşeye attığın için zavalılığın kalbi kırıldı!>>

Sally, Luke'un bir kelime bile kaçırmadığının farkındaydı. Onun yanında böyle bir konuşmanın geçmiş olmasına çok sinirlenmişti. <<Senin yanında kendini çabuk toparlar,>> dedi iğneleyici bir tavırla. Chantrelle şuh bir kakhaha attı.

<<Onunla ilgileneceğim. Ama bu yakışıklı adamı elimden aldığın için sana kızgınlım,>> diye eliyle Luke'u

gösterdi. <<Ben de onu beğeniyordum.>>

<<Ama bu yeteri olmamış,>> Luke'un gözlerindeki pırıltıyı görünce ona yumruk atmamak için kendini zor tuttu.

<<asamıza geçelim artık,>> dedi Chantrelle Philip'e. Alıcı bir gözle Luke süzdü. <<Sally aslında.. nasıl söylesem bilmem ki, pek sana göre değil. Eğer ondan...>> Sözünü mahsustan tamamlamadan Philip'in koluna girip masalarına doğru uzaklaştılar.

Sally titreyen ellerle bardağına uzanıp içkisinden bir yudum aldı. İçki boğazına kaçınca öksürdü.

<<Daha şampanya ister misin?>> diye Luke sorunca hayır anlamında başını salladı.

<<Eğer sence bir sakıncası yoksa, eve gitmek istiyorum.>>

Luke onun allak bullak olmuş yüzüne bakarak gülümsedi. <<Bir sosyete gülünün seni rahatsız etmesine izin vermezsen iyi edersin.>>

<<Kusura bakma ama, sendeki rahatlık bende yok.>>

<<İnsanların zayıf yönlerini iyice tanımazsan başarılı olamazsın,>> dedi Luke kuru bir sesle.

<<Eğer beni eve götürmezsen taksi çağırırım,>> Sally kararlı bir tavırla yerinden kalktı. Artık burada bir saniye bile kalmak istemiyordu. Luke'un onu izleyip izlemediğine bile aldırmadan yürüdü gitti.

Kasanın yanından büyük bir hızla geçip merdivenlerden indi. Şansına, sokakta boş bir taksi vardı.

Taksinin kapısını açmak için uzandığında Luke onu kolundan tuttu.

<<<Ben olsam yapmazdım,>> diye alçak bir sesle konuştu, sonra şoföre gitmesini söyledi.

Yan yana kaldırımında yürümeye başladılar. <<Seni yalnız başına eve yollamaya hiç niyetim yok.>>

<<Çok kötüsün.>>

<<Pek yakında bu saydığın sıfatlar tükenecek,>> dedi Luke kuru bir sesle. Sally kaçmak istedi ama Luke'un güçlü elleri onu bileğinden yakaladı.

<<Oldukça vurdumduymazsın,>> dedi Sally. Luke'un dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Alfa-Romeo'nun kapısını açtı ve binmesi için bekledi.

<<Gir içeri Sally,>> diye emretti. Sally girdi, ama sesindeki o emir veren tona sinirlenmişti. Luke arabanın kapısını kapattıktan sonra direksiyona geçti.

<<Düğünümüz cuma günü saat birde olacak, ardından bizim evde bir öğlen yemeği yiyeceğiz,>> diye planlarını açıklamaya başladı Luke. <<Carlo, baban ve tabii biz.>>

<<Aman ne güzel,>> deye eğlendi Sally. <<Umarım düğün töreni nikah dairesinde olur. Geleneksel gelinliği giymek istemiyorum, hem bu durumda takdis edilmem çok komik olur doğrusu.>>

<<Nikah dairesinde olacak,>> dedi Luke. <<Yemekten sonra ilk ikindi uçağıyla Auckland'e gideceğiz.>>

<<Neden Yeni Zelanda'ya gidiyoruz?>> diye şaşkın şaşkın sordu Sally. <<Sözde bir balayı için, bu işi gereğinden fazla uzatmak olmuyor mu?>>

<<Başbaşa bir iki gün geçirmemizi uygun buldum.>> Sesi yumuşaktı. Sally boğuk boğuk güldü.

<<Babamın yanına kaçmayacağı kadar uzak bir yer,öyle değil mi?>>

<<Herhangi bir saçmalık yapmanı önermem,>> diye onu uyardı.<<Her yerde tanıdığım insanlar var, seni bulmak benim için çok zor olmaz.>>

<<Ölümünden bile beter bir kadere boyun eğmek mi? Kadınları zorbalara karşı koruyan yasalar da var, unutma,>>

<<Neyse, yasalara başvurmaktan daha akıllıca bir yol düşünemeyeceksin demek ki...>>

Sally yıkılmıştı. Daha fazla konuşmak istemiyordu. Gözlerini camdan dışarı dikti. Eve kadar hiç konuşmadılar.

Araba durur durmaz çıkmak için bir hamle yaptı, ama Luke onu durdurdu.

<<Gitmek için çok acele ediyorsun,>> dedi alaylı bir sesle. <<Seni baştan çıkarmamdan mı korkuyorsun, Sally Ballinger?>>

<<Düğünden önce hiç bir şey yapamazsın,>> diye düşünmeden atıldı Sally. <<Ama ondan sonra zorbalığa başvuracağından eminim, beni.. ben i iğfal edeceksin...Ama şimdi değil.>>

Luke sövdü. Kolunu tutan elini o kadar sıkımişti ki, Sally avıyla inleyerek, <<Bir kaplan kadar yırtıcısın,>> dedi sertçe.

<<Bu ölçüsüz konuşmalarına bir son vermezsen, ben seni susturmasını bilirim,>> dedi Luke.

<<Yaa! Nasıl peki?>>

Luke'un gözleri öfkeyle parlıyordu. Çelik gibi güçlü kollarıyla ona sarıldı. Dudaklarından kaçmak imkansızdı. Onu acımasızca öptü. Canı yanınca hafifçe inledi Sally. Ama Luke yetinmemişti, onu tekrar tekrar öptü.

Onu bırakınca, Sally adeta olduğu yerde koltuğa çöktü. Kimildamadan oturdu. Gözleri kocaman kocaman açılmıştı. İstem dışı bir hareketle elini ağzına götürdü. Elleri titriyordu. Bakışlarını ondan yana çevirmemek için direndi, ama sanki karşı koyamadığı bir güç, Luke'a bakmaya zorluyordu onu.

<<Dio! (Tanrım)>> diye fısıldadı Luke. <<Neden bana böyle bakıyorsun? Seni yalnızca öptüm.>>

<<Sanki ruhumu koparıp aldın,>> diye titrek bir sesle cevapladı Sally.

<<Beni sen kıskırttın.>> Sesi boğuktu. Sally yenilgiye uğramış gibi hissetti kendisini.

<<Eğer bu...bu, gücünü göstermeyi amaçlıyorsa...birinci raundu sen kazandın,>> diye kekeledi. Kapıyı açıp dışarı çıktı.

bedinur

03.01.2007 19:56

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nikah töreni kısa ve sade oldu. Claude'un hazırladığı öğle yemeği ise çok güzeldi.

Şampanyalar açıldı. İki katlı güzelim gelin pastası kesildi. Heskes tattı.

Sally bej takımı içinde çok çıktı. Luke ise koyu renk takımıyla ciddi bir işadamı havasındaydı. Dıştan bakıldığında birbirine çok yakışan bir çift oluşturunlardı. Ama Sally yine de babasının, Carlo, hatta Claude'un bir şeyler sezinleyip sezinlemediğini merak etti.

<<Birazdan gitmemiz gerek.>>

Sally yanında duran bu uzun boylu, yakışıklı adama baktı. Gülümsemeye çalışarak <<Ben hazırım dedi.>>

<<Bavullarımız bagajda,>> dedi Luke. Sonra saatine bir göz attı.

Yarım saatte havaalanındaydılar. Bagajlar, gümrük derken pek konuşacak zaman olmadı.

<<Güle güle, tatlım,>> dedi Joe Ballinger. Kızına sevgiyle sarıldı. <<Mutlu olacağını biliyorum. Tanrı yardımcın olsun.>> Rahat bir havası vardı.

<<Dönünce seni ararım,>> diyecek zamanı ancak bulabildi Sally. Uçakları kalmaya hazırdı ve hostesler yolcuları içeri almaktaydı.

Kalabalığın içinde kayboldular. Sally birden kendini çok yalnız hissetti; sanki geriye dönüşü olmayan bir kapıdan geçmekteydi. Yanında yürüyen bu yakışıklı adam artık onun kocasıydı.

Bilinçsiz bir davranışla eline baktı. Eline düşen bir ışık demeti, sol elinin üçüncü parmağında takılı duran pırlanta alyansı aydınlattı. Yüzük gerçekten çok güzeldi. Kolunda, Luke'un ona düğün armağanı olarak verdiği platin kol saatinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Bu armağanı alırken çok utanmıştı, çünkü Luke'a bir armağan almak aklının ucundan bile geçmemişti.

Uçağa binince, camın kenarında bir koltuğa yerleşti. Bu ilk uçak yolculuğu değildi. New York'a, annesinin yanına giderken de uçağa binmişti. Artık jet uçaklarının o hızlı kalkış ve inişlerinden etkilenmeyecekti.

<<Dergi ister misin?>>

Sally onunla eğlenen sestten yana döndü. <<Teşekkür ederim.>> Luke'un uzattığı dergiyi alıp, ilgileniyormuş gibi davranmak için sayfalarını karıştırmaya başladı.

Üç saat süren yolculuk süresince hostesler çeşitli ikramlarda bulundular. Luke ise iyi bir yol arkadaşı gibi onunla konuştu, ama Sally hep ona tek heceli cevaplar vermekle yetindi. Anlattıklarından aklında kalan tek şey, Yeni Zelanda'da yazın yaz saati uygulaması yapıldığından ülkeye inişleri on buçuğu bulmasıydı. Uçaktan inip, gümrük işlemlerini tamamladıktan sonra ilk iş olarak bir araba kiraladılar.

Sally her şeyin pek çabuk olup bittiğini düşündü. Luke koluna girip onu arabaya doğru götürürken pek isteksiz bir hali vardı. Yeni bir ülkeye ayak basmıştı; heyecan duyması, en azından çevreyle ilgilenmesi gerekirdi. Tam tersine, kendini ne okyanusu aşmış, ne de yabancı bir ülkeye elmiş gibi hissediyordu. İçinde yalnız bir korku vardı.

Sislerin arkasından Luke'un kent hakkında bilgi verdiğini duyuyordu, ama gidecekleri yerin nerede olduğunu ve yolculuklarının ne kadar süreceğini sormak aklına bile gelmedi.

Boş gözlerle camdan dışarı bakıyordu. Her geçen dakikanın onu kaçınılmaz teslimiyet anına ne kadar yaklaştırdığının farkındaydı.

Sokaklar, sokak lambalarının ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Trafiğin artması ve trafik ışıklarının sıklaşması, kente yaklaştıklarını gösteriyordu. Bir kaç saniye sonra araba ana yoldan ayrıldı. Kocaman bir bahçeye

girince durdu. Sally birden midesinin bulandığını hissetti. Zar zor yerinden kalktı ve Luke'un arkasından kalacakları odaya doğru yürümeye başladı.

Oda, bir motel odasından umulmayacak kadar dayalı döşeliydi. Yere kadar inen camlardan kenti bütün güzelliğiyle görebiliyordu. Ama Sally'nin gözleri, yalnız, kapalı duran yatak odasıydı.

Luke'un ona bakışlarını bir türlü tanımlayamadı. Aralarındaki sessizlik büyüdü, büyüdü, elle tutulur bir yoğunluk kazandı. Tek bir sözcük söylemesi bile yeterdi.

<<Kendisine bile yabancı gelen bir sesle sordu, <<Bavulları açayım mı?>>
<<Ev hanımı olmakta pek acele ediyorsun bakıyorum,>> diye kaçamak bir cevap alınca öfkeleni.
<<Böyle şeyleri ihmal etmeme izin vereceğini sanmam.>>

Luke'un gözleri kısıldı, dudaklarına alaycı bir gülümseme belirdi. <<Özellikle yatak odasında mı?>>

<<En azından orada,>> diye düşünmeden konuştu Sally. Ona doğru bir adım atınca Sally geriledi. <<Çok istekli bir eş olmadığımı bilmeni isterim,>> diye kendini savunmaya çalıştı. Korunmak ister gibi ellerini göğüslerinde kavuşturdu.

<<Ya gerçekten soğuk bir kadınsın, ya da mahsus genç kız rolünü oynuyorsun. Hangisi olduğunu merak ediyorum,>> diye eğlendi Luke.

<<Sonuncusu, tabii!>> diye Sally iğneleyici bir dille konuştu. Söylediklerini yanlış anlama çekebileceğini umursamamıştı.

Luke çenesini elleri içine alarak onu kendine doğru kaldırdı. <<Anlıyorum. Bizim 'modern' diye nitelendirdiğimiz günümüz toplumunda on sekiz yaşında olup da buğulu gözlü bir bakire olarak kalan kızların sayısı çok az artık. Kadın hakları ve eşitlik, öyle değil mi?>>

Sally, boğazına bir yumrunun takıldığını hissetti, zorlukla yutkundu. <<Gidip bavulumu açayım,>> diyerek elinden kurtuldu.

Yatak odasına girdi. Elinden geldiğince yavaş davranarak bavulunu açtı ve gerekli eşyalarını çıkardıktan sonra banyoya girdi.

Banyodan çıktığında iki duygunun etkisi altındaydı. Biri masum bir heyecan, diğeri ise kalkıştığı bu işten dolayı kendi kendine duyduğu öfke.

Bir tek, yatağın yanındaki lamba yanıyordu. Luke, sanki o orada değilmiş gibi rahat bir tavırla soyunuyordu. İç çamaşırlarını da çıkardıktan sonra beline bir havlu bağladı.

Sally birden çok utanmıştı. Giysilerini asmak bahanesiyle ona arkasını döndü.

<<Çok utangaç bir insansın,>> diye Luke ona takıldı. Soluğunu ensesinde hissedince Sally ürktü. Saçlarını tepesinde tutan kurdelayı çekti, saçları bir çavlan gibi omuzlarına döküldü. Hafif hafif saçlarını okşamaya başladı. <<Sally, bir çocuk gibi davranmaktan vazgeç,>> dedi yumuşak bir sesle. Ama bir tutam saç parmağına dolayıp çekince Sally sinirlendi.

<<Ben oyun oynamıyorum.>> Onu kendine doğru çevirince korkuyla ürperdi. Yüzüne düşen bir tutam saç titreyen ellerle geriye itti.

<<Eğer bir kolayını bulsan, kaçıp bu karanlığın içine gizlenirdin.>> Sesi alaycıydı. Yavaşça, ama kararlı hareketlerle geceliğinin omuzlarını sıyırdı ve ayaklarına düşmesini sağladı. Omuzlarından sıkıca kavrayarak

kendine doğru çaktı.

Yaklaşan dudaklarını görünce Sally'nin öfkesi bir anda korkuya dönüştü ve bütün gücüyle kollarının kışkacından kurtulmak için debelenmeye başladı. Pek yararı olmadı, çünkü Luke ondan çok daha güçlüydü. Kulaklarında çınlayan kahkahasını duyunca birden öfkelenildi.

<<Oh!>> diye tısladı. Ondan nefret ediyordu! <<Sen bir barbarsın! Vahşi adam ne olacak!>>

Luke'un dudakları onu keşfetmeyi sürdürüyordu. Sally birden kendini çok yorgun hissetti. <<Bırak beni,>> diye yalvardı. Sıkı sıkı arkasına kenetlediği ellerini ellerinden kurtarmaya çalıştı. Omuzları ve kolları ağrımay, başlamıştı, göğsü bir körük gibi inip çıkıyordu.

<<Neden benimle savaşıyorsun, piccina? Daha başlamadan yorulacaksın!>>

Sally derin bir soluk aldı. <<Ne yapmamı bekliyordun?>> diye bağırdı. <<Sevimli, evcil bir kedi gibi sana sokulmamı mı?>>

<<Eğer böyle bir eş arasaydım, çevremdeki kadınlar arasından bir tane bulurdum,>> dedi Luke. Sonra onu kucığına aldığı gibi yatağı götürdü.

<<Sonra senden nefret edeceğim!>> diye Sally tehdit etti, ama Luke kahkahalarla güldü. Çarşafın soğuk temasını sırtında hissedince, son gücüyle fırlamak istedi, ama Luke'un ağırlığı onu engelledi.

Hiç bir şey onu etkilemiyordu. Yalvarmaları, tehditleri, hiç biri işe yaramadı. Ama dudaklarını dudaklarından çekince Sally var gücüyle omuzunu ısırdı.

Sövdüğünü duyunca içi biraz rahatladı. Ama bu rahatlık bir an sürdü, çünkü Luke ona karşılık verir gibi daha nazik yerlerine doğru kaymaya başlamıştı.

Sally acı ve öfkeyle inledi. Bir yandan da var gücüyle onu göğsünden itmeye çalışıyordu. Göğsündeki kıvrıkcık tüyler eline değince, bir tutamını kavradığı gibi çaktı.

<<Seni gidi vahşi kedi seni,>> dedi Luke öfkeyle. <<Bakire değilsin...Bunu kabul ettin.>> Sesi haşın ve tehdit doluydu. Dudaklarını acımasızca dudaklarına yapıştırdı, Sally'nin umutsuz haykırışı boğazına takıldı. Tanrı aşkına! Neden düşünmeden konuşmuştu. Okşayışları onu daha da öfkeliendiriyordu. Ama sonunda yoruldu ve Luke emeline ulaştı.

Her şey bittikten sonra kendini, uykusunda bile onu bir an bile olsun bırakmayan Luke'un kolları arasında yatar buldu. En ufak bir hareketiyle kollar onu bir mengene gibi sıkıyordu. Sonunda, karabasanlarla dolu bir uykuya daldı. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte uyandı.

Her yanı ağrıyordu, bir duş almak istedi. Çok dikkatli bir biçimde Luke'un uykudan ağırlaşmış kollarından sıyrılmayı becerdi.

Suyla sabunun tenine temasıyla hızla ürperdi. Sonra kendi kendine kızarak bedenini baştan aşağıya iyice sabunladı. Her yanı pespembe olunca, yeterince temizlendiğine karar vererek tekrara yatağı döndü.

Taze pişmiş kahveyle yumurta ve salamin kokusu burnuna gelince gözlerini açtı.

Önce çevresini yadırgadı, sonra bir gece öncesi aklına geldi. Başını kaldırıp çevresine bakındı, Luke ortalarda gözüküyordu. Saatine bakınca epeyi geç kaldığını fark etti; tamı tamına onu bir kaç dakika geçiyordu. Çok iyi uyumuşt, bu kadar dinlenmiş kalkacağını hiç ummamıştı.

Çıt çıkarmadan yataktan kalktı. Temiz iç çamaşırları giydi, sonra gardıroptan sade bir etek bluz alarak giydi. Önünde koskoca bir gün vardı. Ama gece olunca yine yazgısına boyun eğmek zorunda kalacaktı. Bazı kadınların böyle şeyleri nasıl umursamadığını bir türlü anlayamıyordu.

Yüzünü boyamadı, yalnız saçlarını taramakla yetindi. Başını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve mutfağa doğru yürüdü.

Luke arkası ona dönük, ocakta bir şeyler pişiriyordu. Birden kalbi deli gibi çarpmaya başladı. 'Sinirliyim,' diye düşündü. Gri süet pantolonu ve koyu renk balıkçı kazağıyla çok çekici bir havası vardı Luke'un.

<<Buon giorno,>> (Günaydın!)

Odaya girdiğini duymuş olmalıydı. Sally 'günaydın' anlamında bir şeyler geveledi ağzında. Sonra sordu, <<Kahveleri koyayım mı?>> Normal davranmaya gayret etmeliydi. <<Lütfen kahve bana iyi gelir.>>

Sesi düşüncelerini ele vermiyordu. Sally göz ucuyla ocağı kapatmasını ve yiyecekleri tabaklara boşaltmasını seyretti. Tabağına koyduğu miktarı görünce, <<O kadar aç değilim,>> dedi

Karşısındaki iskemleyi çekip otururken, <<Ye, Sally,>> diye adeta emretti.

Yine içindeki huysuzluk depreşti. <<Ne kadar yiyeceğime karar vermeme izin verirsin herhalde?>>

Luke'un bakışları hiç de iç açıcı değildi. <<Eğer benimle tartışmak istiyorsan, hiç olmazsa kahvaltımı bitirmemi bekle.>> <<Neden?>> diye tatlı bir sesle sordu Sally, <<Aç karnına iş yapamaz mısın?>>

Luke'un keyifli keyifli onu süzdüğünü görünce yanakları kızardı. <<Bakıyorum çok çabuk öğreniyorsun,>> dedi Luke.

<<Dün gecedен sonra bu doğal değil mi?>> <<Masum bir öpücükle yetineceğimi mi sanıyordun?>>

Sally, gözlerini gözlerinden kaçırmamak için kendini zorladı. <<O kadar iğrenç...bir hayvan gibi davranmak zorunda değildin.>>

Luke alylı bir tavırla kaşını kaldırdı. <<Tecrübeli olduğunu ima etmiştin,>> diyekuru bir sesle konuştu. <<V vahşi bir kedi gibi savaştın. Eğer bu kadar masum olduğunu bilseydim, ilk gecenin daha...daha zevkli olmasını sağlardım.>>

<<Kusura bakma, ama sana inanmıyorum.>>

<<Daha da kötü olabilirdi.>> Sesindeki ürkütücü ton Sally'nin içini dondurdu.

<<Kahvemi balkonda içeceğim.>> On dakika için bile olsa bu küstah adamdan uzak kalmak istiyordu.

<<Bir şeyler yemeni öneririm. Aç karnına yolculuğa çıkarsan rahatsız olabilirsin.>>

İsteksizce bakışlarını yüzüne çevirdi, <<Burada kalmıyor muyuz?>>

<<Ne düşündüğümü sanıyordun, mia sposa? (karıcığım) Şu dört günü yatakta geçirmemizi mi? >> Haince güldü. <<Yanaklarının kızarmasına bakılırsa bunu bekliyordun. Beni kışkırtma, cara,>> diye uyardı. <<Bak,

sabrımı bir kere denedin ve sonucundan da memnun kalmadın. Hadi git de kahveni iç bari,>> dedi sert. <<Günlük gazete masanın üstünde...Benimle oturmak istemediğinin farkındayım.>>

Sally balkona çıktı. Güneşin sıcaklığı yanağını okşadı. Hava pırlı pırlı, mis gibi kokuyordu. Gazetenin başlıklarına şöyle bir göz attı; içinden okumak gelmiyordu.

Yarım saat sonra bavullar hazırlanmıştı.

Luke, <<Hazır mısın?>> diye sorunca başıyla olumlu cevap verdi. Luke bavulları aldı. <<Bavulları bagaja koyduktan sonra odanın anahtarlarını teslim edeceğim. Beni arabada bekle.>>

<<Ya sensiz gidersem ne olur?>> Kendisini tutmasına imkan kalmadan sözcükler dudaklarından dökülmüştü. Luke'un kendisine çevrilen öldürücü bakışları altında büzüldü.

<<Vay, vay, vy, solundan kalkmışsın bugün.>> Sesi tehdit doluydu. Sally neden hep onun üstüne üstüne gittiğini düşündü. Sanki şeytan onu dürtüyordu.

<<Nereye kaçabilirim sanki?>> diye umutsuzca söylendi. <<Yabancı bir ülkedeyim, uçak biletleri de sende.>> Acı acı güldü. <<Polisten yardım isteyebilirim...Tanrım, ne manşet olurdu ama...'Kaçak gelin polise sığınıyor...kocasını peşinde...' Peşimden gelirdin, değil mi Luke? Ben, babamın borçlarına karşılık satın aldığım bir senedim. Zavallı babacığım bir bilse!>>

<<Sonradan pişman olacağım bir davranışta bulunmadan bir an önce arabaya binsen iyi olur.>> Sesi affetmez bir tehditle doluydu.

Sally ağzını açmadan Luke'un ardı sıra gitti. Arabaya gelince uslu bir çocuk gibi yerine oturdu. Onu kızdırmakla kazançlı çıkmamıştı. 'Herhalde çıldııyorum,' diye düşündü.

Yol boyunca, iki saatten fazla bir süre, Sally hiç ağzını açmadan oturdu.

Manzara nefisti. Birbiri ardına sıralanmış tepeler, yemyeşil çayırılar, hayvanların otlatıldığı otlaklar.

Midesi kazınmaya başlayınca, sabah kahvaltısını reddetmekle ne kadar aptallık ettiğini düşündü. Nereye gittiklerini, ne zaman orada olacaklarını, ne kadar kalacaklarını sormak için yanıp tutuşuyordu. Özellikle, ne zaman yemek yiyeceklerini!

<<Aç mısın?>>

<<'Ben sana demedim mi' diyeceksen, evet.>>

<<Neredeyse geldik,>> dedi Luke ifadesiz bir tonla. Sally dayanamayıp sordu,

<<Nereye?>>

Gülümsedi. <<Rotorua...Hem Maori kültürüyle meşhurdur, hem de dünyada yer kabuğunun en ince olduğu yerlerden biridir. Turistik bir yöredir. Burada kaplıcalar, kaynayan çamur havuzları ve gayzerler bulunur. Havada ki kükürt kokusunu duymuyor musun?>>

Sally havayı kokladı. <<Demek bu kükürt kokusu .>> Güzel bir koku olup olmadığına karar veremedi. Nasılsa burnu alışıyordu!

Kısa bir süre sonra ana caddeye gelmişlerdi. Çevresini ilgiyle özden geçirdi. Çevrede, boynunda fotoğraf makinası asılı olduğuna bakılırsa turist olması gereken bir kaç kişiden başka pek insan yoktu.

<<Motel Gardens tam karşında,>> dedi Luke ilk kez yüzüne bakarak. <<Önce odamıza gidelim, sonra yemek yiyecek bir yer buluruz.>>

Motel'in tam ortasında pırl pırl parlayan bir havuz vardı. Bütün odalar bu havuza bakıyordu. Sally havuza özlemle baktı, akşama doğru girerdi.

Odalarında, kendine aceleyle bir çeki düzen verdikten sonra birlikte çıktılar.

Motelin bitişiğindeki restorana geçtiler. Luke şarap ısmarladı, ama Sally içmedi. Bir salatayla meyve tabağı ona yetiyordu.

<<Whakarewarewa 'yı dolaşmaya başlayalım mı?>>

Kocasına baktı ve elindeki fincanı masanın üstüne bırakıp umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. <<Sen nasıl istersen.>>

Luke gözlerini kıstı. <<Gölün çevresini yarın dolaşırız, bu arada alabalık avlanacak yerleri de görmüş oluruz. Sonra Taupo Gölüne gitmeyi düşünüyordum, pazartesi günü de kuzeye gideriz. Bay of Islands'ın manzarasına doyum olmaz. Öğleden sonra Auckland'de olmaya gayret ederim...Kentteki dükkanlarda gönlünce alışveriş edersin.>>

İçinden 'pek tabi' diye geçirdi, sonra Luke dönüp yüksek sesle, <<Ama seni masrafa sokmaktan kaçınmayacağım,>> dedi.

<<Bir bavul daha alsam mı acaba?>>

<<Çok iyi olur.>>

Luke muzipçe gülümsedi.

Öğleden sonranın büyük bir bölümünü bu değişik yeri gezerek geçirdiler. Buhar çıkaran suların yanı sıra fıkır fıkır kaynayan çamur havuzları, taşlaşmış ağaçlar ve gayzerler de vardı.Maorili bir rehber onlara bilgi verdi. En hoşuna giden yer, pırl pırl suları olan bir havuz oldu. Çevresine toplanmış olan turistlerin içine attıkları paraları Morili çocuklar dalıp çıkarıyorlardı. Çocukların yaptıkları işten aldıkları zevk, birbirleriyle itişip kakışmaları herkesi güldürüyordu. Sally bile neşelenmişti.

Motele dönünce Sally yüzme istediğini belirtti. Saat beşi geçiyordu. İklim Sydney'e göre biraz serinceydi, ama yine de sıcaktı.

Luke havuz girme isteğini olumlu karşılamıştı. Bavuldan çıkardığı bikinisini görünce kaşları alaycı bir biçimde kalktı, <<Sana katılabilirim,>> dedi.

Sally elinde tuttuğu minik iki kumaş parçasını ona sallayarak, <<Havuzun kıyısında oturabilirsin,>> dedi <<Bekçi köpeği gibi mi?>>

<<Her nedense senin havuzdan zevk alabileceğini düşünemiyorum bir türlü,>> deyince Luke güldü.

<<Neden? Daha otuz yedi yaşındayım. Elinde bastonuyla dolaşan dede olmama daha çok var,>> deyince Sally yüzünü buruşturdu.

<<Sen hiç bir zaman genç olmadın Luciano Adretti. Sanırım sen daha doğmadan her şeyi yaşayıp bitirmişsin. Gözlerinden okuyabiliyorum bunu. Hayatta denemediğin pek bir şey kalmadı, öyle değil mi?>> dedi acı acı.

<<Ben kendi kendini yetiştirmiş bir adamım, cara,>> dedi sert bir sesle. Umursamaz bir tavırla kapıya dayandı. <<Ben çok küçükken annemle babam bir ay arayla öldüler. Kardeşime katolik rahibeler baktı... Bense gece gündüz demeden ne iş bulursam yaptım. Toprağın yedi kat altında, şileplerde, inşaatlarda...Batı Avrupa'nın her yerini karış karış gezdim. Çalışmadığım zamanlarda ise okurdum. Matematik, dil...On beş yıl önce kız kardeşim Angelina'yla Avusturalya'ya göç ettik. Çok çalışmanın yanı sıra yaptığım bazı akıllı yatırımlar sonunda zengin bir insan oldum.>>

<<Ya kız kardeşin?>> diye sormaktan kendini alamadı. <<O ne oldu?>>

<<Mutlu bir evlilik yaptı...Üç çocuğu var, biri dört, biri üç yaşlarında, üçüncüsü ise daha atlı aylık. Yeğenlerimi çok severim. Surfes Paradise'daki evlerine sık sık giderim. Noeli onlarla geçireceğiz.>>

Sally şaşırmıştı. Bütün cesaretini toplayıp sordu, <<Kardeşinin benden haberi var mı?>>
<<Angelina kendime bir eş seçtiğimi biliyor.>>
<<Ama nedenini?>>

<<Evlenmek isteyecek kadar bir kadına bağlanmam onun için yeterlidir.>> Sesi kuruydu. <<Eminim daha şimdiden hala olacağı günleri saymaya başlamıştır.>>

Sally, onu ele veren pembeliğin yanaklarına yayılmakta olduğunu fark edince hemen arkasını döndü. Boğuk bir sesle, <<Ben, yüzmeye gidiyorum,>> dedi.

<<Birkaç dakikaya kadar yanında olurum,>> dedi Luke sakince. Sally'nin havlusunu kapıldığı gibi odadan fırlaması üzerine, gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı.>>

Su bir harikaydı. Sally zarif bir hareketle balıklama suya daldı, dipten öbür uca kadar yüzdü. Havuzun çevresindeki masalarda tek tük insanlar vardı. Bunlar da yemekten önce birer aperatif alan otel müşterileriydi.

Birinin suya atladığını fark etti. Başını çevirince Luke'la burun buruna geldi. Şeytan onu dürttü. Birden suya dalıp bir balık gibi havuzun öbür ucuna doğru yüzmeye başladı. Ama daha bir kaç kulaç atmadan çelik gibi bir el ayak bileğinden yakaladı. Luke onu kendine doğru çekip belinden tuttu. Çırpınması boşunaydı, o çırpındıkça suya batıp batıp çıkıyorlardı. Son kez suyun yüzüne çıktıklarında öfkeyle soludu,
<<Tanrı aşkına...>>

<<Biraz eğlenmek istediğini sanıyordum,>> diye şakalaştı Luke onunla. Gözlerinden şeytanca bir parıltı dolaşıyordu. Sally öfkeyle yüzüne su attı, bunu üzerine Luke bir kaplan gibi üstüne atıldı ve onu hırsla öptü. Sally debeleniyordu. Ondandır nefret ediyordu!

Bu öpüşme şakadan bir cezaydı, diğer taraftan tahrik edici bir yanı da vardı. Luke dudaklarını çektiğinde, Sally'ni yüzü öfkesinden kıpkırmızıydı.

<<Çevrede bizi seyredenler var,>> diye tısladı. Luke kahkahayı basınca, <<Umursamıyor musun?>> diye şaşkın şaşkın sordu.

<<Aman, piccina,>> dedi Luke büyük bir keyifle. <<Bir kocanın karısını öpmesinde ne kötülük var ki?>>
<<Herkese rezil oluyoruz! Bırak beni!>> diye söylendi.

<<Yani, şimdi beni öpmeyecek misin?>> diye onu kışkırttı Luke. Sally gözlerini kaçırdı. Birden suya dalıp havuzun öbür ucuna doğru yüzmeye başladı. Kenara tutunup kendini yukarı çekti.

Odaya girdiğinde Luke bir adım arkasındaydı. İçeri girince Sally başını çevirip yorgun gözlerle onu süzdü. Şimdiye kadar onun gibi bir insanla iç karşılaşmamıştı; ne yapacağını önceden kestirmek çok zordu.
<<Duşa önce ben girebilir miyim? >> diye sordu Luke'a.

<<Eğer birlikte duş yapmayı önersem, şüphesiz bu senin namus anlayışına ters düşer,>> diye Luke anlamlı anlamlı yüzüne bakınca, Sally dilinin ucuna kadar gelen ters cevabı yutmak zorunda kaldı.

Ne kötü adamdı! Onun yeterince dişi olmamasıyla eğleniyordu. Onu şaşırtmayı ne kadar isterdi!

İnadına gardırobundan en güzel gece giysisini çıkardı. Büyük bir titizlikle makyajını yaptı, saçlarını da tepesinde topladı. Çok çekici olmak istiyordu.

<<Vay, vay,>> diye beğeni dolu bir tonla Luke ona döndü. Baştan aşağı süzdü. <<Galiba dışarıda yemek yemek istiyorsun?>>

Sally gözlerini gözlerinden kaçırmamaya gayret ederek, <<Neden olmasın?>> dedi sakince. <<Mutfaktan uzak kaldığım şu bir kaç günü değerlendirmek istiyorum.>>

<<Dans etmek iste misin?>>

Sally, Luke'a şüpheli bir göz attı. Çok nefis bir yemek yemişlerdi. Şimdi kahvelerini yudumluyorlardı. Saat epeyi geç olmuştu, on biri geçiyordu. Yatıp uyumaktan daha güzel bir şey düşünemiyordu.

<<Pek,>> dedi kısaca. Piste doğru yürürlerken gülümsemeye çalıştı. Yavaş bir parça çalışıyordu, Luke ona sıkıca sarıldı.

<<Kaçınılmazı geçiktirmeye çalışıyorsun galiba?>> dedi Luke alaylı bir sesle. <<Gözlerinden uyku akıyor.>>

Sally birden dirildi, başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. <<Uyumama izin vermeyeceğini biliyorum,>> dedi ters ters. <<Babamın borçlarının faizini her gece ödemek zorunda mıyım?>>

Aralarında korkunç bir sessizlik oldu. Saniyeler birbirini kovalıyor, Sally bağırarak isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Tanrım ona ne olmuştu böyle? Neden hakaret ediyordu sanki? Gözlerine dolan yaşları gizlemek için başını çevirdi.

Bir düşteymişçesine masaya döndüklerini, hesabın ödendiğini, arabaya binip yola koyulduklarını hissetti. Luke'un araba sürmesinden, ne derece sinirli olduğu belli oluyordu.

Odalarına girer girmez Sally gözlerini gözlerine dikti. Luke'un gözleri hiç bir şey ele vermiyordu.

<<Senden hiç korkmuyorum!>> diye Sally konuşmaya başladı. Yalancı! Neden titriyordu öyleyse?

<<Korkmalısın,>> dedi Luke ürkütücü bir tonla. <<Neredeyse tepemi attırıyordun!>>

Luke'un cezalandırmayı amaçlayan dudakları dudaklarına yapışınca Sally ürperdi. Tam bu öpüşmenin hiç bitmeyeceğine inanmaya başladığı bir sırada Luke'un yumuşadığını fark etti. Dokunuşları tahrik edici olmaya başlamıştı. Dudakları yüzüne, boynuna oradan da göğüslerine doğru inmeye başladı. Ondan kaçmaya çabalaması boşunaydı. Dudakları tekrara dudaklarını aradığı zaman, Sally her yanını bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Luke'un yumuşak ve tahrik edici dudakları, içinde, karşı koyamadığı bir takım duyguları uyandırıyor. İstem dışı bir hareketle ona karşılık verdi.

Havalarla uçuşuyordu adeta. Salondan çıkıp yatak odasına geçtiklerini neden sonra fark etti. Luke elbisesinin fermuarını açınca birden uyandı, kollarından kurtulmak için debelenmeye başladı.

Luke onun bir adım geri çekilmesine izin verdi, ama elleri belini sıkıca kavramıştı.

<<Vücudunda, dudaklarımın keşfetmediği tek yer kalmadı,>> dedi. Boşta kalan eliyle giysisini omuzlarından sıyrıldı. <<Artık geri dönmek için çok geç.>>

Üstündeki son iç çamaşırlarını da çıkarınca Sally <<Sen çok kötüsün!>> diye bağırdı.

<<Şunu hiç bir zaman unutma, mia sposa,>> dedi Luke. <<Sen gerçek bir erkekle evlendin; sokaklarda topaç çeviren bir oğlanla değil.>>

<<Sen acımasız bir canavarsın...Vahşi, ne olacak!>> Bir yandan bağıyor, bir yandan da arkasından sımsıkı tuttuğu ellerini kurtarmak için çırpınıyordu. Ama bir işe yaramıyordu, gücü ona yetmiyordu.

<<Bana, her istediğimi elde ettiğimi söyledin. Şimdi de seni istiyorum, piccina. Senin bal gibi tadını tatmak, kollarımda zevkten ürperdiğini hissetmek istiyorum.>>

<<Ben seni istemiyorum ama,>> diye çılgınlar gibi çırpındı Sally.

<<Ama Sally, bir kaç dakika önce bana karşılık bile veriyordun,>> diye takıldı Luke. <<Hadi artık kabullen bunu.>>

Onu kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı. İnaniılmaz bir yumuşaklıkla onu öpmeye başladı, su götürmez bir ustalikle, bugüne kadar içinde gizli kalmış bütün dişiliğini bir bir uyandırmaya başladı.

Dokunuşlarının altında ermeye başlayan Sally son bir çabayla karşı koymak istediye de tatmin olma duygusu ağır bastı. Kendini Luke'un kollarına bıraktı.

bedinur

04.01.2007 17:40

Beşinci Bölüm

Geri kalan üç günü Yeni Zelanda'yı karış karış dolaşarak geçirdiler. Kuzeye doğru uzanarak, Bay of Islands ve Russell'a, ardından Whangarei kentine uğradılar. En sonunda, pazartesi sabahı, Auckland'e gittiler.

Sally gündüzleri eğleniyordu, ama geceler başlı başına bir sorundu. Dıştan, ne kadar soğuk görünmeye çalışırsa çalışsın, Luke, onun içinde kalan son direnme kalıntılarını da ustalikle yok ediyordu. Sally bundan çok rahatsız oluyordu.

Salı sabahı Luke sözünü uttu ve Sally'yi alışverişe götürdü.Kentin merkezindeki gümrüksüz eşya satan iki dükkandan hediyelik eşya aldıktan sonra birkaç butiğe uğradılar, en sonunda büyük bir mağazaya girdiler.

<<Bu çok şık bir giysi,>> diye belirtti Luke, kırmızı organzeden bir gece elbisesi giymiş mankeni göstererek Elbise çok sadeydi. Göğüsleri sıkıca saran üst kısmı, omuzlardaki bir çift ince askı tutuyordu. <<Bunu bir denemen gerek.>>

Sally dönüp ona gülümsedi. <<Ciddi misin?Ama bana uymayabilir.>>

Luke koluna girip, onları bekleyen satıcı kadına doğru ilerledi. Büyük bir nezaketle, elbiseyi yakından görmek istediklerini anlattı. Bununla da yetinmeyip, mavi bir şeyler de görmek istediğini belirtti. Bu arada Sally çiçekli şifondan bluzan bir elbiseyi çok beğendi. Bunun üzerine o elbiseyi de istedi Luke.

<<Luke,>> diye itiraz etti. <<Yeterince giysim var. Hem bavulumda da yer yok.>>

<<O zaman, sana bir bavul alalım,>> diye anlayışla karşıladi Luke. <<Soyunma odasına gir, Sally, hepsini bir kez üstünde görmek istiyorum.>>

Sally dayanamayip küçük bir reverans yaptı. Arkasını dönüp, soyunma odasına doğru gitmeden önce, Luke'un gözlerinde keyifli parıltıyı gördü.

Hepsi de ona tam geldi, ama içlerinden birini seçmek zorunda kalırsa, kırmızı elbiseyi seçecekti. Elbisenin rengi saçlarına çok yakışıyordu, hem yüzüne de renk veriyordu.

<<Üçünüde alıyoruz,>> dedi Luke satıcı kadına. Satıcı kadının sevinçten uçtuğunu görünce Sally,

dudaklarına yayılan gülümsemeyi saklamaya çalıştı. Sırf kadını memnun etmek için parmak uçlarına kalkarak Luke'un yanağına bir öpücük kondurdu.

<<Teşekkür ederim, sevgilim,>>

Daha sonra, yakınlardaki bir otelin lokantasında bir şeyler atıştırdılar. Yemekten sonra motellerine dönüp, paketleri bıraktılar. Bu iş de bitince, Parnell Village'a kadar olan kısa yolu yürüdüler.

Sally, restore edilmiş, bu eski evlere bayıldı. Çoğu dükkana ya da butiğe dönüştürülmüştü. Sally, görünümüne aşık oldu. Dükkanlar arasında uzanan daracık yol, yer yer çatlamış, aralarını yosunların bürüdüğü kaldırım taşları kaplamıştı. Bazı dükkanların ise birden fazla vitrini vardı.

<<Oh, ne kadar da güzel,>> diye Sally kendini tutamayıp hafif bir çığlık attı. Dükkanın minicik vitrininde, her halinden el emeği olduğu belli olan, örümcek ağı görünümünde bir şal duruyordu. Yapanın epeyi zamanını almışa benziyordu.

<<Evet,>> diye Luke kulağının dibinde mırıldandı. <<Çok zarif bir şal, öyle değil mi? Kırmızı elbisene de iyi gider.>>

<<Almayı mı düşünüyorsun?>> diye inanmaz bir tavırla sorunca Luke gülümsedi.

<<Dükkana girelim mi?>> diye sordu Luke. <<Bu yol çok dar, geçmek isteyenlerin önünü kapatıyoruz.>>

Bir saat sonra köydeki çeşitli dükkanlara girip çıktılar, bu arada Sally bazı alışverişler yaptı. Hatıra olarak saklayabileceği bir sürü eşya aldı. Tabii babasına da bir şeyler almayı unutmadı. Artık motele dönüp eşyalarını toplama zamanı gelmişti. Saat dört buçukta havaalanında olmaları gerekiyordu.

İlk kalkan gece uçağına bindiler. Saat sekizden önce Sydney'e indiler. Gümrüğü, hiçbir engelle karşılaşmadan geçtiler. Yolcu salonuna geçtiklerinde Carlo onları karşıladı ve bir sürpriz, Joe Ballinger gülümseyerek onları bekliyordu.

<<Baba!>> Sally babasının kollarına öyle bir atılış atıldı ki, Joe hayret etti.

<<Ne oluyorsun?>> diyerek onu şaka yollu azarladı. <<Gören de yıllardır birbirimizi görmedik sanacak!>>

Sally utanarak geri çekildi. Gülümsemeye çalışarak, <<Kimim var ki başka?>>

<<Ben ne çabuk unutuldum,>> diye Luke takılınca,

<<Sen babamla aynı sınıfa girmiyorsun,>> dedi Sally.

<<Öyle olduğunu umarım, cara?>>

Kocasına dönerek tatlı tatlı gülümsedi, <<Sen bir tanesin, hayatım,>>

Luke bir şey söylemedi, ama bakışları durgundu.

Carlo bavulları aldı. Arabayı ön kapıya getirmek üzere yanlarından ayrıldı.

<<Bizimle bir içki içersin herhalde baba?>> diye adeta yalvardı Sally. Luke'un bundan hoşlanıp hoşlanmamasını umursamıyordu bile. Vaucluse'daki kocaman evde tek başına kalacakları saati geciktirmeye çalışıyordu. Bir kere eve adımını attı mı, buraya neden geldiğini iyice anlaması sağlanacaktı, ev hanımı-aşçı-oda arkadaşı, ama hepsinden de öte, bir kuluçka makinası! Çocukları severdi, kendi çocuğu olmasını da isterdi, ama bu biçimde değil.

<<Sally...Bu akşam olmaz,>> dedi babası gülümseyerek. <<Evde baş başa geçireceğiniz ilk gece.>> Sally'nin yüzündeki düş kırıklığına uğramış ifadeyi görünce, <<Gelecek hafta bir yemek veriyorum, ikinizi de beklerim,>> dedi

Luke, <<Teşekkürler, Joe,>> diye atıldı. Sonra Sally'nin koluna girip çıkış kapısına doğru yürümeye başladılar. Başını çevirip, <<Sana haber veririm. Belki kent dışına çıkmış olabilirim,>> dedi Luke.

Sally ona şaşkın şaşkın bakınca, <<Unuttun mu, sevgilim...İlgilenmem gereken bir işim var.>>

Joe kızına göz kırptı. <<Balayı bitti artık!>> dedi.

'Hiç başlamamış olmasını ne kadar isterdim,' diye geçirdi içinden Sally.

Carlo, Alfa-Romeo'yu kapının önüne getirmişti. Luke arka koltuğa geçmesine yardım ettikten sonra, kendi de yanına bindi.

Yarım saat sonra evde olacaktı...Luke'un evinde...Hiçbir zaman onun evi olmayacaktı. Neden mutfak, salon ve yemek odası dışında kalan bölümleri dolaşmamıştı sanki? Alt katta nelerin olduğunu aşağı yukarı kestirebiliyordu, yatak odalarının ise diğer katlarda olması daha akla yatkındı. Keşfetme duygusuyla her şeyi unuttu.

<< Yorgun musun?>>

Sally daldığı düşüncelerden uyandı. <<Pek değil. Düşünüyordum.>>

<<Güzel şeylerdir, umarım.>>

Carlo'nun onları duymasından korktuğu için Sally sesine tatlı bir yumuşaklık verdi. <<Eve gitmek ve bavulları açmak ne güzel olacak.>> Sonra yapmacık bir kahkaha attı. <<Umarım gardirobunda yeterince yerin vardır, sevgilim.>> dedi tatlı tatlı.

Cevap yerine Luke uzanıp elini avuçlarına aldı ve parmaklarını tek tek öptü. Gözlerindeki küstah bakış Sally'yi olduğu yere çakmıştı sanki. Birkaç dakika sonra evin önündeydiler.

Elinde bavullara Carlo onları izledi. İçeri girince Luke durdu, eliyle sağ tarafı göstererek, <<Birkaç çalışma odası dışında burada yalnızca garaj bulunur. Sol tarafta ise Carlo kalır. Salonla yemek odasını daha önceden gördün. Mutfağın yanında ve tam karşısında ise daha küçük bir salon, daha doğrusu salotto ile yine küçük bir yemek odası var. Salotto'da televizyon, müzik seti ve kitaplarımın durduğu bir kütüphane var. Merdivenlerin bu yanında ise benim çalışma odam bulunur.>>

Üst katlar Sally'nin daha önce görmediği yerdi. Yatak odalarının bolluğu karşısında şaşırdı. En büyük ve en hoş oda yatak odalarıydı. Özel banyosu ve soyunma odası vardı. Baştan aşağı krem renginde boyanmış duvarları, tüylü bej rengi halıları, yine aynı rengin biraz daha koyu tonlarında perdeleri, maun yatak odası takımları ve yatağı örten çukolata rengi örtüsüyle çok iç açıcı bir yerdi.

<<Gardiropta yeterince boş yer var sanırım,>> dedi Luke kuru bir sesle. <<Eğer giysilerin yerini değiştirmek istersen bana haber ver. Sabah kalkıop da neyin nerede olduğunu aramaktan hiç hoşlanmam.>>

<<Eğer böyle bir işe kalkışırsam eline bir plan tutuşturmayı unutmam,>> diye dalgın dalgın cevapladı Sally. Aklı, bu odada daha önce yatmış olan kadınlara takılmıştı.

<<Cevabım, 'hiç,' olacak,>> diye Luke onu yatıştırdı.Sally hayretle ona baktı. <<En azından bu odada değil,>> diye devam etti Luke dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

<<Sen insanların aklından geçeni mi okuyorsun?>>

<<Seninkisi özellikle çok saydam, piccina,>> dedi. Boynunu hafif hafif okşadı. Elleri sırtına doğru kaydı, gittikçe daha da aşağılara doğru iniyordu. <<Burada olmadığım şu bir kaç gün içinde neler olup bittiğine bir

göz atmam gerekiyor. Eğer istersen Carlo sana kahve yapsın, ben kahvemı çalışma odamda içeceğim.Sence bir sakıncası var mı?>>

Sally gözlerini kırpmadan gözlerinin içine baktı. <<Olsa bile senin için fark eder miydi?>>
Luke'un gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Alaylı bir tavırla, <<İşimi yanına bırakmaya ikna edilebilirim. Kahvaltıdan önce bir saat bana yeter.>>

<<Seni işinden alıkoymayayım. Hem...>> diye kesin bir sesle konuştu, <<Bavulları bir an önce açmak istiyorum. Biraz televizyon da izleyebilirim.>>
Luke boğuk ir hırıltı çıkardı, sonra Sally'yi kaçmasına fırsat vermeden öptü.

Yalnız kalınca söylediği gibi bavulları açtı. Uzun süren bir duştan sonra üstüne bir sabahlık alıp salotto'ya geçti. Televizyonda ilgisini çeken bir yayın bulamayınca plak çalmaya karar verdi. Üç tane uzunçalar seçip, birini koydu. Uykusu gelmişti, ama o kocaman yatağa girmek istemiyordu canı. Bunun üzerine, bir yastık alıp, koltuğa uzandı ve Rod Stewart'ın beğendiği bir parçasını dinlemeye başladı. Düşünceleri babasına gitti. Durumu, bütün çıplaklığıyla gözünün önüne geldi. Biraz çirkin bir kız olsaydı...Eğer öyle olsaydı, babası iflas etmiş olacaktı...Elinde ne var ne yoksa alacaklar, gururunu yerle bir edeceklerdi. Tüyleri ürperdi.

Yastığı iyice kabartıp tekrar uzandı.

Uyandığında gün ışıdı. Yukarıda ki yatakta tek başına yatıyordu. Yatağın öbür ucu Luke'un geceyi yanında geçirdiğini gösteriyordu. Demek Luke onu kucağına alıp buraya kadar getirmişti. Saatine bir göz atınca epey geç kaldığını anladı. Aceleyle yataktan kalktı. On dakika sonra mutfaktaydı. Kendini çok iyi hissediyordu. Canı kahve çekmişti.

Başını, ocakta pişirdiği yemeklerden kaldıran Carlo, gülümseyerek, <<Buon giorno, signora,>> dedi.

<<Günaydın.Korkarım geciktim.>> Carlo'nun yanına geldi. <<Sana yardım edebilir miyim?>>

<<Grazie..(Teşekkürler) Hayır. Luke kente indi bile,>> diye açıklamada bulundu. <<Sizi rahatsız etmememi tembihledi. Yukarıda gürültüler duyunca hemen kahvaltınızı hazırladım.>>

<<Yorulmana gerek yoktu. Kahvaltımı kendim hazırlayabilirdim.>> Carlo'nun yüzündeki bozuk ifadeyi görünce gülmek için kendini zor tuttu. Baltayı taş vurmıştı.

Carlo, elindeki tavada duran yumurtaları, salam ve domateslerin hepsini bir tabağa boşalttı. Ekmeğini ve kahvesini getirdi. Sabah gazetesi katlanmış bir halde tabağının yanında duruyordu. <<Sinyora kahvaltısını ettikten sonra yıkanacak ya da temizleyiciye yollanacak eşyaları varsa, bana verebilirler mi? Onlarla ben ilgilenirim.>>

Aman Tanrım, ona hep 'sinyora' demeyecekti inşallah! Dikkatli bir şekilde, <<Bana Sally dyemez misin?>> diye sordu.

<<Eğer hoşunuza gidecekse.>>

Sally masaya oturdu. Kahve ve yemekler nefis kokuyordu. <<Kocamın yanında uzun süreden beri mi çalışıyorsun?>> diye ahbaplık etmek için sordu.

<<Beş yıldan beri onun hizmetindeyim, ama daha önceden de tanışırdık.>> Düşünceli düşünceli sustu.
<<Bundan ön dört yıl kadar önce Kuzey Queensland'de birlikte kamış kesmiştik. Bir kaç yıl sora da Weipa'da bir inşaat şirketinde birlikte çalıştık. Altı yıl kadar önce doktorlar bu kadar çok çalışmamam gerektiğini söylediler. O zaman ben de Sydney'e geldim. Luke'la şans eseri karşılaştık ve...>> Omuzlarını silkti.
<<Havadan sudan konuştuk, içki içtik. Bana bu işi önerdi, ben de kabul ettim. Çok iyi bir insandır,>> diye

büyük bir içtenlikle hikayesini bitirdi.

Sally uzun süre sesini çıkarmadan oturdu. <<Evde sana yardımcı olacak kimse var mı?>> diye sordu sonunda.

<<Si..Haftada iki kez gelen bi kadın. Temizliğe ve ütülere yardımcı olur. Geri kalanını ben hallederim.>>

<<Belki ben senin omuzlarındaki yüzü biraz hafifletebilirim...Özellikle yemek konusunda.>>

Carlo gülümsedi. <<Burası sizin mutfağınız, Sally,> diye hatırlattı ona. <<Luke size bir mesaj bıraktı. Bu akşam yemeği dışarıda yiyecekmisiniz. Saat yedide hazır olmanızı rica etti...Altı dolaylarında evde olacaktım.>>

Demek daha ilk günden sınanacaktı. Neyse ki babasının sık sık konuk ağırlaması nedeniyle bu tür topluluklara alıştı, zorluk çekmeyecekti. Ama Luke'un hanım arkadaşlarıyla tanışma durumu canını sıktı.

Sally günün geri kalan kısmında üç katlı evi dolaştı. Hem stili hem de döşenişi çok güzeldi. Hafif bir öğlen yemeğinden sonra babasını aradı, ama ofisinden ayrılmıştı. Babasıyla konuşmak istiyordu aslında, öyle bilirdi bir nedeni yoktu.

Gece kıyafetleri yönünden gardırobu oldukça zengindi. Aralarından beyaz krepten, üstü açık, etekleri bileklerine kadar uzanan, sırtı bele kadar açık bir tanesini seçti. İpek şalıyla çok güzel gidiyordu.

Yemek Sally'nin umduğundan da büyük oldu. Sdney'in en iyi lokantalarından birinde iki masa doldurmuşlardı.

İyi bir terzi elinden çıktığı her halinden belli olan takım elbisesiyle oturan kocasına gözü takılınca içinde bir şeyler kıpırdandı. Çok çekici bir hali vardı, 'yo hayır, çarpıcı,' diye kendini düzeltti. Biçimli burnu ve kemikli yüzüyle yakışıklı denemeyecek kadar sert bir yüzü vardı. Buna,zenginliğin getirdiği bir rahatlık ve kendini beğenmişlik havası da eklendi mi, karşısına tam bir erkek tipi çıkıyordu.

Konuşmalardan anladığı kadarıyla, hepsi iş arkadaşlarıydı. Luke'un evlilik haberi çok çabuk yayılmıştı. Masalarda oturan kadınların meraklı gözlerle onu süzdüklerini fark ediyordu. Gece ilerledikçe, kendini kurtlar arsında kalmış bir kuzu gibi hissetti.

<<Pek sessizsin,>> diye fısıldadı Luke. <<Ne düşünüyorsun?>>

Sally onu iğnelemekten kaçınmadı. <<Beni nasıl süzdüklerine bir bakarsan anlarsın.>>

Luke keyifle güldü. <<Korkma, onların hepsi işti, eğlenceye ayıracak vaktim bile olmadı,>> diye takıldı.

<<Gayet tabii...Kendi kendini yetiştirmiş bir zampara! Beni bu kadar incelemelerinin nedeni, olsa olsa, benim neremi beğendiğini anlamaya çalışmalarıdır.>>

<<Tatlını ye, Sally,>> dedi kuru bir sesle. Sally şuh bir tavırla ona gülümsedi.

<<Neden şekerim...Yeterince tatlı değil miyim yoksa?>>

<<Sen, amante, tehlikeli bir oyun oynuyorsun,>> diye nazikçe onu uyardı.

<<Ve vazgeçmemi istiyorsun, öyle mi?>> dedi masumca.

<<Luke,>> dedi tatlı bir ses. <<Eski arkadaşlarını pek çabuk unutun.>>

Sally sesin geldiği yöne bakınca, karşısında, adını bir türlü hatırlayamadığı bir kadının alaycı bakışlarıyla

karşılaştı. Oldukça değişik, hatta egzotik denebilecek bir tipi vardı. Siyah saçlı, buğday tenli, balık etinde bir dilber. Gece boyunca, sürekli Luke'un ilgisini üstüne çekmek için uğraşmıştı.

<<Özür dilerim, Carmela,>> diye ona döndü Luke, <<Karımdan bir saniye bile uzak kalamıyorum nedense.>> Hafifçe Sally'nin yanağını okşadı. <<Gel dans edelim, cara,>> diye fısıldadı. Sally'nin kızmış olduğunu fark edince gözleri garip bir biçimde parladı. Sakin sakin yerinden kalktı ve Sally'nin dirseğinden tutarak onu da kalkmaya zorladı.

Sally, Luke'un onu dans pistine götürmesine sesini çıkarmadı, ama sıkıca sarılınca, <<Bu kadar yakın dans etmek zorunda mıyız?>> diye sordu. Bu sözün üzerine Luke eğilip, onu herkesin ortasında dudaklarından öpünce iyice sinirlendi. Sanki ona ait bir mal olduğunu herkese ilan etmekten büyük bir zevk duyuyordu. Bu düşünce onu uzun bir süre rahatsız etti.

Luke bir türlü masaya dönme isteği göstermedi.. Bunun üzerine kulağına, <<Sen tam bir canavarsın,>> diye fısıldadı.

<<Bu giysi benim gözümü mü aldatıyor yoksa,>> diye düşünceli düşünceli konuştu Luke. Altına bir şey giymedin mi?>>

<<Gayet tabi giydim,>> dedi şuh bir tavırla, <<Derimi.>>

Luke'un onu iğnelemesine olanak tanıdığı için kendi kendine kızdı. Öfkelenildiğini gören Luke, <<Yavaş o, cara,>> diye onu uyardı. <<Eğer bir çocuk gibi huysuzluk edersen, sonra arkadaşlarım ne der?>>

<<Seninle karşılaşana kadar huysuz bir insan olduğumu bilmiyordum!>> diye fısıldadı. <<Arkadaşlarına gelince...Buradaki hanımların çoğu ortadan yok olmamı yeğlerdi.>>

<<Aman, piccina, yoksa beni kıskanıyor musun?>>

<<Hayır!>> dedi boğuk boğuk. Kollarından kurtulmak isteyince Luke ona iyice sarıldı. <<Eve dönmek istiyorum,>> diye yalvardı Sally, <<Bütün bu meraklı bakışlardan sıkıldım...>>

<<Sally, fazla uzatıyorsun.>> dedi Luke sert bir sesle. Bunun üzerine Sally kendini çok aciz hissetti.

Lokantadan ayrıldıklarında gece yarısı olmak üzereydi. Tam iki saat boyunca Sally güle yüzlü olmak ve herkesle tatlı tatlı konuşmak zorunda kalmıştı. Kendini zorlamaktan yüzündeki bütün kasar ağrıyordu. Arabaya binice, o nefret ettiği kocasından mümkün olduğu kadar uzak olabilmek için kapıya iyice yanaştı. Eve kadar tek kelime etmeden geldiler.

Kapıdan içeri adımını atar atmaz merdivenlere doğru koştu ve ikişer üçer tırmanmaya başladı. Ama aptallık etmişti, çünkü birkaç saniye sonra Luke da yatak odasında idi. Yüzündeki ifade anlayışlı olmaktan uzaktı.

<<İyi bir daya isteyen şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun,>> dedi sertçe. <<Sanırım baban terbiyenin bu yönünü es geçmiş.>>

<<Cehenneme kadar yolun var!>>

Korku dolu bir dakika boyunca Sally, Luke'un onu tokatlamasını bekledi. Buz gibi yüzünden yayılan soğukluk altında ürperdi. Onunla çatışmak hiç de akıllıca bir davranış değildi! Öyleyse neden böyle yapıyordu? Sanki çine bir şeytan yerleşmişti, ona düşünmediği bir biçimde davranmaya zorluyordu.

<<Dio santo! (Aman Tanrım) dedi Luke. Sonra kaçmaya çalışan Sally'yi yanına çekti. Bir koluyla sırtını, diğeriyle de başını sımsıkı tuttu.

Onu öptü, öptü. Sally neredeyse bayılacaktı. Luke birden onu kendinden uzaklaştırdı. sapsarı olmuş yüzünde,

gözyaşlarıyla parlayan gözleri masmaviydi. Dudakları şişmişti, Luke'un dişine geçirdiği yanı ise hafiften kanıyordu.

<<Deli saçması düşlerinin ışığında beni yargılamaya kalkma,>> dedi sertçe.

<<Yüzlerce kadınla yatsan bile umurumda değil,>> deye kekeleydi Sally acı acı. Titreyen dudaklarının sütünde dilini gezdirdi.

<<Tatlı kaçıgım benim, sen kadın değil, bir çocuksun daha,>> diye yorgun bir sesle mırıldandı Luke. <<Keşke olsaydım!>>

Belli belirsiz gülümsedi,>> Olsaydın da, yalnız başına yatağa yatıp tatlı düşlere dalsaydın, öyle değil mi? Ah, cara, kollarımda tattığın kadınlığından zevk almadığını mı söylemek istiyorsun bana.>>

Sally gözlerinin içine baktı. <<Bu hiç bir şey ispatlamaz...Yalnız, senin, baştan çıkarma konusunda çok başarılı olduğunun dışında.>>

Luke parmağını onun şah damarının üstüne koydu. <<Ya bu heyecanla çarpan kalp...Buna ne buyurulur?>>

Sally ürkek bir tay gibi sızdı. <<Neden beni rahat bırakmıyorsun?>> diye yalvarırcasına sordu. <<Beni yeterince cezalandırmadın mı?>>

Luke'un gözleri kısılmıştı. Sally'nin kanayan alt dudağını görünce kendi kendine sövdü.

<<Sana haksızlık ettim,>> diye özür diledi. Parmağını yaranın üzerinde gezdirdi. <<Dudakların çok yumuşak.>>

Hafifçe onu öptü. Bu dokunuş Sally'yi o kadar etkiledi ki dudakları aralandı. Sonra, onu kendinden geçiren o okşayışlar başladı. Luke birden onu kendinden uzaklaştırınca, Sally vazgeçtiğini sanarak üzüldü.

Luke onu süzdü, sonra bir kahkaha atarak, onu kucakladığı gibi yatağa doğru yürüdü.

<<Bu akşam için bir kaç arkadaşımı yemeğe çağırmamda sence bir sakınca bvar mı?>>

Sally kahvaltı sofrasından başını kaldırıp, Luke'un soru soran gözlerine baktı. <<Hayır yok. Kaç kişi çağırmayı düşünüyorsun?>>

<<Biz de dahil altı. Yetiştirebilir misin?>>

<<Benim profesyonel bir aşçı olduğumu unutun galiba,>> diye hatırlattı. <<Özellikle istediğin bir yemek var mı? Yoksa seçimi bana mı bırakıyorsun?>>

<<Ben senin patronun değilim, Sally,>> dedi kuru bir sesle. <<Kararı sen ver. Ne gerekiyorsa bir liste yapıp Carlo'ya ver. Ben saat altıda evde olurum, konuklara da yedide gelmelerini söylerim.>>

Luke, kente gitmek üzere evden ayrılır ayrılmaz, Sally akşamın yemeklerini tasarlamaya başladı. Resmi olmayacağını belirtmişti, ama bunu, onu sınamak için söylediğinin farkındaydı.Bu nedenle çok özel bir yemek yapması gerekiyordu.

Uzun uzun düşündükten sonra fırında midyeyle fleminyon hazırlamaya karar verdi. Tatlı olarak da dondurma yapacaktı. Listesini hazırladıktan sonra şarap mahzenine indi, sonra gerekli malzemeleri alması için Carlo'yu kente gönderdi.

Kendi misafirleri için yemek hazırlamanın başka bir çekiciliği vardı. Bugüne kadar yalnız babası ve 'Claude's

için yemek yapmıştı. Zaman su gibi akıp gitti. Carlo büyük bir zevkle ona yardım etti. Sally, Carlo ile çok rahat anlaşılmıştı. yemek servisinin Carlo tarafından yapılmasına karar verdiler. Böylece Sally de konuklarıyla yakından ilgilenecek zamanı bulacaktı.

Sally, Luke'un Auckland'de aldığı kırmızı gece elbisesini giymeye karar verdi. Giyinirken bir yandan da akşama gelecek olan konukların kimler olduğunu düşündü. Luke ona hiç ad vermemişti, doğal olarak o da büyük bir merak içindeydi. Aynadan yansıyan görüntüsünü inceledi, çok çarpıcı olmuştu. Saçlarına nasıl bir biçim vereceğine bir karar vermeden saçlarıyla oyalandı, mümkün olduğu kadar havalı görünmek istiyordu. Tepede toplayabilirdi, yada şöyle omuzlarına bırakabilirdi.

<<Açık bırak, cara...Tepeden toplarsa, ciddi öğretmenlere benziyorsun.>>

Sally başını Luke'den yana çevirince gözlerindeki neşeli pırıltıyı gördü. Takım elbisesini çıkarıp yerine yarı spor bir kıyafet giymişti. Çok yakışıklı bir hali vardı. Yaklaşıp ensesine bir öpücük kondurdu. Sally ürperdi. Ona dönüp, dudaklarını uzatmak için dayanılmaz bir arzu duydu içinde. Onu beğenmiyordu oysa, öyleyse neden kollarına atılmak istiyordu ki? 'Çıldırıyorum galiba', diye düşündü.

<<Bu akşam kimler geliyor?>> diye sordu. Ayakkabılarını bağlamak bahanesiyle yere eğilince Luke'un yüzündeki o garip gülümsemeyi kaçırdı.

<<İş arkadaşlarımdan Peter Hampshire ile eşi Eleine,>> diye başladı, <<Sonra Carmela Ortega ile Rolf Unger. Carmela ile daha önceden tanışmıştın sanırım.>>

Evet, Carmela gibi egzotik bir güzeli kim unutabilirdi? Birden bütün hevesi kaçmıştı. Carmela gibi bir kadının yanında havalı görünmeye çalışmak boşunaydı. Onun yanında her kadın liseli bir kız gibi kalırdı.

<<Çok güzelsin, piccina,>> dedi Luke. Sally küskün bir tavırla onu azarladı.

<<Neden bana hep 'piccina' diyorsun? Bana 'çocuk' demeden de kendimi yeterince küçük hissediyorum.>>

<<Ama, cara, ben sana biraz takılıyorum, hepsi bu.>> Eliyle dakgın dalgın saçlarını okşadı. <<Emin ol, sen bir çocuk gibi görmüyorum.>> Parmağına doladığı saç çekerek, yüzünü iyice yaklaştırdı. Sally ona bakan bu gözlerde hoşgörünün ötesinde başka duyguların olup olmadığını araştırdı.

<<Bir bardak şeri içsem iyi olur,>> Hafifçe güldü. <<Biraz sinirliyim galiba.>>

<<Hadi, salona geçelim öyleyse.>> Koluna girip birlikte kapıdan dışarı çıktılar.

Daha sonra, Sally bu kırmızı elbiseyi seçtiğine memnun oldu. Carmele'nın üstünde, her davette giyilebilecek klasik bir elbise vardı.

Yemekler sofradan kaldırılıp sıra tatlıya geldiği bir sırada, Carmela, <<Carlo kendini aşmış bu gece,>> diye övgüde bulundu. Bardağından bir yudum şarap aldı. <<Böyle güzel bir fleminyolu ancak bir kez yedim.>>

Luke tatlı tatlı karısına gülümsedi, <<Karımı tebrik etmelisin,>> dedi.

Carmela hayretle kaşlarını kaldırdı. <<Sally? Aman şekerim,>> diye mırıldandı. <<Kendine, bu kadar nefis yemekler yapabilen...>> Bir an durup Sally'ye gülümsedi. <<Üstelik genç ve güzel bir eş bulduğun için çok şanslısın.>>

Elaine Hampshire, Sally'ye 'önemseme' gibilerinden baktı, ama Luke'un bıyık altından gülümsediğini fark edince iyice tepesi attı Sally'nin.

<<Sevgilim,>> diye kelimelerin üstüne basa basa konuştu, <<Bana biraz daha şarap koyar mısın?>>

Aslında canı şarap falan istemiyordu, ama sinirlerini başka türlü yatıştıramayacaktı. Carmela Ortega işini iyi biliyordu!

Daha sonra, kahvelerini içmek için salona geçtiklerinde, Sally, Carmela'nın Elaine'le oturup konuşacağı yerde, üç erkeğin konuşmalarına katılmayı yeğlediğini fark etti.

<<Çocuğunuz var mı?>> diye Elaine'e sordu. Karşısındaki gülümsedi.

<<Yirminin altında iki tane tatlı belam var. Onlarla uğraşmak bütün zamanımı alıyor.>>

<<Peter ile siz, Luke'u uzun zamandan beri mi tanıyorsunuz?>>

<<Yedi yıldan berdi,>> diye cevapladı Elaine. <<Peter, Luke'la birlikte çalışır.>>

Sally yutkundü, çok utanmıştı. <<Bilmiyordum, başışla.>>

<<Hiç de özür dilemen gerekmez, şekerim. Rolf da kocanın yanında çalışıyor...Carmela'ya gelince, o da öyle ama daha dolaylı olarak.>>

<<Ah, evet anlıyorum.>>

Elaine anlayışlı bir tavırla ona gülümsedi. <<Siz evleneli çok kısa bir süre oldu. Sanırım iş arkadaşları ve işi hakkında bilgi vermek Luke'un aklına bile gelmemişti.>>

Gece başarılı olmuştu. Aslında Carmela olmasaydı, kendini çok daha rahat hissedecekti. Carmela'nın, ilgi çekmek için yaptığı girişimleri fark etmiyormuş gibi davranmasından dolayı Luke kızmıştı. Konuklar gittikten sonra bile Sally'nin öfkesi tepesindeydi.

<<Böyle şahane bir sofraya hazırladığın için, grazie, mia sposa.>>

Merdivenleri çıkmaya hazırlanan Luke'a dönerek tatlı tatlı gülümsedi <<Bir işe yaradığım için çok sevindim doğrusu,>> diye imalı bir tavırla konuştu.

Luke, yatak odasına girdikten sonra kapıyı arkalarından kapattı. <<Sally, sevgilim,>> diye düşünceli bir tavırla söze başladı. <<Böyle iğneli konuşmak sana hiç yakışmıyor.>> Ondan tarafa yürümeye başlayınca Sally banyoya doğru fırladı.

<<Kaç bakalım, picina,>> diye seslendi arkasından. <<Ama, eğer on dakikaya kadar yatakta olmazsan gel seni alırım.>>

Sally, <<Yataktan başka bir şey düşünmez misin sen?>> dedi öfkeyle. Luke'un gözlerinde alaycı bir pırıltı dolaştı.

<<Seni arzulamasaydım, hoşuna gider miydi, cara?>>

Sally hemen banyonun kapısını kapattı.

Onunla girdiği savaşları kazanmak gittikçe güçleşiyordu, hem kazanmak istediğinden de pek emin değildi artık.

Ertesi gün, babasının ofisine telefon ederek, birlikte bir öğle yemeği yemelerini önerdi. Babası kabul edince sözleştikleri gibi lokantada buluştular.

Başında bekleyen garsonun tuttuğu iskemleye otururken kendini suçlu hissediyordu. Babası onu dikkatle süzdü.

<<Suç işlemiş gibi bir halin var,>> dedi. <<Bana içini dökmek ister misin?>>

Saly komik bir biçimde yüzünü buruşturdu. <<Biraz fazla para harcadım...Yeni bir gece elbisesi aldım da. Tabii yanına da bir çift pabuç aldım.>>

<<Luke para harcamaktan kaçınan bir tip değil. Neden çekiniyorsun?>> diye yumuşak bir sesle üsteledi babası.

'Çünkü yeni bir elbiseye gerek yoktu' diye içinden geçirdi. Daha şimdiden pişmanlık duymaya başlamıştı. Normal geliri olan bir insanın bir aylık maaşını bir gece elbisesine yatırmak? Tanrım, ne büyük bir saçmalık yapmıştı! Yüksek sesle, <<Luke bu sabah bana bir kaç tane kredi kartı verdi. Yakında kız kardeşinin yanına gideceğiz...Noel için...Koskocaman bir liste var elimde, çocuklara bir dolu oyuncaklar falan aldım.>> Babasına bakınca içi hüznle doldu. <<Noel'de sen ne yapacaksın, baba? Sensiz ilk kez bir Noel geçireceğim.>>

<<Sally!>> diye gülererek azarladı babası. <<Senin yerin kocanın yanı, benim değil.>> Uzanıp kızının elini avuçları içine aldı. <<Bizim kulübe gideceğim. Duyduğuma göre, Noel'de çok güzel bir yemek veriyorlarmış. Hem sonra, önümüzde daha çok Noel'ler var.>>diye ekledi. <<Şimdi bana Yeni Zeanda hakkında düşüncelerini anlat...Yoksa her yeni evli çift gibi, sizin de gözleriniz birbirinizden başkasını görmedi mi?>>

Aman Tanrım, bu soruyu nasıl cevaplayacaktı bakalım? <<Sen ne düşünüyorsun?>> diye anlamlı anlamlı sordu, hatta bir kahkaha bile attı.

<<Mutlusun değil mi Sally?>> Aralarındaki konuşma umduğundan da tehlikeli bir yöne gidiyordu.

<<Mutlu olmasaydım bu anlaşılırdı, değil mi?>> diye konuştu. <<Daha başka ne isteyebilirim ki?>>

<<Evlilik konusunda bu kadar acele edince bayağı endişelenmiştim,>> diye düşünceli bir tarzda konuştu babası. <<Şüpheli olmamak olanaksızdı. Ama olayları enine boyuna düşününce, neden birbirinizi beğendiğinizi anladım. Hem sonra, uzun süre nişanlı kalmanız için de bir neden yoktu. Ayrıca...Luke, her istediğini elde eden bir adam olarak tanınır. Onun ne kadar iyi bir işadamı olduğunu sana anlatmak zor. Kocan hem zeki, hem de güçlü.>>

<<Anneme bir mektup yazdım,>> dedi Sally. <<Üç gün içinde Okyanusun öbür uzundan bir telefon alabilirsin.>> Şeytanca güldü. <<Kızının bir saçmalık yapmadığından emin olmak ister. Benim telefonumu da verdim...Yoksa ilk uçağa atlayıp buraya gelmesi işten bile değildi.>>

Joe dayanamayıp kahkahalarla gülmeye başladı. <<Tanıdığım kadarıyla Emily zaten gelecektir.>> Cebinden çıkardığı mendille gözlerini kuruladı. <<İkimizden biri Luke'u annen konusunda uyarmalı!>>

<<Neden ona bir sürpriz yapmıyoruz sanki?>> diye şeytanca önerdi. <<Belki de hiç gelmez...Bakarsın telefon konuşması ona iyi gelir.>>

<<Olanaksız olduğunu ikimiz de biliyoruz.>>

<<Doğru,>> diye Sally de babasına katıldı.

<<Eh, sevgili kızım,>> dedi Joe, saatine bakarak. <<İşe dönmem gerekiyor. Kucağıma pat diye iki yeni anlaşma düştü. İyice inceledikten sonra Luke'a danışmam gerekiyor.>>

<<Luke'a mı ?>>diye sordu

Joe olumlu anlamda başını salladı. <<Bilmiyor muydun? Benim şirketimi satın aldı. Ben yalnız işçilerle ve malzemelerle ilgileniyorum, o da işin parasal yönünü idare ediyor. Karı eşit olarak paylaşacağız. Ayrıca idari personel olarak maaş da alıyorum.>>

Sally babasının verdiği bu bilgiyi kafasında toplamaya çalıştı. <<Benimle işi hakkında konuşmaz,>> dedi sonunda. <<Bu durumdan memnun musun?>>

<<Beni her türlü sıkıntidan uzak tutuyor. Dşndke, Luke'un parasal desteğinin arkamda olmasının benim için ne kadar büyük bir şans olduğunu daha iyi anlıyorum. Artık gitmem gerek. Gelecek cuma vereceğim yemeği unutmayın sakın.>>

<<Yemekleri ben hazırlayayım,>> diye ani bir kararla diretti. <<Bunu, erken verilmiş bir Noel yemeği sayarız...Tam anlamıyla bir Noel yemeği olmayacak, ama...çok hoşuma giderdi...Gerçekten,>> diye, onu endişeli gözlerle szen babasına üsteledi. <<Merak etme, Luke bir şey demez.>> 'Umarım demez!' diye geçirdi içinden. Hem dese bile o yine bildiğini okuyacaktı!

<<çok iyi olur,>> dedi Joe. <<İznini alınca beni ara.>>

Ama o gece bu konuyu Luka'a açtığı zaman, Luke kesinlikle karşı ıktı.

<<Neden?>> diye Sally soğuk bir sesle sordu. Sinirlenmeye başlıyordu. <<Ha birlikte gitmişiz, ha ben nden gitmişim, sen sonra gelmişsin, ne fark eder ki?>>

Luke içkilerini hazırlıyordu. Döndü, Sally'ye içki bardağını uzattı. Gözleri amansızdı, Sally bu tartışmayı kazanmasına imkan olmadığını anladı.

<<Babanın vereceği akşam yemekleri onun sorunudur,>> diye sıkkın bir tavırla konuşmaya başladı. <<Davetini kabul edeceğiz, ama hazırlıklardan sen sorumlu olmayacaksın. Anlaşıldı mı?>>

<<Bencillik ediyorsun! Beni zora koşuyorsun!>>

Tek kaşı kalkmıştı. <<Bencillik mi?>>

Kızgın bakışları Luke'u hiç etkilemedi. <<Senin...bizim konuklarımız olunca yemek pişirmeme izin var,>> diye aralarını düzeltmeye çalıştı. <<Ama babam için olunca, yok. Hem...>> diye başladı yeni bir kararlılıkla, <<Beni nasıl durduracağını anlamıyorum?>>

<<öyle mi?>>

Bu nazik sorunun altındaki tehdit kokusunu duyunca ürperdi. Luke onun baş düşmanıydı, çok korkunç br yaratıktı! <<Bana ne yapacaksın? Odama mı kilitleyeceksin?>> diye üsteledi.

<<Eğer bir ocuk gibi davranmakta ısrar edersen, karşılığını da ona göre alırsın.>>

<<Yaa? Bu sözle ne demek istedin? Yoksa beni yatağa a mı gndereceksin? Belki de bir hafta süreyle televizyon seyretmeme izin vermezsin, ha?>>

Luke'un bakışları alaylıydı. <<Hiç biri değil,>> dedi. <<Bu eller nazik poponu biraz okşayabilir. Bundan emniyetlenebilirsin, Sally!>> diye onu uyardı.

dediğini yapardı da..Ne kadar kötüydü! Eğer bna dokunursan, sana...sana...>>

Birden birbirlerine çok yakın durduklarını fark ederek bir adım geriledi. <<İçkini bitirmemişsin,>> diye sakince uyardı onu Luke. <<Bir kaç dakika sonra Carlo yemeğin hazır olduğunu bildirir. Böyle güzel bir şeriy boşa harcamak yazık olur.>>

<<Konuyu değiştirmeye çalışma, beni etkilemiyorsun,>> dedi Sally kayıtsızca. Luke alayla güldü.

<<Konu kapanmıştır, piccina.>>

<<f, bana patronluk taslamaktan vazgeç artık,>> diye patladı sally. Her insan gibi benim de bir takım

haklarım var. Senin gibi bir diktatörün emirlerine boyun eğmem ben! Göreceksin, eğmeyeceğim!>>

<<O zaman cezayı da çekersin, mia sposa.>>

Sally bardağındaki içkiyi bir dikişte bitirdi. <<Seninle aynı masada oturmaya tahammülüm yok. Karnım da aç değil zaten.>>

<<Yine de bir şeyler yiyeceksin,>> diye uyardı Luke onu. <<Israr edeceğim.>>

<<Tabii,>> dedi acı acı. <<İyi beslenmem gerekiyor...iyi beslenmeliyim, yoksa gerekli olan bambino'ya (Erkek çocuk)' nasıl hamile kalırım? Luciano Andretti'nin karısı olarak bu görevi nasıl ihmal edebilirim?>>

Göz kapakları gözlerini örtüyordu Luke'un, tıpkı avının sütüne atlamaya hazır bir parsı andırıyordu. Luke, eliyle onun karnına dokundu. <<Evleneli tam bir hafta oluyor...>> dedi. <<Belki de oğlumu karnımda taşıyorsun.>>

<<O kadar şanslıysan !>>

<<Kızım mı olsun isterdin?>> diye sertçe sordu, ama elini karnından çekmedi. Sally ondan kurtulmak için bir adım geriledi.

<<Eğer bana sorarsan, bir sürü kızım olsun isterdim! Ama sana olan borcumu ödemek için, Tanrıya bana bir oğul vermesi için dua edeceğim. O zaman sana katlanmaktan kurtulurum,>> diye acı acı sözlerini bitirdi.

<<Dokuz ay karnında taşıdığın, sonra da emzirdiğin bir çocuğu nasıl bırakıp gidersin?>> diye sordu. <<Benim çocuğum...ama aynı zamanda senin de çocuğun olmayacak mı? Onu görmeyecek, onun o çocuksuların başarılarını ve kaygılarını bilmeyecek, onun annesiz olarak büyümesine izin mi vereceksin?>>

Sally bu konuşmadan etkilenmişti. Tek bir kelime bile söylemeden, kocaman kocaman açılmış gözlerini Luke'a dikti. Toparlanması uzunca bir süre aldı. <<Allah seni kahretsin, Luke Andretti!>> diye sövdü titrek bir sesle. <<Cehenneme kadar yolun var.> Arkasını dönüp odadan fırladı...En azından böyle yapmayı amaçlamıştı, ama daha bir adım bile atmasına fırsat vermeden Luke onu kolundan yakaladı. Hırsıyla kendine doğru çevirdi.Sally'nin gözleri yaşlarla dolmuştu.

<<Yemek yiyemem...Boğazıma dizilir.>>

<<Bir şeyler atıştırırsın.>>

Sofrada tek kelime bile konuşmadan buz gibi oturdu. Önüne gelen birbirinden nefis yemeklerden bir kaşık alıp bıraktı. Yalnız bir bardak şarap içti, ama o da uykusunu getirmekten başka bir işe yaramadı. Yemek sona erdiği zaman rahat bir nefes alarak sofradan kalktı. Luke'a doğru kaçamak bir göz attı. Yüzünden, ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı.

<<Kahve istemiyorum,>> dedi sakın bir sesle. Sonra kapıya doğru yöneldi. Luke öne geçti ve salona girdiler. Sally salonda kalmayıp yürüdü. Merdivenlere doğru ilerlerken Luke'un peşinden gelip onu durdurmasını bekledi. Ama Luke böyle bir şey yapmadı. Sally merdivenleri hızla çıkıp yata odasına girdi.

Çok uykusu vardı. Yavaşça yatağın kenarına oturdu. Kendini, yolunu kaybetmiş çaresiz bir çocuk gibi hissediyor, ağlamak istiyordu. Aslında sinirden ter ter tepinebilirdi de. Ama hangisinin onu teskin edeceğine bir türlü karar veremedi. Luke'un sözleri hala kulaklarında yankılanıyordu. yatağa uzandı.

Uyumuş olmalıydı, oysa daldığını bile hatırlayamıyordu. Bilinçaltında gizli kalmış bir takım duyguları su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Bir karabasan gibi onu sarıyorlardı. Birden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Kendi sesiyle uyandı.

Oda karanlıktı, bir an nerede olduğunu anlayamadı. Titreyen parmaklarla başucundaki lambayı yaktı. Sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kapı ardına kadar açıldı, eşikte Luke belirdi. <<Tanrı aşkına, ne...>>Odaya girdi, sonra ölçülü adımlarla yatağa yaklaştı. <<Sally neyin var, yavrun?>>

Sally daha yüksek sesle ağlamaya başladı. Onunla konuşmak, dertlerini ona açmak istemiyordu. <<Rüya gördüm o kadar,>> Yatağın Luke'un ağırlığıyla hafifçe çöktüğünü hissince titremeye başladı.

<<Çılgılığına bakılırsa, bir düş değil, karabasandı,>> dedi Luke. <<Biraz konyak içmelisin.>>

<<Hiç bir şey içmek istemiyorum,>> dedi Sally perişan bir sesle. <<Başımdan git ve beni yalnız bırak.>> Ayağa kalkıp banyoya doğru yürüdü. Bir duş onu biraz sakinleştirebilirdi.

On dakika sonra banyodan çıktığında, Luke'u, elinde yarıya adar doldurulmuş bir konyak kadehiyle yatağın başucunda bekler görünce olduğu yerde çakılı kaldı. Üstündekileri çıkartmıştı. Atlet yapılı vücudunu yalnız beline sardığı bir havlu örtüyordu.

<<Konyak sevmem...Öksürtür beni,>> diye itiraz etti.

<<Bir yudum al, piccina. Uyumana yardımcı olur.>>

<<Eğer içmemekte diretirsem herhalde ağzımı açıp zorla içireceksin!>>

<<Luke ona çarpık bir gülümsemeyle baktı, <<Ona benzer bir şey,>> dedi.

<<Sen cehennem kaçkını bir zebanisin, Luke Andretti!>> Gözleri dolu dolu oldu.

<<Ve de canavar, değil mi?>> diye alay etti. <<Eminim, bana hiç göz koymamış olmayı diliyorsun, hele hele evlenmek...>> Kuru bir kahkaha attı. <<Şeytana kuyruğunu kaptırdın, öyle değil mi, mia?(canım)>> yanında durdu ve bardağı dudaklarına uzattı. <<Yudumlar, cara,>> diye rica etti. <<Son damlasına kadar yudumla.>>

Luke'un gözlerindeki ifade Sally'nin nazlanmasını önledi. Bir kaç yudum içtikten sonra başını yana çevirdi. <<Tadını hiç beğenmedim.>>

<<Ama, ateş gibi insanın içini yakıyor, yalan mı? Hadi, bir kaç yudum daha iç.>> Bardağı hafifçe eğdi. Sally yudum yudum içti.İçini garip bir uyuşukluk sarmaya başlamıştı. <<Hadi, yatağa, piccina.>>

<<Sen bir...>> Durdu. Onu tanımlamaya yeterli bir sözcük bulamamıştı. Hem daha fazla mücadele edemeyecek kadar sarhoştı. Luke onu yatağa soktu.

Uykuya dalmadan önce, hayal meyal Luke'a sokulduğunu, başını göğsüne koyduğunu hatırlıyordu. Ne garipti, hem ondan bu kadar nefret ediyor, hem de onun kolları arasında kendini güvencede hissediyordu.

Bütün Zaman Ayarları WEZ +2 olarak düzenlenmiştir. Şu Anki Saat: 11:42 .

Powered by: vBulletin Version 3.5.4 (Türkisch)
Copyright ©2000 - 2007, Jelsoft Enterprises Ltd.

Zoraki Aşk - Helen Bianchin

Birinci Bölüm

Radyodaki program yapımcısı saati söyleyince Sally isteksizce başını kaldırdı. Uzanıp transistör radyosunu kapattı, sonra zarif hareketlerle toparlanarak kollarıyla dizlerini kucakladı ve bir süre okyanusu seyretti.

Shell Cove'un ucundaki Chiaman's Beach hafta içinde çok güzel bir yerdi. Sydney'in girintili çıkıntılı kumsallarla çevrili koy ve körfezleri halkın akın ettiği hafta sonlarında ise başka bir alem olurdu.

'Kayıtlara geçmiş en sıcak yaz olmalı' diye düşündü. Güneşlenerek geçirdiği şu bir kaç saat içinde tam anlamıyla doğayla baş başa kalmıştı. Birkaç hafta sonra Noel'di ve daha şimdiden kentin kaldırımları alışverişe çıkmış insanlarla doluydu, sokaklardan ise bitip tükenmek bilmeyen bir trafik sesi akmaktaydı.

Zarif bir hareketle ayağa kalktı, gözlüklerini çıkartıp yerde duran havlusunun üstüne attı. Güneşte iyice kızmıştı, okyanusun serin suları adeta onu çağırıyordu. Hafif adımlarla denize koştu, bedenini saran suyun ipeksi yumuşaklığı çok hoşuna gitti. Çıkamazdan önce bir süre daha sığlarda oyalandı.

Bedenini saran iki minik kumaş parçası, gizlediklerinden daha fazlasını açığa çıkarıyorlardı. Görünümü konusunda iddialı değildi, her ne kadar babası tersini söyleyip onunla eğlenese de, omuzuna inen altın sarısı saçları, ince ve biçimli vücudu, tatlı bir bronz dönüşmüş teni ve koyu mavi gözleriyle kendini pek çarpıcı bulmuyordu.

'Tatlı babacığım,' diye içinden geçirdi sevgiyle. Okulu bitirip de babasının, kentin dışında kalan Rose Bay'deki dairesine geleli sanki sekiz yıl olmamıştı. Tek çocuktuk, daha o anaokuluna giderken annesiyle babası ayrılmışlardı, boşanma işlemleri bitir bitmez yatılı okula yollanmıştı ve yaşamının büyük bir kısmı yatılı okullarda geçmişti. Tatillerde ise ya annesinin Double Bay'deki lüks yalı dairesinde ya da Rose Bay'deki dairede kalmıştı. Yine de şanslı sayılırdı, çünkü annesiyle babası onu bir tartışma konusu yapmamışlar, tüm iyi niyetleriyle dostça bir ilişki sürdürmüşlerdi. Ama tam annesine en çok gereksinim duyduğu o gençlik bunalımları devresinde annesi ani bir kararla yeniden evlenip Amerika'ya yerleşince, Sally bunalımlarıyla başbaşa kalmıştı. Normal eğitim süresi bittikten sonra iki yıl süren bir açlık ve yemek kursuna devam etmiş, üstün derecelerle mezun olmuştu. Son altı aydır Sydney'de bir yemek fabrikasında çalışmaktaydı. Mutfak hizmetçisi olarak başladığı bu işte, şimdi aşçı yardımcılığına kadar yükselmişti.

Sally eşyalarının durduğu yere gelince düşüncelerinden sıyrıldı. Saç fırçasını alıp tuzdan sertleşmiş saçlarına bir çeki düzen vermeye çalıştı. Saçlarının boyu yaz aylarında bir dert oluyordu, ama her şekilde girebilir olmasından da memnundu. Ne zaman mutfakta fırınla tezgahlar arasında mekik dokursa, hep tepesinde toplardı.

Kolundaki saate bakınca, bikinisini kurutmak için zaman olmadığını gördü. Aslında bu pek de önemli değildi, arabada eve gidene kadar üstünde kururdu. Plaj şemsiyesini toparlaması birkaç dakikasını aldı, radyosunu, havlusunu ve okuduğu romanı yerden alarak elindeki plaj çantasına doldurdu. Gözüne gözlüklerini takıp ayağına deri sandaletlerini geçirdikten sonra yola koyulmaya hazırıldı.

Doğum gününde babasının hediye ettiği pırl pırl MGB-GT araba biraz ötedeki çim alanının ucundaki parkta duruyordu. Arabasına doğru yürürken düşünceleri bu akşam için tasarladığı menüye gitti. Soğan çorbası, arkasından coq-au-vin (Şaraplı tavuk), tatlı olarak da bol kremalı çilekli dondurma. Hazırlıklarının çoğunu sabahtan yapmıştı, ama yemeklere hakkını vermek için rahatsız edilmeden geçirebileceği bir süreye ihtiyacı vardı.

Joseph Ballinger- arkadaşları içinde yalnızca Joe- sosyal yönü çok hareketli olan bir kişiydi. İnşaat mühendisiydi, kendi işini idare ediyordu ve misafir ağırlamaktan çok hoşlanırdı, bu nedenle de ayda iki kez, bazen de daha fazla yemek verdiği olurdu.

Bu akşamki yemek de Sally'nin kendi elleriyle hazırladığı yemeklerden biriydi. Davetlilerin adlarını hatırlamaya çalışırken alını kırıştı. Babasının akşam davetlerinde sık sık yer alan, yaşlı bir çift olan Oscar ve Olivia Nordestein'lar, Charles ve Andrea Bakersfield ve kızları Chantrelle.

Arabaya gelince elindekileri arka koltuğa bıraktıktan sonra direksiyona geçip, kente doğru yola çıktı. Arabanın hareketiyle oluşan rüzgar sıcak tenini serinletirken ıslak saçlarını da dağıttı. Hava dayanılmayacak kadar sıcaktı! Arabanın içindeki hava akımını artırmak amacıyla havalandırmayı açtı.

Sahili izleyerek kıvrıla kıvrıla giden yol boyunca irili ufaklı bir dolu koy vardı. Kendini, umduğundan da daha çabuk Sydney limanındaki köprüyü geçmeye hazırlanan trafiğin içinde buldu. Opera binasının görkemli görünümü onu her zaman etkilemişti. Jackson limanının pırıl pırıl parlayan sularına sırtını vermiş olan bu yapı tam bir sanar şaheseri idi.

New South Head yoluna doğru arabayı çevirdi. Rose Bay'in golf sahasına yaklaşırken arabasının yalpaladığını fark etti. 'İnşallah lastik patlamamıştır' diye içinden dua etti, ama duası kabul olmadı, zira patlak lastiğin çıkardığı ses kulağına kadar geliyordu. Sıkkin bir hareketle sinyalinin çalıştırdı, kaldırıma yanaşıp durdu.

Bagajı açıp içerideki gereçleri ve sayısız gerekli gereksiz tıktırılmış eşyaların arasından stepneyi çıkarmaya uğraşırken yanbaşıda bir ses duydu.

<<Size yardımcı olabilir miyim?>>

Bu ağdalı konuşan gür sesin sahibini görmek için başını yavaşça çevirdi ve kendisinden birkaç adım ötede duran adamın haşın ve alaylı yüzünü görünce afalladı. Adamdan yayılan hayvansal çekiciliği içinde duyunca sırtı hafifçe ürperdi. Üstüne giydiği ciddi takım elbise bile, içinde kıpırdılar uyandıran bu erkekçe havayı gizleyemiyordu. Kafasında tehlike çanlarının çalmaya başladığını fark etti, kaçıp saklanmak istiyordu.

Becerebildiğince sakın bir sesle, <<Bundan önce de en az iki kere lastik değiştirdim,>> dedi ve çekip gider ümidiyle ona arkasını döndü.

<<Hanım hanımcık çabalamanızı seyretmek için durmadım,>> diye sertçe cevapladı adam. Konuşmasında, özellikle bazı sesle harfleri söyleyişinde, kulağa hoş gelen belli belirsiz bir aksan vardı.

Sally alaylı bir havayla, <<Öyleyse, buyurun,>> deyip yana çekilirken, ilk kez üstündeki giysilerin yetersizliğinin farkına vardı.

Çok iyi bir terzi elinden çıktığı her halinden belli olan ceketini sırtından çıkarıp uzatınca Sally'nin yüzünde beliren şaşkın ifadeyi gördü ve alaylı bir tarzda tek kaşını havaya kaldırdı.

<<Şunu tutar mıydınız?>>

Ceketi adamın elinden alıp koruyucu bir kalkan gibi önünde tuttu, ama neden böyle yaptığını da pek bilmiyordu. Pahalı bir kumaştan dikildiği her haliyle belli olan ceketten burnuna doğru hafif bir erkek kokusu geldi. Kendi kendine kızarak bakışlarını arkasında duran arabaya çevirdi, önündeki panjurda parlayan Alfa Romeo armasını gördü.

Adamın stepneyi takması pek uzun sürmedi. Patlak lastiği bagaja atarken Sally birkaç kelimeyle teşekkür etti.

Ama o önemsemezce omuzlarını silkip bagajda bulunduğuşe yaramaz bir beze dikkatlice ellerini sildi. <<Bu çarpıcı giysinizle pek fazla beklemenize gerek kalmazdı,>> diye teklifsizce konuştu. Alaycı bakışlarıyla Sally'nin vücudunu baştan ayağı süzdü, minicik bikiinin örttüğü göğüslerine gelince bakışları burada biraz uzunca durdu. Sally'nin uyuşmuş parmaklarının arasından ceketini aldıktan sonra elini uzatıp parmağını mayosunun üstünden hafifçe göğsüne kaydırđı. <<Sanırım güneş sizi fena yakalamış,>>

O hafif dokunuş bile derisini yakmaya yetti, ateş değmiş gibi geri çekildi. <<Çek elini!>> diye öfkeyle soludu. Döört saat önce aceleyle arabanın arka koltuğuna attığı poplin bluzunu giymiş olmayı ne kadar isterdi, ama artık çok geçti. Tek istediğı bu sıcakta pişmeden eve gitmek olmuştı, dikkati çekmemek ikinci planda kalmıştı, her nedense bunu pek önemsememişti.

Adamın yumuşak bir kahkaha attığını duyunca daha da sinirlendi. İstedini hiç çekinmeden elde eden bir insana benziyordu.

<<Ciao, bianda,(Hoşçakal, sarışın dilber) Alaylı bir el sallamayla arkasını dönüp arabasına doğru yürüdü.

Sally hışımla bagajı kapattı ve direksiyona doğru yürüdü. Sanki koşmuş gibi göğsü inip kalkıyordu. Şimdiye kadar karşılaştığı sınır bozucu adamlar arasında herhalde bu birinciliğı alırdı. Onu çileden çıkartan son sözler hala beyninin içinde yankılanıyordu. Onun Alfa-Romeo'suna binip de trafiğe karışmasından önce kornayla selamlamasına kasten cevap vermedi, yola koyulmadan önce de yine kasten bir kaç dakika bekledi.

Arabasını park edip babasının oturduğu daireye çıkan merdivenleri tırmanırken bile için için köpürüyordu. Anahtarlarının arasından birini seçip kilide soktu, çevirdi ve hole girdi.

<<Merhaba! Ben geldim!>> diye seslendi kapıyı kapatırken, ama hiç cevap alamayınca, holü geçip mutfağına girdi. On dakika sonra coç-au-vin tenceresi fırındaydı ve çorbanın malzemesi mutfak masasında hazır duruyordu. 'Artık bir duş alabilirim' diye düşündü.

Odasında önce üstündeki poplin bluzu çıkardı, sonra odaya açılan banyo kapısından içeri girdi. Kısa bir duştan sonra tekrar odasına dönüp temiz iç çamaşırlarını giydi. Yatak odasında duran elbise dolabından desenli bir ipekli gece elbisesi seçip giydi ve fermuarını çekti. On dakika sonra saç kurutma makinasını elinden bıraktığında, saçları tepesinde bir topuz olacak kadar kurumuştu. Aceleyle sürdüğü nemlendiriciyi, dudaklarına sürdüğü ruj izledi, arkasından gözlerinin rengini iyice belirginleştiren farını ve rimelini de sürüncü makyajı bitmiş oldu. Aynada son kez kendine baktı ve gördüğünden memnun kaldı.

Ne giyerse giysin, Philip onu çok çekici bulacaktı. Yüzünü buruşturdu. Philip konusunda ne yapacağını bir türlü bilemiyordu. Özellikle son zamanlarda ona ona gösterdiği ilgi bir durum almıştı ve şu son bir kaç ay içinde muntazam aralıklarla ona evlenme teklifinde bulunmuştu. Öyleyse neden bir türlü kabul etmiyordu? Onunla bütünleşebilecek, yalnız onun için yaratılmış bir erkek yok muydu bu dünyada? Neden duyguları böyle bir bekleyiş havasındaydı sanki? Belki de bu düşündükleri yalnız romanlarda olmuştı.

Yatak odasının kapısının vurulmasıyla içinde bulunduğu zamana döndü, hazır olduğunu seslendikten sonra kalkıp dışarı çıktı.

<<Philip geldi,>> diye babası ona haber verdi. Sally babasına tek heceli bir cevap verdi.

<<Ooo, çok güzelsin şekerim,>> diye takıldı babası.

Sally parmak uçlarına kalkıp babasının çenesini öptü. <<Sen de pek yakışıklısın babacığım,>> Gülümseyerek onun koluna girdi. <<Philip'e bir içki verir misin,lütfen? Mutfakta biraz işim var.>>

Joe hafifçe gülümsedi. <<Sanırım seninle birlikte mutfakta olmayı yeğlerdi. Nordestein'larla Bakersfield'lar yarım saat sonra gelecekler.>>

Kolkola salona girdiler. Yirmi beş yaşlarında, uzun boylu ve yakışıklı bir genç ona doğru kollarını uzatarak ilerledi.

<<Sonunda gelebildin sevgilim,>> Eğilip Sally'nin alnına bir öpücük kondurdu. <<Her zamanki gibi şahanesin.>>

<<Bu iltifatların karşılığında bir bardak şeriği hak ettin,>> diye neşeli olmaya çalışan bir sesle konuştu Sally. <<Babamla biraz oturup gevezelik edin, benim mutfakta ilgilenmem gereken bazı işlerim var.>> Yanlarında öyle bir ustalıkla uzaklaştı ki, Philip kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapamadı. Mutfığa girdiğinde rahat bir soluk aldı. Tanrım, ne oluyordu ona öyle? Neden başka bir gece değil de, bu gece böyle bir duygusal bulanıklık içine düşmüştü?

Becerikli ellerle çorbayı hazırladı ve ocağın üstüne koydu, fırında pişen yemeğe göz attı, sonra yemek odasına geçerek sofrayı kurmaya başladı.

Bir süre sonra yapmakta olduğu işe kendini iyiden iyiye kaptırdı. Bütün hamaratlığıyla çalışıyor, fırına yemek koyuyor, ocağın üstünde pişenleri karıştırıyordu. Yemekler pişip servis tabaklarına aktarıldıktan sonra konukların yanına geçti ve babasının verdiği içki bardağını aldı.

<<Sally, bu gece ne kadar da güzelsin,>> diye ona kompliman yaptı Andrea Bakersfield. <<Bu kada sıcak bir gecede mutfakta çalıştıktan sonra nasıl böyle bakımlı kalabiliyorsun şaşıyorum doğrusu, bana bu işin sırrını muhakkak açıklamalısın.>>

<<Üstünüze mümkün olduğu kadar az giysi giyin ve kendinizi yaptığınız işe tümüyle verin,>> diye cevapladı Sally gülümseyerek.

<<Anne,>> diye alaylı bir sesle konuştu Chantrelle, Sally'yi inceleyerek. <<Sen mutfığa hiç girmezsin ki. Sorun biraz yersiz kaçtı sanırım.>> Bakışları Sally'nin saçlarına takılınca yapmacık bir neşeyle güldü.

<<Sally, şekerim, akşam yemeğini hazırlamak seni çok yordu galiba, bak saçların hala ıslak.>>

<<Bu da benim sırrım,>> diye nazik olmaya çalışan bir sesle cevapladı Sally. <<Böylece serinkanlı kalabiliyorum.>>

<<Bu akşam bize ne yemekler hazırladın bakalım, şekerim?>>

Chantrelle'in davranışlarına dayanacak gücünü yitirmek üzere olan Sally, Olivia Nordestein'in araya girmesinden yararlandı. << Tatlı olarak, kremalı,çilekli dondurma hazırladım,>> dedi. <<Ama ondan öncekilere gelince, bunlar sürpriz olacak.>>

Bu akşam sende garip bir tedirginlik var,>> diye fısıldadı Philip yanına gelerek. Sally yapma bir gülümsemenin dudaklarına yayılmasına izin verdi.

<<Bugün bir kaç saatliğine plaja gitmiştim. Belki de güneşin etkisidir ne dersin?>>

<<Yarın akşam opera ya iki bilet aldım gelir misin?>>

Onun dürüst ve yapmacıksız yüzüne bakınca, Sally kendinde onu reddedecek gücü bulamadı. <<Teşekkür ederim, çok memnun olurum,>>

Philip'in yüz hatları gevşedi, kocaman bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı. <<Seni saat yedide alırım. Önce birlikte bir akşam yemeği yeriz.>>

Yarın belki de olaylara daha değişik açıdan bakacaktı, ama bu gece, onun duygularına karşı saygılı olmak için kendini zorlaması gerekiyordu. İçi sıkılıyordu. Tatlı bir gülümsemeyle misafirlerin arasından sıyrılıp çorbayı almaya gitti. Joe de misafirlerini yemek odasına yöneltti.

Çorba nefis olmuştu, hele coq-au-vin bir harikaydı. Yemek pişirmekte ki ustalığını öven babasına kaçamak

bir gülümseme yolladı Sally.

<<Sevgili Sally'miz o kadar becerikli ki,>> diye Chantrelle övgüsüne başladı <<Bense bir su bile kaynatamam, ama sanırım hiç bir zaman böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacağım, öyle değil mi?>> Şımarık bir çocuk gibi dudaklarını büküp gözleriyle çevresindekilere şöyle bir baktı.

<<Eğer yüksek tabakanın ileri gelenleri arasında olursan, aşçının izinli olduğu gecelerde sana hizmete hazır bir lokanta her zaman için bulunur,>> diye Sally onu cevapladı. Cantrelle bir kahkaha attı.

<<Doğal olarak, tatlım. Zengin bir kocaya göz kamaştırıcı bir eş olmaktan öte kendimi yoramam.>>

<<Senin pahalı zevklerini karşılayacak bir milyoner mi?>>

<<En azından,>> dedi Chantrelle, <<Etrafta bir kaç tane kalmış sanırım,>>

<<Ağına düşecek bu milyonerin saçları dökülmüş, şişko ve elli yaşlarında olmaması için dua edeceğim,>> diye Sally yapma bir neşeyle konuşmayı sürdürdü, ama Cahantrelle'in suratı asıldı.

<<İpek çarşaflarda yatmak, mink paltolar giymek ve her davete ayrı bir takıyla gitmek için insan çok şeyler katlanır.>>

<<Sanırım tatlının sırası geldi,>> diye Sally ayağa kalktı. Bu masada bir kaç dakika daha oturursa, kendini tutamayıp Chantrelle'ya kaba bir söz edebilirdi.

<<Eline sağlık...Bir harikaydı.>>

Sally başını Philip'ten yana çevirdiyse de gözlerini kaçırdı. Dondurmanın gerçekten nefis olduğunu biliyordu ama, bu övgünün onu pek etkilemediğinin de farkındaydı.

<<Her zamanki gibi nefis bir yemekti güzelim,>> diye ekledi Joe sevgi dolu bir sesle, sonra eliyle bütün misafirlerini içeren bir hareket yaparak, <<Salona geçmeyi arzu eder miydiniz?>> dedi.

<<Bu arada bizim küçük külkedimiz bulaşıklarla ilgilenir,>> Chantrelle tatlı tatlı Sally'yi iğneliyordu.

<<Sandığın kadar korkulacak bir iş değil,>> diye Sally güldü... Gülmekten başka ne yapabilirdi ki? Eğer ilke kadınca içgüdülerine uymaya kalksa, Chantrelle'in saçlarını tutup çekerdi, hem de olanca gücüyle!

<<Otomatik bulaşık makinası kılığına girmiş küçük bir cinim var...Göz açıp kapayıncaya kadar mutfak eski haline döner.>>

Chantrelle'in iğneli sözleri her şeye rağmen gücüne gitmişti, bu nedenle bütün hıncını tencereden aldı ve onları pırıl pırıl parlayıncaya kadar ovdu. Aslında bulaşık makinası rahatça yapardı, ama bu sayede öfkesinin bir kısmı da geçmişti.

Bakersfield'larla Nordestain'lar ayrıldıklarında saat on biri geçiyordu. Sally özür dileyen bir gülümsemeyle Philip'e döndü.

<<İyi geceler,>> dedi nazik bir sesle. Gözlerinde ki düş kırıklığını görmemek için başını hafifçe çevirdi. <<Güneşte çok kalmaktan başım ağrıyor, hem saat de epeyi geç oldu.>> Öpmesi için yüzünü ondan yana çevirdi. Ilık ve nemli dudakların dudaklarına değdiğini hissetti. 'Neden beni öptüğü zaman hiç bir şey hissetmiyorum?' diye suçlu suçlu içinden geçirdi. Ama Philip'in öpücüğünün uyandırdığı duygu, bir ağabeyin ya da sevilen bir kuzeninkinden öteye gitmiyordu.

Kapı Philip'in arkasından kapanınca rahat bir nefes aldı.

<<Yorgun musun güzelim?>>

Sally, sevgi dolu gözlerle babasına bakıp gülümsedi,>> Biraz. Korkarım Cahantrelle hep benim zıddıma gidiyor...O çevrede olduğu sürece, sakın olmak benim için bir sorun oluyor.>>

Babası kaşını hafifçe kaldırdı, <<Ya Philip? Aranızda bir anlaşmazlık falan mı var? Sanki bu akşam ondan bilerek kaçıyordun.>>

<<O kadar belli oluyor muydu? >> diye Sally pişmanlık dolu bir sesle sordu. <<<Sıcağın etkisi olmalı, hem Noel de yaklaşıyor...Sanırım bir tatile ihtiyacım var?>>

<<Sene sonu bunalımları mı? Bende biraz sinirliyim.>>

<<Her şeyi dert ediyorsun,>> diye Sally babasına çıkıştı. Babasının yüzünü dikkatle incelemeye başladı. Gözlerinin çevresinde daha önce fark etmediği halkalar vardı, anlı da kırışıklarla doluydu.Aslına bakılırsa, babası çok yorgun görünüyordu. Güneş altında çalışmaktan yamış olmasına rağmen, yüzünün rengi bir garipti. Ağzının çevresindeki grimsi renkten rahatsız oldu.

Birden babası gözlerinin önünde yığıldı. Acı bir çığlıkla Sally onu yere düşmeden yakaladı ve zar zor bir koltuğa oturttu.

<<İlaçlarım...Yatağımın yanındaki gözde,>> diye Joe hırıltılı bir sesle konuştu. Sally bir ok gibi fırlayıp yatak odasına gitti. Titreyen parmaklarla ilaç şişesinin kapağını açmaya çalıştı.

Şişenin üstünde 'bir tane' yazıyordu. Sally hemen şişeden bir hap çıkarıp babasının dudaklarının arasına sıkıştırdı, sonra mutfaka koşup bir bardak su aldı.

İlacın etkisi hemen görüldü. Babasının rengi yerine gelince gözlerinin yüzüne dikip, <<Sanırım neler olup bittiğini anlatsan iyi olur,>> dedi Sally.

Joe hafifçe kızına gülümsedi. <<Aslında gözün korkmasın. Sandığın kadar kötü durumda değilim.>>

<<Bunları ne kadar zamandan beri alıyorsun?>> diye ısrarla sordu elindeki ilaç şişesini göstererek. Sessizliğin uzadığını görünce yumuşak bir sesle, <<Seni çok seviyorum, baba. Gerçeği bilmek hakkımdır sanırım,>> dedi.

Joe teslim olduğunu belirten bir anlamda başını salladı, ama bu, Sally'nin duyduğu endişeyi hafifletmedi. <<Evet,bunu sana açıklamam gerekirdi. Aylardır, Sally. Hayır.>> Sally'nin hıçkırığını duyunca ona elini uzattı. <<Korkma, daha önümde nice yıllar var. Bu hapları her yerde bulundururum.>> Neşeli olmasına gayret ettiği bir sesle, <<Evde...Arabada...İşte... Hatta üstümde bile taşırım.>>

<<İşten ayrılсан daha iyi olmaz mı?>> diye önerdi Sally endişeyle, sonra yüzündeki ifadeye bir göz attı. Bir şüphe tohumu beynin kemirmeye başlamıştı. Ülkeye yayılmış olan ekonomik burhan nedeniyle piyasadan paranın çekilmesinin, çoğu küçük firmaların kapanmasına neden olduğu herkesçe biliniyordu. Babasının bir miktar parası vardı, biliyordu, ama eğer karşılayabileceğinden fazla borca girmemişse, o zaman başı dertte olabilirdi. Buna ilaveten babası kumar oynamayı da severdi...İşkambil, yarışlar. Mali yönden bir dar boğazda olması için üst üste kayba uğramış olması gerekirdi. Endişeli bir tavırla sordu, <<İşler çok mu kötü?>>

Joe Ballinger'in gözleri boş bir ifade aldı. Gövdesi giysilerinin içinde adeta sönmüş bir balon gibi duruyordu. Kızını süzdü, sonra alçak bir sesle, <<Bir bakıma bunu tahmin ettiğine seviniyorum. Senden daha ne kadar zaman saklayacağımı bilemiyordum.>>

Sally korkunun buz gibi elerinin, kalbini sıkıldığını hissetti. <<Başın dertte mi?>> diye babasını üzmemeye çalışan bir ifadeyle sordu. Babası evet anlamında başını salladı.

<<Paraya ihtiyacım var, Sally. Hem de oldukça yüklü bir miktarda.>>

<<Bankada biriktirdiğim paralar var,>> diye önerdi Sally. <<Sonra arabam da var.>>

<<Teşekkür ederim, güzelim,>> diye babası olumsuz anlamda başını salladı. <<Ama bunlar yeterli olmaz.>>

<<Bu apartman katı senin...Sonra işin de var. Eminim bankalardan biri sana borç para verir.>>

<<Onlara zaten yeterince borçlandım,>> diye açıkladı babası. <<İnşaatlar o kadar yavaşladı ki yeni anlaşmalar bulmak çok oluyor.İyice düşünmeden bir kaç rizikoya girdim, hepsi de geri tepti.>>

<<Her zaman için borç para veren şirketler...>> Babasının umutsuzca başını salladığını görünce sustu.

<<Hepsini denedim.>>

Mantıklı olmaya çalıştı. <<Şimdi ne olacak?>>

Babası içini çekti. <<Banka ipotekli mallarıma el koyacak, bana kredi verenler beni mahkemeye verecekler, bu arada Luke Andretti de iflasımı zevkle seyredecek.>>

'Tanrım işler sandığımdan da kötü,' diye düşündü Sally. <<Andretti?>> diye yüksek sesle sordu. <<O da kim?>>

<<Çok güçlü bir iş adamı ve maliyeci...Çok çok başarılı ve...>> Bir an için sustu, <<Şimdiye kadar tanıdığınız iş adamları arasında uzlaşması en zor olanı.>>

Sally'nin gözleri buğulanmıştı, sonra kendini topladı. <<Sanırım sana bir tür ultiatom verdi.>>

<<Öyle de diyebilirsin,>> dedi Joe. <<Yarın avukatımla görüşeceğim, ondan sonra da beni resmen iflas ettirecek olan çarklar dönmeye başlayacak.>> Umutsuzca göğüs geçirdi, ellerini yorgun bir biçimde dizlerine koydu. <<Elimizde ne var ne yoksa yitireceğiz>>

Sally'nin aklına birden bir fikir geldi. <<Avukatınla olan görüşmeyi perşembeye kadar erteleyemez misin?>> diye sordu, sonra ekledi. <<Yalnızca bir gün, pek bir şeyin fark edeceğini sanmıyorum, öyle değil mi?>>

Babasının bakışları endişeliydi. <<Aklından neler geçiyor, Sally? Olabilecek her şeyi denediğimden emin olabilirsin.>>

<<İşe yarayacağından pek emin değilim,>> diye açıkladı Sally. <<Ama yine bir kere denemeye değer.>>

Yorgun yorgun omuzlarını silkti. Sally babasının yüzündeki bitkin ve umutsuz ifadeden etkilendi. Hayattan elini eteğini çekmiş, bütün umutlarını yitirmiş bir hali vardı, yüzü de yaşından çok daha ihtiyar görünüyordu.

<<Şimdi,>> diye canlı bir sesle başladı. <<Önce gidip bir güzel uyumalısın. Kapıları kapar, ışıkları söndürürüm.>> Daha şimdiden kafası, yarın neler yapması gerektiğini kurmaya başlamıştı. Belki Philip ona yardım edebilirdi, o olmazsa Mr. Andretti ile konuşacaktı. Allah tan, yarın öğlene kadar işe gitme zorunluluğu yoktu.

Sally çok kötü bir gece geçirdi. Erkenden kalkması için yediye ayarladığı saatin sessizliği yırtan ziliyle yataktan fırladı.

Babasının da geceyi aynı biçimde geçirdiği görülüyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi, yüzünde ise uykusuz

geçen bir gecenin kalıntıları vardı. Bütün çabalarına rağmen babası ustabaşıyla görüşmesi gereken sorunlar olduğunu ileri sürerek saat sekizden önce evden ayrıldı.

Kapının kapandığını duyar duymaz Sally telefona koştu ve sabırsız parmaklarla Philip'in numarasını çevirdi.

Philip'in sesindeki mutluluk ifadesi, Sally'nin babasının başına gelenleri anlatmasıyla inanmazlığa dönüştü. Sally'nin birden başından aşağı kaynar sular indi. Sevgili, tedbirli Philip...aslında onu ne kadar az tanıyordu. Gereken miktarda parası olmadığına onu inandırmaya çalışıyordu. Paralarını, iyi gelir getirecek bir biçimde çeşitli yatırımlara bağlamıştı, babasının işinde yatan anaparaya ise elini süremezdi. Ona yardım etmemesinin nedenlerini saklamaya çalışıyormuş gibi geldi Sally'ye. Sesindeki telaş ifadesini telefonda bile anlamak mümkündü. Birkaç saniye süren bir sessizlikten sonra Sally sakin görünmeye çalışan bir sesle, başka telefon görüşmeleri olduğunu ileri sürerek telefonu kapattı. Kendini çok kötü hissediyordu, dahası büyük bir yanılgıya düşmüştü. Artık Mr. Andretti'yle yüzleşmekten başka çaresi kalmamıştı, aslında buna da pek güvenmiyordu ya.

Tekrar telefonu eline aldı ve numaraları çevirmeye başladı. Patronunun telefonu açıp o yumuşak sesiyle 'Buyrun, ben Monsieur Claude' demesini yarıda kesip, önemli ailevi sorunlar nedeniyle işe bir kaç saat geç gelmek için izin istedi. Claude tam üç dakika süreyle Fransızca olarak söyledikten sonra biraz duruldu ve tekrara İngilizce konuşmaya başladı. İsteksiz bir sesle izin verdiğini belirtti, bunun üzerine Sally'de işlerini bitirir bitirmez hemen oraya geleceğine dair söz verdi.

Apartmandan çıktığı zaman saat dokuz olmak üzereydi. Üzerine, bütün dişiliğini ortaya çıkaran, omuzlarından ince askılarla tutturulmuş, üstü büzgülü, altı kat kat volanlar halinde dizlerine kadar inen desenli bir vual elbise giymişti.

Telefon rehberinden edindiği bilgiye göre, Andretti ve Ortakları, kentin, görkemli yapıların yükseldiği iş merkezinde bulunan bir apartmandaydı. Binanın gösterişli holüne girerken içinde bir tedirginlik hissetti. Hiç acele etmeden, şirketlerin adlarının yazılı olduğu duvar panosunu gözden geçirdi. İşte, oradaydı: Onuncu kat.

Asansöre geldiğinde kapısı kapanmak üzereydi. Elini uzatıp çağırma düğmesine basmasına kalmadan asansörün kapısı birden açıldı.

Asansöre girdi. Teşekkür etmek için ağzını açmaya hazırlanırken, gördüğü manzara karşısında birden dondu kaldı. Olamazdı! Asansörün içinde duran adam, dün öğleden sonra arabasının patlak lastiğini değiştiren o ukala adamın ta kendisiydi.
<<Günaydın.>>

Sally hi bir cevap vermede başını hafifçe eğmekle yetindi. Elinde olmadan yanakları kızarmaya başlamıştı. Adam, katları gösteren panonun tam önünde duruyordu. Ağzını açmadan yalnız kaşlarını kaldırarak Sally'ye bakınca, çıkacağı katı bildirmek zorunda kaldı.

Bütün yeni binaların asansörleri gibi, bu asansörde çok hızlı çıkıyordu. Yine de birlikte oldukları şu kısa süre içinde, Sally adamın gözlerindeki beğeniye fark etmekten geri kalmadı. Özellikle ondan yana bakmamaya gayret etti. Asansör, ineceği katta durunca başını bile çevirmeden, dimdik yürüyüp gitti.

'Her kimse beni tedirgin etmeyi iyi beceriyor doğrusu,' diye içinden geçirdi. Aklında kaldığından da uzun boyluydu, bir seksen beşin üstünde olmalıydı, güneşte olmayınca saçları daha da koyu görünüyordu. İri kemikli ve çekici yüzdeki ona beğeniyle bakan gözleri, bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Tanrı aşkına! Çok saçmaydı! Herhalde bir daha hiç karşılaşmazlardı, zaten karşılaşmak istemiyordu da.

Hızlı adımlarla koridoru geçip, Andretti ve Ortakları yazılı panonun asılı olduğu, buzlu camlı kapının önünde

durdu. Kapıyı açıp, ürkek adımlarla, boydan boya kalın tüylü halılarla kaplı kabul salonuna girdi. Resepsiyonda oturan kıza adını söyledi.

<<Özür dilerim, Miss Ballinger, ama Mr. Andretti şu anda çok meşguller.>>

<<O zaman, ben de işi bitene kadar beklerim,>> diye sakin bir tavırla Sally kızı cevapladı. Kuşku dolu gözlerle kız onu süzdü.

<<Mr. Andretti'nin sizi bugün kabul edeceğini sanmam,>> dedi. <<Bir randevu almak ister miydiniz, örneğin, yarın sabah gibi?>>

Sally başını salladı, bütün umutları sönmüştü. <<Bugün olması gerekiyor,>> dedi, kelimelerin üzerine basa basa. <<Beklerim,>>

Telefon çalmaya başladı. Resepsiyonda ki kız telefonu açtı, başka bir hatta aldı, sonra Sally'ye döndü.

<<Eğer Mr. Andretti'nin sekreteri boşalana kadar beklerseniz, bugün için sizi görme olanağı olup olmadığını araştıracağım.>>

Sally başını olur anlamında hafifçe salladı, sonra, birbirinden rahat görünen koltuklardan birini seçip oturdu. Lüks eşyalarla çevrili odayı incelemeye başladı. Andretti ve Ortakları, memurlarına ve müşterilerine her türlü konforu sağlamada hiç bir masraftan kaçınmamışlardı. Masaların üstünde, Tine'dan Punch'a kadar çeşitli dergiler, birkaç mali bülten ve seçkin moda dergileri bile vardı.

<<Miss Ballinger, Mr. Andretti sizinle görüşecek sanırım,>> diye resepsiyondaki kız haber verdi. Sally, kızın sesinde yankılanan şaşkınlığı hemen sezdi. <<Beni izleyin, size yolu göstereyim. Mr. Andretti'nin sekreteri sizi oradan alır.>>

Zengin bir biçimde döşenmiş olan bekleme odasına girerken, Sally şansının dönmekte olduğunu düşündü. Ne kadar beklemek zorunda kalacağı açıklanmamıştı, ama sırf Mr. Andretti'yi görme ihtimalinin doğması bile onun için yeterliydi.

Aradan bir otuz dakika geçti, derken bir otuz dakika daha. Sally başka bir dergiyi alıp, sayfalarını karıştırdı. Öğlen olmuştu, unutulduğuna inanmaya başlamıştı. Tam bu sırada kapı açıldı ve otuz yaşın üstünde, becerikli olduğu her halinden belli olan sekreter hanım, Mr. Andretti'nin onunla görüşmeye hazır olduğunu bildirdi.

En sonunda! Sally ayapa kalktı ve sekreteri izledi. Açık kapının önüne gelince durdu.

<<Miss Ballinger, Mr. Andretti.>>

Sekreterin geri çekimesi üzerine Sally odaya girdi. Oda kapısı arkasından kararlı bir çıtırtıyla kapandı. Bakışlarını, odanın öbür ucunda, camın yanında ayakta duran adamın silüetine çevirdi. Ona hiç de yabancı gelmeyen bir havası vardı. Adam yavaş yavaş ondan yana döndü. Sally şaşkınlıktan olduğu yerde çakıldı kaldı.

<<Siz!>> diye hafif bir çığlık attı Sally ilk şaşkınlığından kurtulduktan sonra. Tanrım, korkunç bir düş olmalıydı ! Asansördeki adamla Andretti ve Ortaklarının sahibi aynı adam.

<<Size komik gelebilir ama, yanılmadınız,>> Üzerinden bir saniye bile eksik etmediği bakışlarıyla onu uzun bir süre yerinde çakılı tuttu, sonra masasına doğru ilerledi. Kadife gibi yumuşak bir sesle, <<<Oturun lütfen Miss Ballinger,>> dedi.

Sally başını mağrur bir tavırla kaldırdı, <<Ayakta durmayı yeğlerim,>>

<<Nasıl isterseniz,>> Umursamaz bir tavırla omuzlarını silketti. Gözlerinin içine dik dik baktı. İnceleyen bu bakışların onu alt üst etmesinden umutsuz bir öfkeye düşürmesinden nefret ediyordu, ama buraya neden geldiği aklına gelince, kendini nazik olmaya zorladı.

<<Demek ki,>> diye ağdalı bir tarzda konuşmaya başladı Andretti, <<Buraya bir elçi olarak gönderildiniz,>>

<<Babam buraya geldiğimi bilmiyor,>> diye elinden geldiğince sakın bir sesle konuştu. <<Sizi görme fikri tümüyle bana aittir.>>
<<Ne amaçla?>>

Onunla, kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Bundan da son derece zevk aldığı belliydi. Bunu fark edince, öfkesi diline vurdu.

<<Neden burada olduğumu biliyorsunuz. Yoksa dizlerimin üstünde sürünmemi mi isterdiniz?>>

Bir an için gözlerinde şimşekler çaktığını gördü. <<Şu ana kadar sorumu cevaplamadınız.>>

Sally kendini sakın olmaya zorladı. Çok zordu, hele bu küstah yüze bir tokat atmak varken! <<Babam kalbinden rahatsız,>> diye açıklamaya başladı. <<Şu an için ciddi bir durumu yok, ama sağlığının bozulmaması için gerilim ve endişelerden uzak kalması gerekiyor.>>

Luke Andretti yavaşça arkasını döndü, el oyması tahta bir kutudan ince bir puro aldı. Sakin hareketlerle Jelatinini çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi ve yaktı.

<<Babanızın parasal durumu hakkında,>> diye sakın bir sesle konuşmaya başladı. <<Ayrıntılı bilginiz vardı herhalde.>>

<<İflas etmek üzere olduğunu söylemek istiyorsanız, evet.>>

<<Ve bunu önleyebileceğimi düşünüyorsunuz, öyle mi?>>

<<En azından, ona biraz daha zaman tanıyabilirsiniz,>> diye ümitsizce söylendi Sally. Kendini çok yorgun hissediyordu. <<Ödemeler için onu zorlamazsanız, bu iflastan kurtulmasını sağlayacak bazı önlemler alabilir.>>

<<Ödemedeki gecikmelerine karşı yeterince gevşek davrandım zaten.>> diye açıklamaya başladı. <<Ve siz bütün bu yaptıklarına rağmen, benden, iş ahlakını bir köşeye atmamı istiyorsunuz.>>

Sally dayanamayıp, <<Biraz anlayış gösterecek kadar insancıl duygularınız olduğunu sanmıştım, ama bu, sizden çok şey beklemek olurdu, öyle değil mi?>> diye söylendi.

<<Beklentilerinizin tam tersine,>> diye ağdayı bir dille konuştu. <<Ben yardımseverler derneği değilim.>>

<<Öyleyse, sizi görmeme neden izin verdiniz?>> diye çıkıştı Sally. <<Bu kadar korunmalı bir düzeniniz varken, siz istemeden sekreterinize bile ulaşamazdım.>>

Luke Andretti soğuk bakışlarını Sally'nin üzerine çevirdi. Bir süre yüzünü inceledi, bakışları dudaklarına

gelince takılıp kaldı. Bu bakışlar altında Sally huzursuz oldu. Utanmıştı. Ama daha da kötüsü, içinde tanımlayamadığı bir şeyler kıpırdanmıştı.

<<Dün ilgimi çekmeyi becerdiniz. Bugün ise, asansöre bindiğinizde, benim çıkmak istediğim kata çıkmak istediğinizi belirttiniz..>> Purosunun sonuna geldiğini fark ederek, tablaya bastırdı. <<Bulunduğum yerden sekreterime telefon ederek, altın sarısı saçlı, mavi gözlü, Sally Ballinger adında genç bir hanımın bekleme odasında bulunup bulunmadığını sormak benim için hiç de zor olmadı.>>

<<Benim kim olduğumu baştan beri biliyordunuz öyleyse,>> diye hakarete uğramış bir tavırla konuşunca, karşısındaki erkeğin şaşkınlık ve merakla kaşlarını kaldırdığını gördü.

<<Arabanızın plaka numarasını aldım ve ilk iş olarak kime ait olduğunu soruşturdum.>>

<<İşe bakın...>> Ne diyeceğini şaşırdı. <<Neden?>>

<<Dediğim gibi ilgimi çekmeyi başardınız.>>

<<Kasıtlı değildi, bundan emin olabilirsiniz.>>

Gözleri, saklayamadığı bir alayla parladı ve derinden gelen boğuk bir kahkaha attı. <<Sen okulu bitireli ne kadar oldu, piccina (küçüğüm) iki yıl, üç yıl?>>

<<Bir kaç ay önce yirmi üçüme bastım,>> diye küçümser bir tavırla cevapladı Sally.

<<Ooo, demek o kadar büyüksün,>> diye alay eder gibi konuştu Luke. <<Öyleyse neden hala bekar aldığını anlayamadım,>>

Sally, bu gözlerde parlayan küstah havayı söküp atmak isteğiyle yanıp kavrulmaya başladı. Elinden geldiğince sakin olmaya gayret ederek, tatlı bir sesle, <<Belki de soğuk bir kızım. Hem, bir erkeğin kölesi olmaktansa ölmeyi yeğlerim ben.>>

<<Bundan da, yiye eğitilmemiş, saf bir kız olduğun ortaya çıkıyor,>> diye gülümsedi Luke. <<Yada, bugüne kadar karşılaştığın eğiticilerin, işlerini iyi bilmiyorlardı.>>

Sally kendini bir tuhaf hissetti. Karşısındaki adamın toy birisi olmadığı her halinden belliydi.

<<Ne o, dilinizi mi yuttunuz?>>

<<Tabii ki değil,>> diye küskün küskün konuştu. <<Ben daha dün doğmadım ya.>>

Luke sanki bütün bu konuşmalar aralarında geçmemiş gibi, yumuşak bir sesle konuştu. <<Benimle bu akşam yemek yemenizi isterim.>>

O küstah gözlerin içine bakarak, tek kelime bile etmeden, yalnız başıyla, hayır anlamında cevap vermek Sally için büyük bir zevk oldu. Böyle bir davet almak için peşinde dolanan bir dolu kadın olduğu açıktı. En ufak bir isteğini bile seve seve yerine getirecek kadınlar. Ama o bunlardan biri değildi! <<Değerli zamanınızı daha fazla almayayım, Mr. Andretti,>> dedi. Ayağa kalkarken, <<Zaten işimi de geç kaldım,>> diye ekledi.

<<Kabul etmiyorsunuz?>>

<<Sizi çok şaşırttığımı biliyorum, ama hayır. Açlıktan ölmek üzere bile olsam, sizden gelecek bir daveti yine reddederdim.>>

Dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. <<Böylesine alımlı bir vücudun açlıktan iskelet gibi olmasını görmek istemezdim doğusu,>> diye yumuşak bir sesle konuştu. <<Ya ısrar edersem?>>

<<Burası hür bir ülkedir, Mr. Andretti; hem reddettiğim ilk teklif sizinki değil.>>

Mr. Andretti'nin kaşları kalkmıştı, dudaklarında şeytansı bir gülümseme belirdi. <<Ben size bir davette mi bulundum? Halbuki sizi yalnızca bir akşam yemeğine çağırmıştım; bir baştan çıkarma oyununa katılmanızı istememiştik ki.>>

<<Ama sizinle birlikte olunca, biri, ister istemez ötekine yol açar,>> diye sözleri adeta yüzüne fırlatır gibi konuştu Sally. Sonra arkasını dönüp kararlı adımlarla kapıya doğru yürümeye başladı. <<Beni kapıya kadar

geçirmenize gerek yok.>>

Koridora adımını atar atmaz birden ferahladığını hissetti, sekretere şöyle bir gülümsedikten sonra kabul salonuna geçti.

Asansöre girince kendini pişman hissetti. Çalıştığı yemek fabrikasına kadar olan yol boyunca hırsını arabadan çıkardı.

<<Oh, demek geldin,>> diye Claude onu rahatlatmış bir ifadeyle karşıladı. Ocakların sütünde kaynayan tencerelerden çıkan nefis bir koku mutfak sarıyordu. Marie ve Adele mutfak masalarının üstünde harıl harıl sebzeleri hazırlamakla meşguldüler. Henri, ayıklamakta olduğu tavuktan başını kaldırıp, elindeki satırı selam anlamında salladı.

<<Geciktiğim için başışla,>> diye özür diledi Sally. <<Ama başka çarem yoktu.>>

Claude boşver anlamında elini salladı. <<İdare ediyoruz.>> Omuzlarını silkti, sonra tekrar ciddi işadamı havalına büründü. <<Bu akşam iki kişilik bir yemek hazırlaman gerekiyor.>>

Sally dikkatle onu dinliyordu şimdi. <<Menüde neler olmasını istiyormuş bu hanım?>>

<<Hanım değil, bey, şekerim. Menüye gelince onu senin zevkine bıraktı,>> dedi Claude hoşnut bir tavırla. <<Oldukça büyük bir şeref. Genelde fikrimiz alınır, ama böyle bütün menünün bize bırakılması, pek ender olur.>>

<<Bizden pek hoşnut kalmış bir müşterimiz herhalde,>> diye konuştu Sally. Dudaklarında muzip bir gülümseme vardı. Ama Claude düşünceli düşünceli kaşlarını atamıştı.

<<Hayır. Bu bize indirilen bir darbe. Sosyete tarafından çok önemsenen bir İtalyan işadamı.>> <<İtalyan yemekleri mi?>> diye sordu Sally. Claude başıyla onayladı.

<<Lasagne al forno'yu çok güzel yaparsın, veya cannelloni ripieni, arkasından da tavuklu cacciatore...>>

<<Tatlı olarak da,>> diye büyük bir hevesle atıldı Sally , <<Zabaglione,>>

Claude'un Cordon Bleu yemekleri alakart kabul edilirdi, son hazırlıkları yardımcı aşçılardan biri tarafından tamamlanan bu yemekler, müşterilerin evlerinde verecekleri davetler için hazırlanırdı. Eğer yemek, altı ya da daha fazla misafiri kaplıyorsa, müşterinin isteğine göre ya bir kadın ya da bir erkek garsonun hizmet vermesinde ısrar edilirdi. Claude her şeyden önce mükemmellik peşinde olmasıyla tanınırdı, bu nedenle verdiği hizmetin karşılığını ancak çok zenginler karşılayabilirdi.

<<Yemek akşam saat sekizde verilecek,>> diye ekledi Claude. <<Adres, Vaucluse; müşterinin adı ise Andretti...Luciano Andretti.>>

Bu bir rastlantı olamazdı. <<İnanmam!>> diye patladı Sally. Claude ona kızgın kızgın baktı.

<<Şekerim, siparişi aldık bile. On dakika önce telefon edildi. Bu akşam için boş olduğunu bildiğinden, Christine bu işi sana verdi.>> Ona şüpheli bir tavırla baktı. <<Onunla daha önceden tanışıyorsunuz galiba?>>

<<Eet!>> diye cevapladı Sally gereğinden daha sert bir tonla. Claude'un kaşları soru sorarcasına yukarı kalktı. <<Ve ondan hiç hoşlanmadım.>>

<<Çok önemli bir kişidir. Ona hizmet vermek küçümsenecek bir olay değildir.Sen de oraya gideceksin

tabii.>>

<<Reddetmeyi çok isterdim,>> dedi isteksizce.

<<Bir aşçı yardımcısı olarak, işini çok iyi biliyorsun. Kişisel görüşlerinin profesyonel çıkarlarını etkilemesine izin veremem,>> dedi Claude kararlı bir tonda. <<Eğer işlerimi, yalnız hoşuma giden müşterilere hizmet vererek yürütseydim, sonunda sokaklarda dilenmek zorunda kalırdım.>>

Sally içini çekti. Claude haklıydı, ama bu içini rahatlatmadı.

<<Yemek iki kişilik olduğuna göre, işin üstesinden tek başına gelirsin,>> deyince Sally yüzünü buruşturdu.

Bu akşam, Sally'nin katılmayı hiç istemediği nazik bir gece olacaktı. 'Cehenneme kadar yolun var, Lucianu Andretti!' diye içinden küfür etti. Bunu kasıtlı olarak yaptığı kesindi.

Saat tam altı otuzda Sally, üstünde beyaz harflerle 'Claude'un Yemek Servisi' yazılı, mavi minibüsü, arkasını yükselen yeşil tepelere dayamış, üç katlı, beyaz badanalı köşkün önündeki araba yoluna park etti. Minibüsten inerken, evin ne kadar azametli bir havası olduğunu fark etti. Minibüsün arka kapısını açıp, içi kısmen hazırlanmış yiyeceklerle dolu tava ve tencereler koyduğu paslanmaz çelikten tekerlekli masayı indirdi.

Claude'da, tek başına çıktığı ilk görevde bile bu kadar sinirli olmamıştı. Birden kapının zilini gereğinden daha hızlı çaldığını fark etti.

Hemen açılan kapının ardında, orta yaşlı, kısa boylu, Grek hatlarına sahip bir adam durmuş, yüzünde nazik bir tebessüm, gözlerinde soru soran bir ifadeyle ona bakıyordu.

<<Claude'dan geliyorum,>> diye açıkladı Sally. Her zaman yanında taşıdığı kartvizitini uzatınca, adamın yüz hatları birden rahatladı.

<<Ah, si (evet) Lütfen içeri buyrun.>> Geçmesi için bir kenara çekilip ona yol verdi. Sonra, tekerlekli masayı kendinin alacağını belirterek , <<Sinyor Andretti sizi bekliyor,>> dedi.

'Demek öyle!' diye içinden geçirdi Sally. Yüksek sesle ise, <<Bana mutfağı gösterir misiniz?>> diye nazikçe sordu

<<Gayet tabii, sinyora. Lütfen beni izleyin.>> Öne geçip, mermer kaplı antreden yukarı kata doğru kıvrılan merdivenlere yöneldi.

Kabartma desenlerle bezenmiş, beyaz boyalı duvarlarda pahalı tablolar asılıydı. Aralarında, oraya buraya serpiştirilmiş küçük girintilerde, değerli Venedik camından yapma ve porselenden, çok değerli biblolar ve süs eşyaları vardı. Merdivenin üstüne vardıklarında, Sally evin gerçekten çok büyük bir zevkle döşenmiş olduğunu kabullenmek zorunda kaldı.

Upuzun koridorun bir ucunda, geniş ve lüks bir biçimde döşenmiş olan salonu ve zarif yemek odasını geçerken şöyle bir gördü. Yürürken ayakları tüylü yeşil koyu haliya gömülüyordu. Girdikleri mutfak, son derece modern aletlerle doluydu. Uşak mutfak dolaplarını açıp ona bilgi verirken, gözleri duvarda gömülü duran son model fırınlara ilişti.

<<Gereksinim duyacağınız her şey var burada,>> dedi. <<Eğer beni izlerseniz, size sofrayı kurak için gerekli olan malzemelerin nerede durduklarını da göstereyim.>>

Yemek odası çok büyüktü. Duvar boyunca uzanan kocaman maun büfede, ilk bakışta, çok sayıda misafiri

ağırlamaya yetecek kadar bardak, tabak ve çatal bıçak varı. Çekmecelerde yeterince masa örtüsü ve peçete bulunuyordu. Masa dikdörtgendi ve büfe gibi oda maundu.

Mutfağa dönünce, Sally tekerlekli masadan gereçlerini ve tencereleri almaya başladı. Bir yandan bunları mutfak masasına dizerken, bir yandan da elindeki listeden kontrol ediyordu. Bu kibirli sinyorun ağzını yakacak kadar acılı bir kızılderili yemeği yapma cesaretini kendinde bulmayı ne kadar isterdi.

<<İyi akşamlar,>>

İşe bak! Sally hızla döndü, alaylı sesi onu ürkütmüştü. Bir kedi kadar sessizce mutfağa girmiş, bir iki adım ötesinden durmuş, gözlerini ona dikmiş duruyordu.

Buz gibi bir sesle cevapladı: <<İyi akşamlar.>>

Uşak, İtalyanca, hızlı hızlı bir şeyler söyledi, sonra her ikisine de dönerek İngilizce 'İyi akşamlar' diledi.

<<Meraklandınız mı?>> diye alaycı bir tavırla Sally'ye döndü Mr. Andretti. <<Carlo, güzel olduğun kadar iyi yemek de pişiriyorsan, yapacağın yemeği yiyemeyeceği için üzüldüğünü söyledi.>>

<<Eğer 'Claude' adına burada olmasaydım, size arsenikte pişmiş zehirli mantarlar sunmak, benim için büyük bir zevk olurdu,>> diye öfkeli bir sesle konuştu Sally. Onun bu sözlerden çok keyiflendiğini görünce daha da sinirlendi.

<<Bir Lucrezia Borgia mı? Böyle bir şey yapacağınızı pek sanmıyorum, Sally Ballinger,>> diye onunla eğlendi. <<Bal kadar tatlısınız ve sizi ilginç kılacak kadar da değişik yönleriniz var.>>

<<Nefesinizi boşa tüketmeyin, sinyor,>> dedi Sally kuru bir sesle. <<Ben tutulmuş bir yardımcıyım...Cazibenizi...yanlış anlamayın, kıskandığımdan değil ama... Birlikte yemek yiyeceğiniz arkadaşınıza saklasanız, çok daha iyi olur. Açıkçası, beni hiç mi hiç etkilemiyorsunuz.>>

<<Sinyor?>> diye alaylı bir tavırla vurguladı. <<Bana Luke demenizi yeğlerim...Luciano adının İngilizcesi.>>

<<Buraya iş yapmaya geldim, konuşmaya değil,>> dedi Sally. Sonra arkasını dönüp, sanki o yokmuş gibi işine devam etti. <<Sanırım yemeğin gecikmesini istemezsiniz.>>

Luke'un kahkahası, açıkça onunla alay ettiğini gösteriyordu. Kapı arkasından kapanınca, Sally yumruklarını sıktı. Bütün yemekleri yakıp, yemeğin keyfini çıkarmayı ne kadar da isterdi!

İşine öylesine dalmıştı ki, mutfağın dışında olanları duymuyordu bile. Ancak masayı kurmak üzere yemek odasına geçtiğinde, gelecek olan hanım aklına geldi. Muhakkak bu hanım ev sahibiyle birlikte salonda oturmuş, bir yandan nefis bir şeriye yudumlarlarken, bir yandan da havadan sudan konuşmaktaydılar.

Masa, ev sahibiyle konuşunu birer ucuna oturtamayacak kadar uzundu, onun için Sally masanın ortasında karşılıklı oturmaya karar verdi. Tabakaların biraz uzağına pırıl pırıl parlayan birer gümüş şamdan koydu. Şamdanların hemen dibine de birer orkide koyunca ortaya çıkan görünüm çok sade ve şık oldu. Servis için seçtiği porselen tabaklar oldukça sadeydi, iki yanlarına dizdiği çatal bıçak takımları ise mumların ışığında zarif pırıltılar saçıyorlardı. Kristalden narin saplı kadehler ise elmas gibi parlıyorlardı.

Saat tam sekize beş kala Sally buzdolabından çıkardığı iki şişe şarabı masaya getirdi. Masada gerekli gördüğü son düzeltmeleri de yaptıktan sonra kolundaki saate baktı. Tamı tamına sekizdi. Yemeği bekletmesi gerekip gerekmediğini sormalı mıydı? Bunu sormak için mutfak kapısına doğru yönelmişti ki, kapı birden açıldı.

Ciddi görünümlü takım elbisesini çıkarıp yerine koyu renk bir pantolon giymiş olan Luke Andretti içeri girdi. Üzerinde onu çeken, erkekçe bir hava vardı. Pantolonuna uyan koyu renkli gömleği adaleli göğsünü ve geniş omuzlarını gizleyemiyordu. Gömleğinin kollarını hafifçe kıvrımış, göğsündeki düğmelerin birkaç tanesini açık bırakmıştı. Buradan, yanmış tenini kaplayan kıvrıcık kılları gözüküyordu.

<<Eğer konuğunuz gecikecekse, yemeği daha yirmi dakika geciktirebilirim,>> dedi Sally. Gözlerini ondan uzak tutmaya çalışıyordu.

<<Konuğum bir süreden beri burada,>> diye onu uyardı Mr. Andretti kuru bir sesle. Kara gözleri, açık mavi üniformanın gizlediği çekici vücudunu hiç sıkılmadan incelemekteydi.

<<O zaman servise başlayayım.>>

Luke Andretti olumlu anlamında başını salladı, sonra Sally'nın ardı sıra yemek odasına geçti.

Yemek odasına girince, buranın bomboş olduğunu gördü, şaşırmıştı.

Luke, <<Buyrun oturun, Miss Ballinger,>> diyerek bir iskemle çekince Sally hırsla konuşmaya başladı.

<<Sizce bu bir şaka...>> Elindeki tabağı masanın üstüne koydu. Tabağı tuttuğu gibi yüzüne fırlatmamak için büyük bir çaba harcıyordu. <<Neden?>> diye soğuk bir sesle sordu. <<Sizden hoşlanmadığım ortada. Benden ne istiyorsunuz*>> Gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. <<Benimle yalnızca baş başa bir akşam yemeği yemek istediğinizi sanmam... oh, hayır, o kadar aptal değilim.>>

<<Oturun,>> dedi sakince. <<Hazırladığınız bu güzelim yemeğin boşa gitmesi yazık olur.>>

Sally kendini, her an patlamaya hazır bir bomba gibi hissediyordu. <<Yemeği kendi başınıza yiyeceksiniz Mr. Andretti. Hiç bir güç beni burada kalmaya zorlayamaz.>>

Bir an göz göze geldiler, Luke'un gözlerindeki ifade Sally ürküttü.

<<İşverenimize şikayette bulunmamı mı isterdiniz?>> Sesinden, söylediklerini yapmaya kararlı olduğu anlaşılıyordu. Sally buz gibi bir elin boğazını sıktığını hissetti.

<<Beni buraya getirmek için kandırıyorsunuz,>> diye zayıf bir sesle onu suçladı. <<Sanırım sizinle yemek yemeği reddetmem üzerine bunu zorunlu bir hale soktunuz. Bağışlayın ama, bu oyununuzdan hiç memnun kalmadım,>>

<<Eğer masaya oturmazsanız,>> diye söylendi Luke ürkütücü bir tonla, <<Sabrım taşacak,>>

Yılmış bir halde Sally tuttuğu iskemleye oturdu. Masanın öbür tarafına geçip şarap şişesini açmasını yorun gözlerle izledi. Andretti önce Sally'nin bardağını, arkasından da kendininkini doldurduktan sonra bardağı dudaklarına götürdü.

<<Salute (şerefe),>> dedi alaylı bir sesle. Sally ardağına dokunmadı.

Yemek boyunca tek bir kelime bile etmediler. Sally, yemeğin sonuna kadar, Luke Andretti'nin konuşmalarını buz gibi bir sessizlikle cevaplamayı kararlaştırmıştı, ama onun hiç konuşmaması bütün öz alma umutlarını yıktı. Sonuçta, kahveyi pişirmek üzere mutfaka gittiğinde, hırsından köpürmek üzereydi. Kafe kaynayan kadar bulaşıkları makineye koydu ve makineyi çalıştırdı. Alışkanlığın verdiği bir rahatlıkla 'Claude'a ait olan tencereleri ve gerekleri tekerlekli masaya dizdi, mutfak masasını topladı, sonra tepsiyle sırasıyla kahve fincanlarını, süt ve kremayı yerleştirdi.

Kahve hazır olunca fincanlara boşalttı. Kahve tepsisi elinde salona geçti.

<<Kahveyi salonda içelim,>> dedi Luke Andretti ve uyuşmuş parmaklarının arasından tepsiyi aldı.

Geniş omuzlarını izleyen Sally koridora çıktı, ardından, çok rahat bir havası olan kocaman salona girdiler.

Oda loştu. Görünmeyen hoparlörlerden çıkan hafif bir müzik sesi odaya yayılıyordu. Oda her haliyle, insanı baştan çıkarmaya hazır bir havaya sahipti. Aralarındaki elektrikli hava elle tutulacak kadar yoğundu. Sally kendini panik içinde hissetti.

Uzattığı fincanı titreyen ellerle aldı, süt ve şeker tutunca reddetti. Ondan olabildiğince uzak bir köşe seçip, tek kişilik bir koltuğa oturdu. Ağzının yanmasına bile aldırış etmeden, kahveyi kaynar kaynar içmeye başladı.Kahvesi biter bitmez ayağa fırladı.

<<Bir an önce gitmek istiyorsunuz galiba?>>

İçinde kopan fırtınayı belli etmemek için derin bir nefes aldı, <<Görevim bitti,>> dedi sakince. <<Artık kalmam için bir neden yok.>>

<<Eğer bir neden yaratırsam?>>

Bu üstü kapalı ima üzerine öfkeden gözü döndü ve sözcükler bir volkandan fışkıran lavlar gibi dudaklarından döküldü. <<Ne yapmamı bekliyordunuz? Babamın durumunu kurtarmak için kendime size teslim etmemi mi?>>Gözleri bir çift kor gibi parlıyordu.<<O kadar alçalamam ben... Özellikle sizinle!>> Öfkeyle başını dikleştirdi ve ne söylediğini umursamadan konuşmasını sürdürdü. <<Şimdi ne yapacaksınız bakalım...Babamı, elinde olmayan paradan yoksun bırakmak için Mafya taktikleri mi kullanacaksınız? Onu biraz okşamak...Birkaç kemiğini kırmak? Hatta, hatta zamansız ölümüne neden olmak gibi?>>

Luke yavaşça yerinden kalktı, gözlerinde öfkeli kıvılcımlar çıkıyordu. Sally ürperdiğini hissetti.

<<Dio ch' aiuti! (Allah belanı versin!)>> diye boğuk bir sesle sövdü. <<Bana böyle kimse hakaret edemez! Bir kadın olduğun için bütün kutsal azizlere teşekkür et... Yoksa seni öldürünceye kadar döverdim!>>

<<Eğer bana dokunursanız, bağırırım,> diye Salşly gözünü korkutmak isteyince haşın bir kahkaha attı.

<<Seni kim duyar ki?>>

Sally, korkusunu buz gibi ellerini, boğazında hissetti. Gözleriyle, çevresinde kafasına vurabileceği bir şeyler aradı, sonra kapiya kadar olan uzaklığı hesapladı.

<<Yetişemezsin!>> diye kelimeleri uzata uzata konuşmaya başladı Luke. İlkel bir biçimde sövdü.

<<Lanet Sırf İtalyan diye, birisini Mafya'nın adamı olmakla suçlamak hiç de akıllı bir tutum değil,>> Yüz hatları gerildi, gerildi, ta ki yüzü korkunç bir maske halini alana dek. <Baban senin için ne kadar değerlidir, Sally Ballinger?>>

Sally zar zor yutkundü, sanki boğazında yumurta büyüklüğünde bir yumru vardı. <<Ne demek istiyorsunuz?>>

Bakışlarını yüzünden çekti. Ürkütücü bir sükunetle, <<Bir oğlum olsun istiyorum. Bu kadar yıl çalışıp da emeklerimin sonucunu, benim tohumum olan bir çocuğa bırakmamak çok yazık olur,>> Bakışlarıyla Sally'yi tepeden tırnağa inceledi, sonra gözlerini tekrara yüzüne kaldırdı. <<Sen güzel bir genç hanımsın, Sally

Ballinger. Seni eşim olarak görmek isterim. Eğer babanın parasal sorunlarının düzelmesini istiyorsan, bedeli bu olacaktır.>>

Sally, bir an için kendini kötü bir düş görüyormuş sandı. <<Eş?>> diye acı bir sesle tekrarladı. <<Sizinle evlenmek, şeytanla evlenmek gibi bir şey!>>

Kaşlarını kaldırmıştı. <<Öle mi düşünüyorsun? Ama yine de bu bana bir cevapmış gibi gelmedi.>>

Bir süre onu süzdü Sally, sonra yavaşça konuşmaya başladı. <<Sözlerinizi yerine getireceğinizden nasıl emin olabilirim?>>

<<Başka seçeneğin var mı?>>

Saniyeler birbirini kovalıyordu, belki bin, belki de bir milyon saniye sonra Sally derin bir iç çekti. <<Düşünmek için zamana ihtiyacım var.>>

<<Tam beş dakikan var.>>

<<Ne cömertlik!>> dedi hışımla. <<İki işkenceden birine katlamak zorundayım, her ikisi de bir birinden beter ve...karar vermek için de yalnız beş dakikam var. Yalnız acımasız değilsiniz... Aynı zamanda insanlık dışı bir yaratıksınız.>>

Luke Andretti kolundaki saate bir göz attı. <<Dört dakika yirmi saniye.>>

<<Başından kötü başlayacak bir evlilikten ne umuyorsun ki?>> Sesinde yansıyan acı gerçikti.

<<Ama ben, il diavolo... Şeytanın ta kendisiyim...değil mi? Öyle olduğumu ima etmiştin...Böyle olunca da, benim doğal çevrem olarak kabul ettiğin bu ateşli hayatta rahat olmamdan daha doğal ne olabilir?>>

<<Beni de buna layık görüyorsunuz, öyle mi?>>

Luke'un esprili sesi olmaktan çok uzaktı. <<Sandığın gibi bir cehennem hayatı olmayabilir belki de.>>

<<Sizden nefret ediyorum!>> diye parlayınca, Luke Andretti gizlemeye çalışmadığı bir alayla,

<<Gerçekten var olmayan bir aşkı itiraf etmenden daha iyi,>> dedi.

<<Sizinle hep kavga edeceğim Luke Andretti,>> diye andıçtı kesin bir tavırla. <<Söz veriyorum aramızda çok fırtınalı bir ilişki olacak.>>

Keyiflenmişti..<<Ve, gereksiz yere üzüleceksin, öyle mi, piccina? Böyle budalaca davranmak akılsızlık olur.>>

<<Ama burada akla yer yok, öyle değil mi?>> diye acı acı sordu Sally. <<Ve eğer bana bir daha piccina dersenez, sizi tokatlarım!>>

<<Karşılık vereceğimden emin olabilirsin,>> diye onu uyardı Luke.

<<İşin kolayını karısını dövmekte bulan erkeklerden olduğunuzu tahmin etmeliydim,>> diye acı bir dille konuştu Sally. Ama Luke Andretti'nin kahkahalarla gülmeye başladığını görünce çok sinirlendi.

<<Babaan kalma bir dayak,> diye ağdalı ağdalı konuştu Luke Andretti. <<Hırs almak için dövmekten çok farklıdır.>>

<<Öyle mi dersiniz?>> diye Sally iğneledi onu.

<<İlle de görmek istiyormuş gibi bir halin var.>> Uzanıp çenesini avuçları içine aldı. <<Dikkat et, Sally Ballinger... Aptallara pek tahammülüm yoktur.>>

Sally sustu. Başına geleceklerin neler olduğunu anlamaya başlıyordu. Kendini birden çok yorgun hissetti. Yapabileceği tek şey, titrediğini ona fark ettirmemektir. Bu vahşiye bu zevki tattırmamaya kararlıydı.

<<Evlenme işlemleri bir kaç gün alır. Bizim... birleşmemiz hafta sonuna kadar gerçekleşmiş olmalı.İşi de hemen bırakacaksın.>> Luke onu omuzlarından yakaladı ve çırpınmasına fırsat vermeden kendine doğru çekti. Sert öpücüğü dudaklarını adeta ezdi.

bedinur

31.12.2006 08:24

Üçüncü Bölüm

Ertesi gün Sally bazı sorunlarla karşılaştı.İlkin, Claude, onun bu kadar çabuk işten ayrılmasını bir türlü sindiremeyip homurdandı durdu. Ancak öğlene doğru onutebrik edecek kadar yumuşamıştı. Ama yine, kalbinin mantığına ağır basmadığını umduğunu da sözlerine eklemekten geri kalmadı.

<<Senin bu sevgilin epeyi sabırsız, bir kaç hafta daha bekleyemiyor mu sanki? Mon dieu (Aman Tanrım) bir hafta bile yeterdi.>> Claude sinirlediği zaman Fransızca konuşmaya başladığı ve yine tipik bir Fransız gibi el ve kol hareketleriyle konuşuyordu.

<<Her şey tamam Claude,>> diye Sally sakın bir sesle konuştu. <<Luke Andretti bir kere bir şeyi aklına koydu mu, onu kimse caydıramaz.>>

Claude somurtuk bir ifadeyle başını salladı, sonra düşünceli düşünceli sipariş defterlerinin durduğu masaya doğru yürüdü.

<<Neyse, eğer hastalansaydın bir çaresine bakardık. Yine aynı şeyi yapacağız. Büyük bir balık yakaladığının farkında mısın?>> diye birden konuştu. Sally cılız bir kahkaha attı.

<<Aslında oltayı ben atmadım, Claude,>> dedi kuru bir sesle. Claude gülümsedi.

<<Düğün pastan benden...Armağanı olarak tabii.>>

Sally bu candan davranışı karşısında çok duygulandı.

<<Teşekkür ederin, Claude.>>

Saat on birde Claude'nin yeri arı kovanı gibi işliyordu. Yarım saat sonra iki işçinin gelemeyeceğini öğrendiler. Bu durumda onların yapması gereken işler, çalışmakta olanların üstüne kaldı. Sally iki eli daha olmasını dilemeye başladı. Üstelik, iki hafta önce işe aldıkları garson kız Marie, heyecandan her şeyi berbat ediyordu.

<<Sen, Sally,>> diye yorgun bir sesle seslendi Claude, <<Marie'yle birlikte servis yapmak zorundasın. Sophie de sizinle. İşlerin yolunda gitmesi için senin onlarla birlikte çalışman gerekiyor. Mutfakta bana Georges yardım eder.

Konuk bir işadamı için verilen öğlen yemeği yaklaşık otuz kişilikti. Üç saat sürecektir olan bu yemek kanepelerle başlayacak, öğlenden şampanya ve dört çeşit yemek verilecek, arkasından da kahveyle noktalanacaktı.

Sally elinde kanepetepsisi, yüzünde maske gibi bir gülümsemeyle salonu dolaşmaya başladı. Ama odanın diğer ucunda duran beş kişilik bir erkek grubunun arkasında tanıdık bir yüz görünce afalladı. Luke'tu bu!

Şansına, Sophie, elinde kanepetepsisi olduğu halde onlardan yana yürüyordu. Neyse, ucuz atlatmıştı. Ama yemek servisinde hiç de o kadar şanslı değildi, çünkü Luke Anderetti'nin oturduğu tarafa hizmet etmek zorunda kaldı. Luke'un ona gösterdiği nazik ilgi bir çok kişinin dikkatine çekti. Sally bu ilgiden çok rahatsız olmuştu, eli ayağına dolaştı. İçinden, yemeğin bir an önce bitmesi için dua etti. Kendini örümcek ağına takılmış bir kelebek gibi hissetti.

Marie'nin, bu yakışıklı erkekle evleneceğini duyunca bayılacak gibi olması da onu etkilemedi.

<<Latin erkeklerine bayılırım, ya sen? Bu adam Latin ırkından olmalı!>> dedi Marie heyecanla. <<Ne kadaresmer ve canlı bir erkek, hele şu umursamaz tavrına bak...İnsan, tepkisinin sakın mı, yoksa öfkeli mi olacağını önceden kestiremez!>> Neşeli bir kahkaha attı. Sonra düşünceli düşünceli ekledi, <<Aslında biraz tehlikeli bir görünümü var.>>

Öğleden sonra zaman inanılmaz bir hızla akıp gitti. Sally evine gittiği zaman saat altı olmak üzereydi. Kendi çok yorgun ve perişan hissediyordu. Bir saate kalmaz Luke Andretti gelirdi. Daha duş alması, babasına yiyecek bir şeyler hazırlaması ve en önemlisi de, ona evliliği hakkında bilgi vermesi gerekiyordu.

Kapıyı kapayıp salona geçecekken, babasının sinirli bir telefon konuşması yaptığını duydu. Bir an için ne yapacağını şaşırdı, bugüne kadar babasının hiç kimseye sesini yükselttiğini duymamıştı, hele kendisine hiç. Ama konuştuğu kimseyle aralarında çok önemli bir konunun geçtiği belliydi. Babasının ne dediğini duyamıyordu, fakat yerinden de bir türlü kılmıdayamıyordu. Kulak misafiri olmak istemiyordu. Yavaşça geri döndü, kapıyı açıp gürültülü bir biçimde tekrar kapattı.

<<Merhaba...ben geldim!>> diye neşeli olmaya çalışan bir sesle seslendi. Bunun üzerine, babasının sesi hafif bir mırıltıya dönüştü.

Büfenin üzerinde duran mektupları şöyle bir karıştırdı, hiçbiri ona gelmemişti. Ancak, babasının el yazısıyla yazılmış üç ayrı notta. Philip'in aradığı eve gelir gelmez onu araması yazılıydı.

Meraklanmıştı. Mutfağa gidip buzdolabından bir sürahi buz gibi soğuk meyva suyu aldı, uzunca bir bardağa doldurup yavaş yavaş içmeye başladı. Bardağını yarılacağı sırada Joe içeri girdi. Yüzünde yapma olduğu her halinden belli olan bir gülümseme vardı.

<<Umuğumdan erken geldin,>> diye mırıldandı. Sally babasının yüzüne dikkatle baktı, ama herhangi bir ipucu bulamadı.

<<Biliyorum,>> dedi. Sonra yüzünü buruşturarak, <<Öğle yemeği çok başarılıydı ama, sahne arkası tam bir fiyaskoydu! Adele gelmedi, Spiros gelemeyeceğini ancak saat on birde haber verdi. Bense, hem garsonluk hem de aşçılık yapmak zorunda kaldım.>>

<<Zor bir gün geçirmişsin,>> dedi Joe. <Evde biraz biftek var...Izgara yaparız, salata da var. Aslında yemek düşünülmeyecek kadar sıcak bir gün.>>

'Tam zamanı,' diye düşündü Sally. <<Bu akşam yemeğe çıkıyorum. Sence bir sakıncası var mı?>> <<Neden olsun? Philip'le mi buluşacaksınız? Unutmadan, seni telefonla aradı,>> diye hafifçe gülümsedi. <<Çok akıllı bir genç.>>

<<Philip'le buluşmayacağım baba.>> Tantım işler gittikçe daha karmaşık bir hal alıyordu. <<Kusura bakmazsan, zamanında yetişmek için acele etmeliyim. Önce bir duş alayım, sonra bifteği pişirirken sen de b bardak şeri alıp mutfağa gelirsın, o zaman sana her şeyi anlatırım. Tamam mı?>> Gülümsedi, sonra uzanıp babasını yanağından öptü ve onun bir şey sormasına fırsat bırakmadan kaçtı.

Duşunu aldıktan sonra üstüne bir sabahlık giyip mutfağa döndü.

<<Sana zaman kazandırır diye düşündüm,>> dedi Joe bifteği ızgaraya sürerken. <<Salatayı hazırladım bile.>> Elindeki şeri bardağını uzattı. Tam o sırada telefonun çalması üzerine uzandı, açtı.

Şaşırmış bir ifadeyle, <<Philip,>> dedi. Sally'nin canı sıkılmıştı.

<<Çalışma odasından konuşurum,>> dedi. Birkaç dakika için bile olsa, zaman kazanmak işine gelmişti.

Çalışma odasının kapılarını sıkı sıkı arkasından kapattıktan sonra masaya geçip almacı kaldırdı.

<<Sally,>> diye başladı Philip bir şey söylemesine fırsat vermeden. <<Senin için üzülüyorum. Neden telefonlarımı cevaplamadın?>>

<<Eve biraz önce geldim,>> diye açıkladı. <<Akşam yemeğini hazırlar hazırlamaz seni arayacaktım.>>

<<Dün işler nasıl gitti?>> Sesi endişe doluydu. Sally neşeli olmaya çalışan bir sesle cevapladı.

<<Sorun çözüldü, Philip.>>

<<Ne demek istiyorsun? Para bulabildin mi?>>

<<Evet,>> diye cevapladı sakince, aslında, arkasından gelecek olan soru yağmurundan çok çekiniyordu.

<<Tümünü mü?>> Telefonun öbür ucundaki ses tizleşmişti. Sally'nin cevabı tel kelimeyle oldu. <<İnanmas güç,>> diye şaşkın bir tavırla konuştu Philip. <<Nasıl?>>

<<Bu seni ilgilendirmez.>> diye sakın bir sesle konuşmayı becerdi.Philip'in şaşkın soluğunu duyabiliyordu. Sonra kararlı bir tavırla,

<<Oraya geleyim de, bu işi iyice konuşalım,>> dedi Philip.

Sally anında itiraz etti. <<Bu çok gereksiz, Philip. Ayrıca, bu akşam için bir randevum var.>>

Aralarında bir kaç saniye süren bir sessizlik oldu. <<İki yıl, Sally, upuzun iki yıl ve pat! Beni orta yerde bırakıyorsun.>>

'Seni hiç bir zaman istememiştim ki' diye içinden geçirdi Sally. Yüksek sesle ise, kelimeleri seçerek konuşmaya başladı. <<Senden yardım istedim Philip ve sen de beni geri çevirmek için bir çok neden ileri sürdün,>> dedi sakın bir sesle. <<O zaman ben de son şansımı denedim.>>

<<Hemen oraya geliyorum.>>

<<Hayır,>> diye itiraz etti. <<Bu ikimiz içinde hoş olmaz, hem babamı da yok yere üzmüş oluruz.>>

<<Tanrım,>> diye umutsuzca mırıldandı. <<İki yıl boyunca seni en iyi yerlere götürdüm... Karşılığında ise soğuk bir öpücükle kuru bir teşekkür aldım. Babanın, gırtlığına kadar Andretti'ye borçlu olduğunu herkes biliyor. Sanırım kendini ona sattın. Sally lütfen...>>

Çok fena olmuştu, hemen telefonu kapattı. Titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdi. Babasıyla yüz yüze gelmek, ona, hiç bir şey olmamış gibi gülümsemek...Düşüncesi bile yetiyordu.

Yemek odasına girdiğinde Joe masaya çoktan oturmuştu. Kızını inceledi. Bardağındaki içkinin tümünü bir dikişte içmesi üzerine şaşkın şaşkın bir kakhaha attı.

<<Ne oldu böyle sana... Ama güzelim, içkinin hakkını vermek gerekir...Şeri yudum yudum içilir, böyle bir dikişte içilmez!>>

<<Philip dışarı...Luke içeri,>> diye hiç de nazik olmayan bir tavırla konuştu Sally. Eğer olayları böyle alaya almazsa ağlayabilirdi!

<<Luke?>>

<<Luciano Andretti,>> dedi keskin bir dille. Babasının yüzündeki ifadeyi inceledi; şaşkınlık, şok, inanılmazlık ve en sonunda neler olup bittiğini öğrenme merakı.

<<Neler karıştırdın, Sally?>> diye merakla sordu. Sally babasının karşısındaki koltuğa oturdu.

<<Luke'la ben evleniyoruz,>> dedi dikkatli bir biçimde. Babasının ağzı hayretten bir karışık kalmıştı.

<<Sally, sanırım hakkımdır...>> Kapının çalındığını duyunca durakladı. Sally bu fırsattan yararlanıp kapıya koştu.

Kapıyı açınca karşısında Luke Andretti'yi buldu. Arkasından ise babasının öfkeyle soluduğunu hissetti. Çıldırıcı bir andı ve o da ona göre davrandı. Aslında daha sonra bunları düşündükçe, bir türlü neden böyle davrandığını bulamadı.

<<Aman, şekerim, çok erkencisin,>> diye Luke'a sarıldı. Ayak parmaklarının ucuna kalkıp, kollarını boynuna doladı ve...Onu öptü.

İşte olaylar böyle başladı. Luke'a da hakkını vermek gerekirdi. Ne istifini bozdu, ne de bir an için bile olsun durakladı. O da Sally'yi öptü; ama tam anlamıyla öptü. Kolunu ince beline dolayıp kendine çekti ve sanki hep böyle davranırmış gibi rahat bir tavırla onu öptü.

Luke onu bırakınca, heyecandan pembeleşmiş yanakları, yarı aralık dudakları ve öfkeden parladığını yalnız kendisinin bildiği gözlerini babasından yana çevirdi.

<<Sanırım, size bir açıklamada bulunmamız gerekir,>> diye konuşmaya başladı Luke. Bu arada kapıdan içeri girmiş ve kapıyı da arkasından kapatmıştı.

Sally, bir an için kendini kötü bir düşte sandı, sanki bu oda ve içinde bulunan her şey ve herkes bu düşün birer parçasıydı. Luke kolunu beline doladığı zaman hiç sesini çıkarmadığı gibi, <<Anlatmak istedim...>> diye mırıldandığını hayretle fark etti.

<<Bundan eminim, cara (canım),>> diye sevgi dolu bir sesle konuştu Luke. <<Ama artık buradayım ve gerisini ben getiririm.>> Eğilip alına dudaklarını değdirdi, sonra doğrulup, babasına alaycı bir tavırla baktı. <<Aslına bakılırsa, benim de aklım biraz karıştı.>>

Çok inandırıcı olduğunu kabul etmek gerekirdi. Birkaç içten kelime ... ve Joe'nun endişesi yok olmuştı. Aslına bakılırsa, bütün endişeleri yok olmamıştı, ama babası, bazı şeyleri olduğu gibi kabul etmeye hazır görünüyordu.

<<Ve şimdi, amante,(sevgilim)>> diye nazikçe onu uyardı. <<Ben babanla iki laf ederken, sen de gidip üstünü değiştir, olur mu?>>

Sally, bir kere daha tekrarlamasına fırsat vermeden odadan fırladı. Ancak, odasının ona güvence veren dört duvarı arasında kaldığında, başını yastıklara gömdü.

Bu durumda ne kadar kaldığını bilmiyordu, çünkü zaman durmuş gibiydi, beş dakika ya da yarım saat geçmi olabilirdi. Kapısında duyduğu hafif bir tıklama onu kendisine getirdi.

<<Luke'a hazır olmak üzere olduğumu söyle,>> diye neşeli olmaya çalışan bir sesle seslendi. <<Ben...>>

Durajladı ve kapının açılmasıyla hemen arkasını döndü.

Kapının kapandığını duyunca rahat bir nefes aldı, ama bu çok kısa sürdü. Bir çift güçlü el omuzlarından tutup onu çevirdi.

<<Lanet olsun!>> dedi Luke yüzündeki ifadeyi görünce. <<Ben gelmeden önce neler oldu?>>

<<Hiçbir şey,>> diye titreyen bir sesle cevapladı. <<Babamdan ters bir tepki beklediğim bir sırada sen geldin.>> Dalgın bakışlarını yüzüne doğru kaldırdı. <<Yatak odama girmemelisin,>> diye itiraz etti. Ama Luke sert bir gülümsemeyle ona baktı.

<<Eğer benim burada olmam seni rahatsız ediyorsa, sana şu kadarını söyleyeyim: Sabahlığını çıkarıp üstünü bir gece elbisesi giyer gymez bu kapıyı açacağım.>>

Sally inanmaz bir tavırla kaşlarını kaldırdı. <<Ben üstümü değiştirirken sen de bu odada kalamazsın,>> dedi öfkeli bir sesle.

<<Neden? Bu incecik sabahlığın altında çınlıçplak değilsin. Bahse girerim, iç çamaşırların seni yeterince örtüyordur... En azından, geçen gün giydiğin o minicik bikiniden daha iyilerdir herhalde.>>

<<Çık dışarı!>> Öfkeli sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. Luke'un yüz hatları gerildi.

<<Üstünü değiştir, Sally, yoksa sabrım taşacak. Sonra seni ben giydiririm.>> Arkasını dönüp gardıroba doğru yürüdü. Kapılarını ardına kadar açıp, askıya asılı giysilerini oraya buraya çekerek inceledikten sonra mavi ipekli bir gece giysisinde karar kıldı. <<Bunu giy,>> diye adeta emretti. <<Gözlerinin rengine uyuyor.>>

Sally, öldürücü bakışlarını yüzüne çevirdi. Sinirden gözleri dolmuştu. Ona doğru bir adım attı, elindeki giysiyi kaptığı gibi sırtını ondan yana döndü.

<<Sen bir canavarısın!>> dedi, ondan nefret ediyordu. <<Ve de bir zorba!>> Sabahlığını omuzlarından aşağı bıraktı, gece giysisini ise aceleyle başından aşağı geçirdi. Fermuarı çekmek için elini arkasına atınca, elleri Luke'un fermuarı çekmekte olan elleriyle karşılaştı.

<<Sakin ol, piccina,>> diye Luke onu yatıştırdı. <<O büyüleyici gülümsemeni tekrara takın, yoksa o inandırıcı sarılmalarımız ve konuşmalarımız boşa gider.>>

Sally onun haklı olduğunu biliyordu, ama bu gerçeği bilmesi sinirlerini yatıştırmaya yeterli değildi. Büyük bir hızla makyajını yaptı, sonra başı acıyana dek saçlarını taradı.

<<Saçlarını açık bırak,>> diye Luke nazikçe rica etti. Sally ona öfkeyle baktı. Arkasını dönüp pabuçlarını almak için dolaba gitti. <<Hazırım.>>

Luke onu baştan aağı şöyle bir süzdü. <<Şu halinle, on dakikada hazırlanmış gibi durmuyorsun hiç. Babana iyi geceler diledikten sonra gideriz.>> Dudaklarının hafifçe titrediğini görünce yüz hatları gerildi. <<Sokak kapısından dışarı çıktıktan sonra istediğin gibi ağlarsın. Ama şimdi gülümse,>> diye sakın bir sesle emretti. Koluna girip kapıya doğru yöneldi.

Sally koridorda yürürken biraz kendini toparladı. Birkaç saniye sonra salona girdiklerinde hafifçe gülümsüyordu.

<<Hoşça kal, baba.>> Uzanıp babasını yanağından öptü. <<Sabah işe gitmeden önce beni de uyandır.

Şöyle rahat bir kahvaltı ederiz, hem de biraz konuşuruz.>>

Luke'un babasıyla aralarında bir şeyler konuştuğunun hayal meyal farkındaydı, sonra apartmandan çıkmış, Alfa-Romeo'ya doğru yürüyorlardı. Durup Luke'un kapısını açmasını bekledi.

Yerine oturunca Luke kararlı bir tavırla kapıyı kapadı, sonra o da direksiyona geçti. Arabayı hemen çalıştırmadı, önce torpido gözünü açıp oradan küçük bir takı kutusu çıkardı.

<<Elini ver lütfen,>> diye sakince emretti. Sally elini kucağında sıkı sıkı tutunca, uzanıp bileğinden yakaladı ve yüzüğü rahatça takabilmek için, kıvırdığı parmağını düzeltti.

<<Yüzük istemiyorum,>> diye Sally yorgun bir sesle konuştu. Yüzüğe bakmak istemediğini gören Luke'un gözleri kısıldı.

<<Artık fikrini değiştirmek için çok geç.>>
<<Tanrım, ben deliyim!>> diye Sally söylendi.

<<Benim yardımım olmadan,>> diye konuştu Luke, <<Baban hem arabasından, hem de oturduğu şu daireden vazgeçmek zorunda kalır,>> diye acımasızca sürdürdü konuşmasını. <<Toplum dışı olur...Arkadaşım dediği o kişilerin hepsi de ona sırtını çevirirler.>>

Sally çizdiği bu tablodan çok etkilenmişti. <<Yani Shlock rolünü oynayacaksın, öyle mi?>> dedi. <<Eğer be sana istediğin et topağını verirsem, tabii. Çökmekte olan akşamın karanlığında küstahça Luke'un gözlerinin içine baktı. <<Şunu çok iyi bilmiş ol. Luke Andretti, eğer arada babam olmasaydı, sana büyük bir zevkle 'canın cehenneme' derdim.>>

<<Bütün erkeklere bu tepkiyi gösterir misin?>>

Sally bu küstahlık karşısında ister istemez kabalaştı. <<Yalnız sana.>>

<<Neden olduğunu merak ediyorum,>> dedi kuru bir sesle.

<<İstediğin kadar merak etmekte serbestsin!>> diye terslendi. Luke'un kahkahası Sally'yi çileden çıkarttı.

<<Bak sen,>> diye Luke ağdalı ağdalı konuştu. <<Çok iğneleyici dilin var. Gerçek bir porcospino (dikenli domuz)>>

<<Sen de bir şeytansın!>>

<<Bunu bana tekrara söylemekten büyük bir zevk alıyor gibisin.>> Uzanıp kontağı çevirdi. <<Belki bir yemek senin moralini düzeltir.>>

Sally bir an içinde bir pişmanlık hissetti. Nasıl bir insan olursa olsun, verdiği sözü tutmuştu...Babasıyla olan pürüzleri yoluna koymuş, hatta onu dışarı karşı korumak için bir nişan yüzüğü bile almıştı.

<<Şu birkaç gün beni epeyi sarstı,>> diye açıklamaya başladı araba kente doğru yol alırken. <<Nedense sen de hep üstüme geliyorsun.>>

Luke'un gülümsemesinde alay namına bir şey yoktu. <<Bu da seni rahatsız ediyor, değil mi?>>

<<Dayanamayacağım kadar,>> diye kabullendi. <<Bana karşı bu kadar acımasız olduğu için yazgımı lanetlemek istiyorum.>>

<<Ama daha çok bana kıızıyorsun,>> dedi kuru bir sesle. <<Yazgına el atıp, onu kendi istediğim yöne çevirdiğim için.>>
<<Evet.>>

Yolculuklarının geri kalan kısmı büyük bir sessizlik içinde geçti. Restoranda, Sally şampanyasını yudumlamakla yetindi ve yemeği Luke'ın ismarlamasına karışmadı, zaten ne yediğine pek aldırdığı yoktu.

<<Yemeği beğenmedin mi?>>

Sally başını kaldırıp ona baktı.

<<Pek aç değilim.>>

<<Eğer seni dansa kaldırmak istesem, beni reddedeceğinden yüzde yüz eminim,>> dedi küstahça. Bu kez içindeki şeytan Sally'yi dürttü. Savaşa hazır bir amazon havasıyla başını dikleştirdi.

<<Hiç de değil...Dans etmeyi çok severim. Ancak...>> Bir an sustu. <<Bu müzik senin için biraz modern değil mi?>> diye onu iğnelemekten kendini alamadı.

Gözlerinde şeytansı bir pırıltı yanıp söndü. <<Otuz yedi yaşında pek de yaşlı sayılmam. Tangoyu çok iyi yaparım, bu hızlı danslara gelince, onları da idare ederim sanıyorum.>>

<<Gerçekten mi?>> diye iğneledi onu Sally dans pistine doğru yürürlerken.

En son dansları çok iyi bilmesi karşısında hayrete düştü. Gayet rahat ve gösterişsiz bir biçimde dans ediyordu. Bir süre sonra onu bir düşman gibi görmekten vazgeçip kendini onun kolları arasına bıraktı.

Müziğin ritmi değişince durdu ve eğer Luke onu kolundan tutmasaydı, masaya geri dönecekti. Yüzüne baktı ve gözlerindeki alaycı ifadeyi gördü. Kaçmasına fırsat vermeden Luke onu kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Elleri kocaman avuçları içinde kayboluyordu, geniş omuzlarının ve onu bir tüy gibi tutan kollarının ne kadar güçlü olduğunu fark etti. Kalbi garip bir biçimde çarpıyordu. Zorlukla yutkundu. Bu çok saçmaydı onu beğenmiyordu bile!

Her nedense bir şeyler söylemesini bekliyordu; tek bir sözcük ya da aralarındaki sessizliği bozacak tek bir cümle. Ama on dakika sonra masalarına doğru ilerlerken, daha bir kelime bile konuşmamışlardı.

Sally tuttuğu iskemleye oturdu. Tatlı istemedi, yalnız bir bardak şampanya daha içme önerisini olumlu karşıladı. Bir yandan da, bu lüks lokantayı dolduran kişileri gözden geçirmeye başladı. Chantrelle Bakersfield'i görünce çok şaşırdı, hele yanlarındakine bir göz atınca şaşkınlığı bir kat daha arttı. Philip! Garsonun ardı sıra masaların arasından dolanarak onlardan yana gelmekteydiler. Sally, onu görmemelerini dileyerek gözlerini sıkıca yumdu, ama o kadar şanslı değildi. Yine de onları ilk gören Luke oldu. Chantrelle'in çınlayan kahkahasını, ardından da Luke'a seslendiğini duyunca, dişlerini sıkı Sally.

<<Merhaba kaypak adam,>> dedi Chantrelle neşeyle Luke bakarak. <<Şu son bir kaç hafta içinde hiç bir davetime gelmedin,>> Hala sırtı Sally'ye dönüktü, ama Philip onu görmüştü ve yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

<<Çok az boş zamanı oldu,>> diye Loke açıkladı. Chantrelle anlamlı anlamlı başını iki yana salladı.

<<Belli oluyor, şekerim,>> Kahkahası bir tuhaftı. <<Artık gelecek haftaya görüşürüz.>> Sonra, arkasında kalan dişiyle rekabete hazır bir tavırla döndü; hayretten ağzı bir karış açık kaldı. <<Aman Tanrım, neler görüyorum; Sally Ballinger!>>

<<Chantrelle,>> dedi Sally oldukça sakın bir taviurla, sonra Philip'e döndü ve <<Philip,>> diye onu da

selamladı.

<<Şampanya mı? Aman şekerim,>> diye hayretle dudaklarını büktü Chantrelle, Luke'a dönerek. <<Yeni bir ortaklık mı kutluyorsunuz?>>

Sally, Luke'un alaycı gülümsemesini gördü. <<Böyle de tanımlayabilirsin,>> dedi Chantrelle elini Luke'un koluna koydu.

<<Yalnız başınıza mı kutluyorsunuz?>>

<<Sally'le ben başkalarını çağırmaya gerek duymadık.>>

<<Sally?>> Ondan bahsetmek bile istemiyordu. <<Onun burada olmasının sence bir önemi var mı?

'Şimdi bas bas bağıracam' diye düşündü Sally. Yanaklarının kızarmakta olduğunu fark eden Luke'un hafifçe gözlerinin parladığını gördü. Luke uzanıp ellerini ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

<<Kesinlikle,>> diye belitti. <<Tebriklerinizi bekliyoruz; bekarlığa eda ediyorum.>>

<<Nişanlandınız mı?>> Chantrelle'nin sesi tizleşmişti. İkiniz mi?>>

Luke başıyla onayladı. Sally'nin öfkesinden kızardığını görünce gözleri muzipçe parladı.

<<Ya düğün?>> diye Chantrelle saygısızca ısrar etti. <<Herhalde gelecek yıldır?>>

<<Yarından sonraki gün.>> diye Luke nazikçe cevapladı. Gözlerini bir an bile Sally'nin gözlerinden ayırmamıştı. <<Beklememiz için bir neden yoktu. Öyle değil mi, cara?>> diye sordu. Sally şaşkınlıktan anlamsız şeyler mırıldandı.

Cahantrelle'nin gözleri kısılmıştı. <<Sally kapalı bir kutudur,>> dedi gizlemeye çalışmadığı bir kabalıkla. <<Son bir kaç güne kadar Philip şanslı kişinin kendisi olduğunu sanıyordu. Bu kadar ümit verdiği için utanmalısın Sally.>>

<<Ben Philip'e hiç bir zaman ümit vermedim,>> dedi Saly. <<Eğer başka türlü yorumladıysa, kabahat tümüyle kendinindir.>>

<<Gerçekten mi?>> Chantrelle gözlerini kocaman kocaman açmıştı. <<Onu böyle köşeye attığın için zavalılığın kalbi kırıldı!>>

Sally, Luke'un bir kelime bile kaçırmadığının farkındaydı. Onun yanında böyle bir konuşmanın geçmiş olmasına çok sinirlenmişti. <<Senin yanında kendini çabuk toparlar,>> dedi iğneleyici bir tavırla. Chantrelle şuh bir kakhaha attı.

<<Onunla ilgileneceğim. Ama bu yakışıklı adamı elimden aldığın için sana kızgınlım,>> diye eliyle Luke'u gösterdi. <<Ben de onu beğeniyordum.>>

<<Ama bu yeteri olmamış,>> Luke'un gözlerindeki pırlıltıyı görünce ona yumruk atmamak için kendini zor tuttu.

<<asamıza geçelim artık,>> dedi Chantrelle Philip'e. Alıcı bir gözle Luke süzdü. <<Sally aslında.. nasıl söylesem bilmem ki, pek sana göre değil. Eğer ondan...>> Sözünü mahsustan tamamlamadan Philip'in koluna girip masalarına doğru uzaklaştılar.

Sally titreyen ellerle bardağına uzanıp içkisinden bir yudum aldı. İçki boğazına kaçınca öksürdü.

<<Daha şampanya ister misin?>> diye Luke sorunca hayır anlamında başını salladı.

<<Eğer sence bir sakıncası yoksa, eve gitmek istiyorum.>>

Luke onun allak bullak olmuş yüzüne bakarak gülümsedi. <<Bir sosyete gülünün seni rahatsız etmesine izin vermezsen iyi edersin.>>

<<Kusura bakma ama, sendeki rahatlık bende yok.>>

<<İnsanların zayıf yönlerini iyice tanımazsan başarılı olamazsın,>> dedi Luke kuru bir sesle.

<<Eğer beni eve götürmezsen taksi çağırırım,>> Sally kararlı bir tavırla yerinden kalktı. Artık burada bir saniye bile kalmak istemiyordu. Luke'un onu izleyip izlemediğine bile aldırmadan yürüdü gitti.

Kasanın yanından büyük bir hızla geçip merdivenlerden indi. Şansına, sokakta boş bir taksi vardı.

Taksinin kapısını açmak için uzandığında Luke onu kolundan tuttu.

<<<Ben olsam yapmazdım,>> diye alçak bir sesle konuştu, sonra şoföre gitmesini söyledi.

Yan yana kaldırımında yürümeye başladılar. <<Seni yalnız başına eve yollamaya hiç niyetim yok.>>

<<Çok kötüsün.>>

<<Pek yakında bu saydığın sıfatlar tükenecek,>> dedi Luke kuru bir sesle. Sally kaçmak istedi ama Luke'un güçlü elleri onu bileğinden yakaladı.

<<Oldukça vurdumduymazsın,>> dedi Sally. Luke'un dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Alfa-Romeo'nun kapısını açtı ve binmesi için bekledi.

<<Gir içeri Sally,>> diye emretti. Sally girdi, ama sesindeki o emir veren tona sinirlenmişti. Luke arabanın kapısını kapattıktan sonra direksiyona geçti.

<<Düğünümüz cuma günü saat birde olacak, ardından bizim evde bir öğlen yemeği yiyeceğiz,>> diye planlarını açıklamaya başladı Luke. <<Carlo, baban ve tabii biz.>>

<<Aman ne güzel,>> deye eğlendi Sally. <<Umarım düğün töreni nikah dairesinde olur. Geleneksel gelinliği giymek istemiyorum, hem bu durumda takdis edilmem çok komik olur doğrusu.>>

<<Nikah dairesinde olacak,>> dedi Luke. <<Yemekten sonra ilk ikindi uçağıyla Auckland'e gideceğiz.>>

<<Neden Yeni Zelanda'ya gidiyoruz?>> diye şaşkın şaşkın sordu Sally. <<Sözde bir balayı için, bu işi gereğinden fazla uzatmak olmuyor mu?>>

<<Başbaşa bir iki gün geçirmemizi uygun buldum.>> Sesi yumuşaktı. Sally boşuk boşuk güldü.

<<Babamın yanına kaçmayacağı kadar uzak bir yer,öyle değil mi?>>

<<Herhangi bir saçmalık yapmanı önermem,>> diye onu uyardı.<<Her yerde tanıdığım insanlar var, seni bulmak benim için çok zor olmaz.>>

<<Ölümünden bile beter bir kadere boyun eğmek mi? Kadınları zorbalara karşı koruyan yasalar da var, unutmama,>>

<<Neyse, yasalara başvurmaktan daha akıllıca bir yol düşünemeyeceksin demek ki...>>

Sally yıkılmıştı. Daha fazla konuşmak istemiyordu. Gözlerini camdan dışarı dikti. Eve kadar hiç konuşmadılar.

Araba durur durmaz çıkmak için bir hamle yaptı, ama Luke onu durdurdu.

<<Gitmek için çok acele ediyorsun,>> dedi alaylı bir sesle. <<Seni baştan çıkarmamdan mı korkuyorsun, Sally Ballinger?>>

<<Düğünden önce hiç bir şey yapamazsın,>> diye düşünmeden atıldı Sally. <<Ama ondan sonra zorbalığa başvuracağından eminim, beni.. ben i iğfal edeceksin...Ama şimdi değil.>>

Luke sövdü. Kolunu tutan elini o kadar sıkımişti ki, Sally avıyla inleyerek, <<Bir kaplan kadar yırtıcısın,>> dedi sertçe.

<<Bu ölçsüz konuşmalarına bir son vermezsen, ben seni susturmasını bilirim,>> dedi Luke.

<<Yaa! Nasıl peki?>>

Luke'un gözleri öfkeyle parlıyordu. Çelik gibi güçlü kollarıyla ona sarıldı. Dudaklarından kaçmak imkansızdı. Onu acımasızca öptü. Canı yanınca hafifçe inledi Sally. Ama Luke yetinmemişti, onu tekrar tekrar öptü.

Onu bırakınca, Sally adeta olduğu yerde koltuğa çöktü. Kımıldamadan oturdu. Gözleri kocaman kocaman açılmıştı. İstem dışı bir hareketle elini ağzına götürdü. Elleri titriyordu. Bakışlarını ondan yana çevirmemek için direndi, ama sanki karşı koyamadığı bir güç, Luke'a bakmaya zorluyordu onu.

<<Dio! (Tanrım)>> diye fısıldadı Luke. <<Neden bana böyle bakıyorsun? Seni yalnızca öptüm.>>

<<Sanki ruhumu koparıp aldın,>> diye titrek bir sesle cevapladı Sally.
<<Beni sen kışkırttın.>> Sesi boşuktu. Sally yenilgiye uğramış gibi hissetti kendisini.

<<Eğer bu...bu, gücünü göstermeyi amaçlıyorsa...birinci raundu sen kazandın,>> diye kekeledi. Kapıyı açıp dışarı çıktı.

bedinur

03.01.2007 19:56

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nikah töreni kısa ve sade oldu. Claude'un hazırladığı öğle yemeği ise çok güzeldi.

Şampanyalar açıldı. İki katlı güzelim gelin pastası kesildi. Heskes tattı.

Sally bej takımı içinde çok çıktı. Luke ise koyu renk takımıyla ciddi bir işadamı havasındaydı. Dıştan bakıldığında birbirine çok yakışan bir çift oluşturuyorlardı. Ama Sally yine de babasının, Carlo, hatta Claude'un bir şeyler sezinleyip sezinlemediğini merak etti.

<<Birazdan gitmemiz gerek.>>

Sally yanında duran bu uzun boylu, yakışıklı adama baktı. Gülümsemeye çalışarak <<Ben hazırım dedi.>>

<<Bavullarımız bagajda,>> dedi Luke. Sonra saatine bir göz attı.

Yarım saatte havaalanındaydılar. Bagajlar, gümrük derken pek konuşacak zaman olmadı.

<<Güle güle, tatlım,>> dedi Joe Ballinger. Kızına sevgiyle sarıldı. <<Mutlu olacağını biliyorum. Tanrı yardımcın olsun.>> Rahat bir havası vardı.

<<Dönünce seni ararım,>> diyecek zamanı ancak bulabildi Sally. Uçakları kalmaya hazırdı ve hostesler yolcuları içeri almaktaydı.

Kalabalığın içinde kayboldular. Sally birden kendini çok yalnız hissetti; sanki geriye dönüşü olmayan bir kapıdan geçmekteydi. Yanında yürüyen bu yakışıklı adam artık onun kocasıydı.

Bilinçsiz bir davranışla eline baktı. Eline düşen bir ışık demeti, sol elinin üçüncü parmağında takılı duran pırlanta alyansı aydınlattı. Yüzük gerçekten çok güzeldi. Kolunda, Luke'un ona düğün armağanı olarak verdiği platin kol saatinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Bu armağanı alırken çok utanmıştı, çünkü Luke'a bir armağan almak aklının ucundan bile geçmemişti.

Uçağa binince, camın kenarında bir koltuğa yerleşti. Bu ilk uçak yolculuğu değildi. New York'a, annesinin yanına giderken de uçağa binmişti. Artık jet uçaklarının o hızlı kalkış ve inişlerinden etkilenmeyecekti.

<<Dergi ister misin?>>

Sally onunla eğlenen sestten yana döndü. <<Teşekkür ederim.>> Luke'un uzattığı dergiyi alıp, ilgileniyormuş gibi davranmak için sayfalarını karıştırmaya başladı.

Üç saat süren yolculuk süresince hostesler çeşitli ikramlarda bulundular. Luke ise iyi bir yol arkadaşı gibi onunla konuştu, ama Sally hep ona tek heceli cevaplar vermekle yetindi. Anlattıklarından aklında kalan tek şey, Yeni Zelanda'da yazın yaz saati uygulaması yapıldığından ülkeye inişleri on buçuğu bulmasıydı. Uçaktan inip, gümrük işlemlerini tamamladıktan sonra ilk iş olarak bir araba kiraladılar.

Sally her şeyin pek çabuk olup bittiğini düşündü. Luke koluna girip onu arabaya doğru götürürken pek isteksiz bir hali vardı. Yeni bir ülkeye ayak basmıştı; heyecan duyması, en azından çevreyle ilgilenmesi gerekirdi. Tam tersine, kendini ne okyanusu aşmış, ne de yabancı bir ülkeye elmiş gibi hissediyordu. İçinde yalnız bir korku vardı.

Sislerin arkasından Luke'un kent hakkında bilgi verdiğini duyuyordu, ama gidecekleri yerin nerede olduğunu ve yolculuklarının ne kadar süreceğini sormak aklına bile gelmedi.

Boş gözlerle camdan dışarı bakıyordu. Her geçen dakikanın onu kaçınılmaz teslimiyet anına ne kadar yaklaştırdığının farkındaydı.

Sokaklar, sokak lambalarının ışığında pırl pırl parlıyordu. Trafiğin artması ve trafik ışıklarının sıklaşması, kente yaklaştıklarını gösteriyordu. Bir kaç saniye sonra araba ana yoldan ayrıldı. Kocaman bir bahçeye girince durdu. Sally birden midesinin bulandığını hissetti. Zar zor yerinden kalktı ve Luke'un arkasından kalacakları odaya doğru yürümeye başladı.

Oda, bir motel odasından umulmayacak kadar dayalı döşeliydi. Yere kadar inen camlardan kenti bütün güzelliğiyle görebiliyordu. Ama Sally'nin gözleri, yalnız, kapalı duran yatak odasındaydı.

Luke'un ona bakışlarını bir türlü tanımlayamadı. Aralarındaki sessizlik büyüdü, büyüdü, elle tutulur bir yoğunluk kazandı. Tek bir sözcük söylemesi bile yeterdi.

<<Kendisine bile yabancı gelen bir sesle sordu, <<Bavulları açayım mı?>>
<<Ev hanımı olmakta pek acele ediyorsun bakıyorum,>> diye kaçamak bir cevap alınca öfkeleni.
<<Böyle şeyleri ihmal etmeme izin vereceğini sanmam.>>

Luke'un gözleri kısıldı, dudaklarına alaycı bir gülümseme belirdi. <<Özellikle yatak odasında mı?>>

<<En azından orada,>> diye düşünmeden konuştu Sally. Ona doğru bir adım atınca Sally geriledi. <<Çok istekli bir eş olmadığımı bilmeni isterim,>> diye kendini savunmaya çalıştı. Korunmak ister gibi ellerini göğüslerinde kavuşturdu.

<<Ya gerçekten soğuk bir kadınsın, ya da mahsus genç kız rolünü oynuyorsun. Hangisi olduğunu merak ediyorum,>> diye eğlendi Luke.

<<Sonuncusu, tabii!>> diye Sally iğneleyici bir dille konuştu. Söylediklerini yanlış anlama çekebileceğini umursamamıştı.

Luke çenesini elleri içine alarak onu kendine doğru kaldırdı. <<Anlıyorum. Bizim 'modern' diye nitelendirdiğimiz günümüz toplumunda on sekiz yaşında olup da buğulu gözlü bir bakire olarak kalan kızların sayısı çok az artık. Kadın hakları ve eşitlik, öyle değil mi?>>

Sally, boğazına bir yumrunun takıldığını hissetti, zorlukla yutkundu. <<Gidip bavulumu açayım,>> diyerek elinden kurtuldu.

Yatak odasına girdi. Elinden geldiğince yavaş davranarak bavulunu açtı ve gerekli eşyalarını çıkardıktan sonra banyoya girdi.

Banyodan çıktığında iki duygunun etkisi altındaydı. Biri masum bir heyecan, diğeri ise kalkıştığı bu işten dolayı kendi kendine duyduğu öfke.

Bir tek, yatağın yanındaki lamba yanıyordu. Luke, sanki o orada değilmiş gibi rahat bir tavırla soyunuyordu. İç çamaşırlarını da çıkardıktan sonra beline bir havlu bağladı.

Sally birden çok utanmıştı. Giysilerini asmak bahanesiyle ona arkasını döndü.

<<Çok utangaç bir insansın,>> diye Luke ona takıldı. Soluğunu ensesinde hissedince Sally ürktü. Saçlarını tepesinde tutan kurdelayı çekti, saçları bir çavlan gibi omuzlarına döküldü. Hafif hafif saçlarını okşamaya başladı. <<Sally, bir çocuk gibi davranmaktan vazgeç,>> dedi yumuşak bir sesle. Ama bir tutam saç parmağına dolayıp çekince Sally sinirlendi.

<<Ben oyun oynamıyorum.>> Onu kendine doğru çevirince korkuyla ürperdi. Yüzüne düşen bir tutam saç titreyen ellerle geriye itti.

<<Eğer bir kolayını bulsan, kaçıp bu karanlığın içine gizlenirdin.>> Sesi alaycıydı. Yavaşça, ama kararlı hareketlerle geceliğinin omuzlarını sıyırdı ve ayaklarına düşmesini sağladı. Omuzlarından sıkıca kavrayarak kendine doğru çekti.

Yaklaşan dudaklarını görünce Sally'nin öfkesi bir anda korkuya dönüştü ve bütün gücüyle kollarının kısılcından kurtulmak için debelenmeye başladı. Pek yararı olmadı, çünkü Luke ondan çok daha güçlüydü. Kulaklarında çınlayan kahkahasını duyunca birden öfkeleni.

<<Oh!>> diye tısladı. Ondandır nefret ediyordu! <<Sen bir barbarsın! Vahşi adam ne olacak!>>

Luke'un dudakları onu keşfetmeyi sürdürüyordu. Sally birden kendini çok yorgun hissetti. <<Bırak beni,>>

diye yalvardı. Sıkı sıkı arkasına kenetlediği ellerini ellerinden kurtarmaya çalıştı. Omuzları ve kolları ağrımay başlamıştı, göğsü bir körük gibi inip çıkıyordu.

<<Neden benimle savaşıyorsun, piccina? Daha başlamadan yorulacaksın!>>

Sally derin bir soluk aldı. <<Ne yapmamı bekliyordun?>> diye bağırdı. <<Sevimli, evcil bir kedi gibi sana sokulmamı mı?>>

<<Eğer böyle bir eş arasaydım, çevremdeki kadınlar arasından bir tane bulurdum,>> dedi Luke. Sonra onu kucağına aldığı gibi yatağa götürdü.

<<Sonra senden nefret edeceğim!>> diye Sally tehdit etti, ama Luke kahkahalarla güldü. Çarşafın soğuk temasını sırtında hissedince, son gücüyle fırlamak istedi, ama Luke'un ağırlığı onu engelledi.

Hiç bir şey onu etkilemiyordu. Yalvarmaları, tehditleri, hiç biri işe yaramadı. Ama dudaklarını dudaklarından çekince Sally var gücüyle omuzunu ısırdı.

Sövdüğünü duyunca içi biraz rahatladı. Ama bu rahatlık bir an sürdü, çünkü Luke ona karşılık verir gibi daha nazik yerlerine doğru kaymaya başlamıştı.

Sally acı ve öfkeyle inledi. Bir yandan da var gücüyle onu göğsünden itmeye çalışıyordu. Göğsündeki kıvrıkcık tüyler eline değince, bir tutamını kavradığı gibi çekti.

<<Seni gidi vahşi kedi seni,>> dedi Luke öfkeyle. <<Bakire değilsin...Bunu kabul ettin.>> Sesi haşin ve tehdit doluydu. Dudaklarını acımasızca dudaklarına yapıştırdı, Sally'nin umutsuz haykırışı boğazına takıldı. Tanrı aşkına! Neden düşünmeden konuşmuştu. Okşayışları onu daha da öfkeliyordu. Ama sonunda yoruldu ve Luke emeline ulaştı.

Her şey bittikten sonra kendini, uykusunda bile onu bir an bile olsun bırakmayan Luke'un kolları arasında yatar buldu. En ufak bir hareketiyle kollar onu bir mengene gibi sıkıyordu. Sonunda, karabasanlarla dolu bir uykuya daldı. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte uyandı.

Her yanı ağrıyordu, bir duş almak istedi. Çok dikkatli bir biçimde Luke'un uykudan ağırlaşmış kollarından sıyrılmayı becerdi.

Suyla sabunun tenine temasıyla hızla ürperdi. Sonra kendi kendine kızarak bedenini baştan aşağıya iyice sabunladı. Her yanı pespembe olunca, yeterince temizlendiğine karar vererek tekrara yatağa döndü.

Taze pişmiş kahveyle yumurta ve salamın kokusu burnuna gelince gözlerini açtı.

Önce çevresini yadırgadı, sonra bir gece öncesi aklına geldi. Başını kaldırıp çevresine bakındı, Luke ortalarda gözüküyordu. Saatine bakınca epeyi geç kaldığını fark etti; tamı tamına onu bir kaç dakika geçiyordu. Çok iyi uyumuştı, bu kadar dinlenmiş kalkacağını hiç ummamıştı.

Çıt çıkarmadan yataktan kalktı. Temiz iç çamaşırları giydi, sonra gardıroptan sade bir etek bluz alarak giydi. Önünde koskoca bir gün vardı. Ama gece olunca yine yazgısına boyun eğmek zorunda kalacaktı. Bazı kadınların böyle şeyleri nasıl umursamadığını bir türlü anlayamıyordu.

Yüzünü boyamadı, yalnız saçlarını taramakla yetindi. Başını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve mutfığa doğru yürüdü.

Luke arkası ona dönük, ocakta bir şeyler pişiriyordu. Birden kalbi deli gibi çarpmaya başladı. 'Sinirliyim,' diye düşündü. Gri süet pantolonu ve koyu renk balıkçı kazağıyla çok çekici bir havası vardı Luke'un.

<<Buon giorno,>> (Günaydın!)

Odaya girdiğini duymuş olmalıydı. Sally 'günaydın' anlamında bir şeyler geveledi ağzında. Sonra sordu, <<Kahveleri koyayım mı?>> Normal davranmaya gayret etmeliydi. <<Lütfen kahve bana iyi gelir.>>

Sesi düşüncelerini ele vermiyordu. Sally göz ucuyla ocağı kapatmasını ve yiyecekleri tabaklara boşaltmasını seyretti. Tabağına koyduğu miktarı görünce, <<O kadar aç değilim,>> dedi

Karşısındaki iskemleyi çekip otururken, <<Ye, Sally,>> diye adeta emretti.

Yine içindeki huysuzluk depreşti. <<Ne kadar yiyeceğime karar vermeme izin verirsin herhalde?>>

Luke'un bakışları hiç de iç açıcı değildi. <<Eğer benimle tartışmak istiyorsan, hiç olmazsa kahvaltımı bitirmemi bekle.>> <<Neden?>> diye tatlı bir sesle sordu Sally, <<Aç karnına iş yapamaz mısın?>>

Luke'un keyifli keyifli onu süzdüğünü görünce yanakları kızardı. <<Bakıyorum çok çabuk öğreniyorsun,>> dedi Luke.

<<Dün gecedен sonra bu doğal değil mi?>> <<Masum bir öpücükle yetineceğimi mi sanıyordun?>>

Sally, gözlerini gözlerinden kaçırmamak için kendini zorladı. <<O kadar iğrenç...bir hayvan gibi davranmak zorunda değildin.>>

Luke alylı bir tavırla kaşını kaldırdı. <<Tecrübeli olduğunu ima etmiştin,>> diyekuru bir sesle konuştu. <<V vahşi bir kedi gibi savaştın. Eğer bu kadar masum olduğunu bilseydim, ilk gecenin daha...daha zevkli olmasını sağlardım.>>

<<Kusura bakma, ama sana inanmıyorum.>>

<<Daha da kötü olabilirdi.>> Sesindeki ürkütücü ton Sally'nin içini dondurdu.

<<Kahvemi balkonda içeceğim.>> On dakika için bile olsa bu küstah adamdan uzak kalmak istiyordu.

<<Bir şeyler yemeni öneririm. Aç karnına yolculuğa çıkarsan rahatsız olabilirsin.>>

İsteksizce bakışlarını yüzüne çevirdi, <<Burada kalmıyor muyuz?>>

<<Ne düşündüğümü sanıyordun, mia sposa? (karıcığım) Şu dört günü yatakta geçirmemizi mi? >> Haince güldü. <<Yanaklarının kızarmasına bakılırsa bunu bekliyordun. Beni kışkırtma, cara,>> diye uyardı. <<Bak, sabrımı bir kere denedin ve sonucundan da memnun kalmadın. Hadi git de kahveni iç bari,>> dedi sert. <<Günlük gazete masanın üstünde...Benimle oturmak istemediğinin farkındayım.>>

Sally balkona çıktı. Güneşin sıcaklığı yanağını okşadı. Hava pırıl pırıl, mis gibi kokuyordu. Gazetenin başlıklarına şöyle bir göz attı; içinden okumak gelmiyordu.

Yarım saat sonra bavullar hazırlanmıştı.

Luke, <<Hazır mısın?>> diye sorunca başıyla olumlu cevap verdi. Luke bavulları aldı. <<Bavulları bagaja

koyduktan sonra odanın anahtarlarını teslim edeceğim. Beni arabada bekle.>>

<<Ya sensiz gidersem ne olur?>> Kendisini tutmasına imkan kalmadan sözcükler dudaklarından dökülmüştü. Luke'un kendisine çevrilen öldürücü bakışları altında büzüldü.

<<Vay, vay, vy, solundan kalkmışsın bugün.>> Sesi tehdit doluydu. Sally neden hep onun üstüne üstüne gittiğini düşündü. Sanki şeytan onu dürtüyordu.

<<Nereye kaçabilirim sanki?>> diye umutsuzca söylendi. <<Yabancı bir ülkedeyim, uçak biletleri de sende.>> Acı acı güldü. <<Polisten yardım isteyebilirim...Tanrım, ne manşet olurdu ama...'Kaçak gelin polise sığınıyor...kocası peşinde...' Peşimden gelirdin, değil mi Luke? Ben, babamın borçlarına karşılık satın aldığım bir senedim. Zavallı babacığım bir bilse!>>

<<Sonradan pişman olacağım bir davranışta bulunmadan bir an önce arabaya binsen iyi olur.>> Sesi affetmez bir tehditle doluydu.

Sally ağzını açmadan Luke'un ardı sıra gitti. Arabaya gelince uslu bir çocuk gibi yerine oturdu. Onu kızdırmakla kazançlı çıkmamıştı. 'Herhalde çıldırıyorum,' diye düşündü.

Yol boyunca, iki saatten fazla bir süre, Sally hiç ağzını açmadan oturdu.

Manzara nefisti. Birbiri ardına sıralanmış tepeler, yemyeşil çayırlar, hayvanların otladığı otlaklar.

Midesi kazınmaya başlayınca, sabah kahvaltısını reddetmekle ne kadar aptallık ettiğini düşündü. Nereye gittiklerini, ne zaman orada olacaklarını, ne kadar kalacaklarını sormak için yanıp tutuşuyordu. Özellikle, ne zaman yemek yiyeceklerini!

<<Aç mısın?>>

<<'Ben sana demedim mi' diyeceksen, evet.>>

<<Neredeyse geldik,>> dedi Luke ifadesiz bir tonla. Sally dayanamayıp sordu,

<<Nereye?>>

Gülümsedi. <<Rotorua...Hem Maori kültürüyle meşhurdur, hem de dünyada yer kabuğunun en ince olduğu yerlerden biridir. Turistik bir yöredir. Burada kaplıcalar, kaynayan çamur havuzları ve gayzerler bulunur. Havada ki kükürt kokusunu duymuyor musun?>>

Sally havayı kokladı. <<Demek bu kükürt kokusu .>> Güzel bir koku olup olmadığına karar veremedi. Nasılsa burnu alıacaktı!

Kısa bir süre sonra ana caddeye gelmişlerdi. Çevresini ilgiyle özden geçirdi. Çevrede, boynunda fotoğraf makinası asılı olduğuna bakılırsa turist olması gereken bir kaç kişiden başka pek insan yoktu.

<<Motel Gardens tam karşında,>> dedi Luke ilk kez yüzüne bakarak. <<Önce odamıza gidelim, sonra yemek yiyecek bir yer buluruz.>>

Motel'in tam ortasında pırl pırl parlayan bir havuz vardı. Bütün odalar bu havuza bakıyordu. Sally havuza özlemle baktı, akşama doğru girerdi.

Odalarında, kendine aceleyle bir çeki düzen verdikten sonra birlikte çıktılar.

Motelin bitişiğindeki restorana geçtiler. Luke şarap ısmarladı, ama Sally içmedi. Bir salatayla meyve tabağı ona yetiyordu.

<<Whakarewarewa 'yı dolaşmaya başlayalım mı?>>

Kocasına baktı ve elindeki fincanı masanın üstüne bırakıp umursamaz bir tavırla omuzlarını silktilti. <<Sen nasıl istersen.>>

Luke gözlerini kıstı. <<Gölün çevresini yarın dolaşırız, bu arada alabalık avlanacak yerleri de görmüş oluruz. Sonra Taupo Gölüne gitmeyi düşünüyordum, pazartesi günü de kuzeye gideriz. Bay of Islands'ın manzarasına doyum olmaz. Öğleden sonra Auckland'de olmaya gayret ederim...Kentteki dükkanlarda gönlünce alışveriş edersin.>>

İçinden 'pek tabi' diye geçirdi, sonra Luke dönüp yüksek sesle, <<Ama seni masrafa sokmaktan kaçınmayacağım,>> dedi.
<<Bir bavul daha alsam mı acaba?>>
<<Çok iyi olur.>>

Luke muzipçe gülümsedi.

Öğleden sonranın büyük bir bölümünü bu değişik yeri gezerek geçirdiler. Buhar çıkaran suların yanı sıra fıkır fıkır kaynayan çamur havuzları, taşlaşmış ağaçlar ve gayzerler de vardı.Maorili bir rehber onlara bilgi verdi. En hoşuna giden yer, pırlıl pırlıl suları olan bir havuz oldu. Çevresine toplanmış olan turistlerin içine attıkları paraları Morili çocuklar dalıp çıkarıyorlardı. Çocukların yaptıkları işten aldıkları zevk, birbirleriyle itişip kakışmaları herkesi güldürüyordu. Sally bile neşelenmişti.

Motele dönünce Sally yüzme istediğini belitti. Saat beşi geçiyordu. İklim Sydney'e göre biraz serinceydi, ama yine de sıcaktı.

Luke havuz girme isteğini olumlu karşılamıştı. Bavuldan çıkardığı bikinisini görünce kaşları alaycı bir biçimde kalktı, <<Sana katılabilirim,>> dedi.

Sally elinde tuttuğu minik iki kumaş parçasını ona sallayarak, <<Havuzun kıyısında oturabilirsin,>> dedi
<<Bekçi köpeği gibi mi?>>
<<Her nedense senin havuzdan zevk alabileceğini düşünemiyorum bir türlü,>> deyince Luke güldü.
<<Neden? Daha otuz yedi yaşındayım. Elinde bastonuyla dolaşan dede olmama daha çok var,>> deyince Sally yüzünü buruşturdu.

<<Sen hiç bir zaman genç olmadın Luciano Adretti. Sanırım sen daha doğmadan her şeyi yaşayıp bitirmişsin. Gözlerinden okuyabiliyorum bunu. Hayatta denemediğin pek bir şey kalmadı, öyle değil mi?>> dedi acı acı.

<<Ben kendi kendini yetiştirmiş bir adamım, cara,>> dedi sert bir sesle. Umursamaz bir tavırla kapıya dayandı. <<Ben çok küçükken annemle babam bir ay arayla öldüler. Kardeşime katolik rahibeler baktı... Bense gece gündüz demeden ne iş bulursam yaptım. Toprağın yedi kat altında, şileplerde, inşaatlarda...Batı Avrupa'nın her yerini karış karış gezdim. Çalışmadığım zamanlarda ise okurdum. Matematik, dil...On beş yıl önce kız kardeşim Angelina'yla Avusturalya'ya göç ettik. Çok çalışmanın yanı sıra yaptığım bazı akıllı yatırımlar sonunda zengin bir insan oldum.>>
<<Ya kız kardeşin?>> diye sormaktan kendini alamadı. <<O ne oldu?>>

<<Mutlu bir evlilik yaptı...Üç çocuğu var, biri dört, biri üç yaşlarında, üçüncüsü ise daha atlı aylık. Yeğenlerimi çok severim. Surfes Paradise'daki evlerine sık sık giderim. Noeli onlarla geçireceğiz.>>

Sally şaşırmıştı. Bütün cesaretini toplayıp sordu, <<Kardeşinin benden haberi var mı?>>
<<Angelina kendime bir eş seçtiğini biliyor.>>
<<Ama nedenini?>>

<<Evlenmek isteyecek kadar bir kadına bağlanmam onun için yeterlidir.>> Sesi kuruydu. <<Eminim daha şimdiden hala olacağı günleri saymaya başlamıştır.>>

Sally, onu ele veren pembeliğin yanaklarına yayılmakta olduğunu fark edince hemen arkasını döndü. Boğuk bir sesle, <<Ben, yüzmeye gidiyorum,>> dedi.

<<Birkaç dakikaya kadar yanında olurum,>> dedi Luke sakince. Sally'nin havlusunu kaptığı gibi odadan fırlaması üzerine, gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı.>>

Su bir harikaydı. Sally zarif bir hareketle balıklama suya daldı, dipten öbür uca kadar yüzdü. Havuzun çevresindeki masalarda tek tük insanlar vardı. Bunlar da yemekten önce birer aperatif alan otel müşterileriydi.

Birinin suya atladığını fark etti. Başını çevirince Luke'la burun buruna geldi. Şeytan onu dürttü. Birden suya dalıp bir balık gibi havuzun öbür ucuna doğru yüzmeye başladı. Ama daha bir kaç kulaç atmadan çelik gibi bir el ayak bileğinden yakaladı. Luke onu kendine doğru çekip belinden tuttu. Çırpınması boşunaydı, o çırpındıkça suya batıp batıp çıkıyorlardı. Son kez suyun yüzüne çıktıklarında öfkeyle soludu,

<<Tanrı aşkına...>>

<<Biraz eğlenmek istediğini sanıyordum,>> diye şakalaştı Luke onunla. Gözlerinden şeytanca bir parıltı dolaşıyordu. Sally öfkeyle yüzüne su attı, bunu üzerine Luke bir kaplan gibi üstüne atıldı ve onu hırsıyla öptü. Sally debeleniyordu. Ondandır nefret ediyordu!

Bu öpüşme şakadan bir cezaydı, diğer taraftan tahrik edici bir yanı da vardı. Luke dudaklarını çektiğinde, Sally'ni yüzü öfkesinden kıpkırmızıydı.

<<Çevrede bizi seyredenler var,>> diye tısladı. Luke kakhahayı basınca, <<Umursamıyor musun?>> diye şaşkın şaşkın sordu.

<<Aman, piccina,>> dedi Luke büyük bir keyifle. <<Bir kocanın karısını öpmesinde ne kötülük var ki?>> <<Herkes rezil oluyoruz! Bırak beni!>> diye söylendi.

<<Yani, şimdi beni öpmeyecek misin?>> diye onu kışkırttı Luke. Sally gözlerini kaçırdı. Birden suya dalıp havuzun öbür ucuna doğru yüzmeye başladı. Kenara tutunup kendini yukarı çekti.

Odaya girdiğinde Luke bir adım arkasındaydı. İçeri girince Sally başını çevirip yorgun gözlerle onu süzdü. Şimdiye kadar onun gibi bir insanla iç karşılaşmamıştı; ne yapacağını önceden kestirmek çok zordu.

<<Duşa önce ben girebilir miyim? >> diye sordu Luke'a.

<<Eğer birlikte duş yapmayı önersem, şüphesiz bu senin namus anlayışına ters düşer,>> diye Luke anlamlı anlamlı yüzüne bakınca, Sally dilinin ucuna kadar gelen ters cevabı yutmak zorunda kaldı.

Ne kötü adamdı! Onun yeterince dişi olmamasıyla eğleniyordu. Onu şaşırtmayı ne kadar isterdi!

İnadına gardırobundan en güzel gece giysisini çıkardı. Büyük bir titizlikle makyajını yaptı, saçlarını da tepesinde topladı. Çok çekici olmak istiyordu.

<<Vay, vay,>> diye beğeni dolu bir tonla Luke ona döndü. Baştan aşağı süzdü. <<Galiba dışarıda yemek yemek istiyorsun?>>

Sally gözlerini gözlerinden kaçırmamaya gayret ederek, <<Neden olmasın?>> dedi sakince. <<Mutfaktan uzak kaldığım şu bir kaç günü değerlendirmek istiyorum.>>

<<Dans etmek iste misin?>>

Sally, Luke'a şüpheli bir göz attı. Çok nefis bir yemek yemişlerdi. Şimdi kahvelerini yudumluyorlardı. Saat epeyi geç olmuştu, on biri geçiyordu. Yatıp uyumaktan daha güzel bir şey düşünemiyordu.

<<Pek,>> dedi kısaca. Piste doğru yürürlerken gülümsemeye çalıştı. Yavaş bir parça çalıyordu, Luke ona sıkıca sarıldı.

<<Kaçınılmazı geçiktirmeye çalışıyorsun galiba?>> dedi Luke alaylı bir sesle. <<Gözlerinden uyku akıyor.>>

Sally birden dirildi, başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. <<Uyumama izin vermeyeceğini biliyorum,>> dedi ters ters. <<Babamın borçlarının faizini her gece ödemek zorunda mıyım?>>

Aralarında korkunç bir sessizlik oldu. Saniyeler birbirini kovalıyor, Sally bağırmak isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Tanrım ona ne olmuştu böyle? Neden hakaret ediyordu sanki? Gözlerine dolan yaşları gizlemek için başını çevirdi.

Bir düşteymişçesine masaya döndüklerini, hesabın ödendiğini, arabaya binip yola koyulduklarını hissetti. Luke'un araba sürmesinden, ne derece sinirli olduğu belli oluyordu.

Odalarına girer girmez Sally gözlerini gözlerine dikti. Luke'un gözleri hiç bir şey ele vermiyordu.

<<Senden hiç korkmuyorum!>> diye Sally konuşmaya başladı. Yalancı! Neden titriyordu öyleyse?

<<Korkmalısın,>> dedi Luke ürkütücü bir tonla. <<Neredeyse tepemi attırıyordun!>>

Luke'un cezalandırmayı amaçlayan dudakları dudaklarına yapışınca Sally ürperdi. Tam bu öpüşmenin hiç bitmeyeceğine inanmaya başladığı bir sırada Luke'un yumuşadığını fark etti. Dokunuşları tahrik edici olmaya başlamıştı. Dudakları yüzüne, boynuna oradan da göğüslerine doğru inmeye başladı. Ondan kaçmaya çabalaması boşunaydı. Dudakları tekrara dudaklarını aradığı zaman, Sally her yanını bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Luke'un yumuşak ve tahrik edici dudakları, içinde, karşı koyamadığı bir takım duyguları uyandırıyor. İstem dışı bir hareketle ona karşılık verdi.

Havalarla uçuyordu adeta. Salondan çıkıp yatak odasına geçtiklerini neden sonra fark etti. Luke elbisesinin fermuarını açınca birden uyandı, kollarından kurtulmak için debelenmeye başladı.

Luke onun bir adım geri çekilmesine izin verdi, ama elleri belini sıkıca kavramıştı.

<<Vücudunda, dudaklarımın keşfetmediği tek yer kalmadı,>> dedi. Boşta kalan eliyle giysisini omuzlarından sıyrıldı. <<Artık geri dönmek için çok geç.>>

Üstündeki son iç çamaşırlarını da çıkarınca Sally <<Sen çok kötüsün!>> diye bağırdı.

<<Şunu hiç bir zaman unutma, mia sposa,>> dedi Luke. <<Sen gerçek bir erkekle evlendin; sokaklarda topaç çeviren bir oğlanla değil.>>

<<Sen acımasız bir canavarsın...Vahşi, ne olacak!>> Bir yandan bağılıyor, bir yandan da arkasından sımsıkı tuttuğu ellerini kurtarmak için çırpınıyordu. Ama bir işe yaramıyordu, gücü ona yetmiyordu.

<<Bana, her istediğimi elde ettiğimi söyledin. Şimdi de seni istiyorum, piccina. Senin bal gibi tadını tatmak, kollarımda zevkten ürperdiğini hissetmek istiyorum.>>

<<Ben seni istemiyorum ama,>> diye çılgınlar gibi çırpındı Sally.

<<Ama Sally, bir kaç dakika önce bana karşılık bile veriyordun,>> diye takıldı Luke. <<Hadi artık kabullen bunu.>>

Onu kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı. İnanılmaz bir yumuşaklıkla onu öpmeye başladı, su götürmez bir ustalikle, bugüne kadar içinde gizli kalmış bütün dişiliğini bir bir uyandırmaya başladı.

Dokunuşlarının altında ermeye başlayan Sally son bir çabayla karşı koymak istediye de tatmin olma duygusu ağır bastı. Kndini Luke'un kollarına bıraktı.

bedinur

04.01.2007 17:40

Beşinci Bölüm

Geri kalan üç günü Yeni Zelanda'yı karış karış dolaşarak geçirdiler. Kuzeye doğru uzanarak, Bay of Islands ve Russell'a, ardından Whangarei kentine uğradılar. En sonunda, pazartesi sabahı, Auckland'e gittiler.

Sally gündüzleri eğleniyordu, ama geceler başlı başına bir sorundu. Dıştan, ne kadar soğuk görünmeye çalışırsa çalışsın, Luke, onun içinde kalan son direnme kalıntılarını da ustalikle yok ediyordu. Sally bundan çok rahatsız oluyordu.

Salı sabahı Luke sözünü uttu ve Sally'yi alışverişe götürdü.Kentin merkezindeki gümrüksüz eşya satan iki dükkandan hediyeelik eşya aldıktan sonra birkaç butiğe uğradılar, en sonunda büyük bir mağazaya girdiler.

<<Bu çok şık bir giysi,>> diye belirtti Luke, kırmızı organzeden bir gece elbisesi giymiş mankeni göstererek Elbise çok sadeydi. Göğüsleri sıkıca saran üst kısmı, omuzlardaki bir çift ince askı tutuyordu. <<Bunu bir denemen gerek.>>

Sally dönüp ona gülümsedi. <<Ciddi misin?Ama bana uymayabilir.>>

Luke koluna girip, onları bekleyen satıcı kadına doğru ilerledi. Büyük bir nezaketle, elbiseyi yakından görmel istediklerini anlattı. Bununla da yetinmeyip, mavi bir şeyler de görmek istediğini belirtti. Bu arada Sally çiçekli şifondan bluzan bir elbiseyi çok beğendi. Bunun üzerine o elbiseyi de istedi Luke.

<<Luke,>> diye itiraz etti. <<Yeterince giysim var. Hem bavulumda da yer yok.>>

<<O zaman, sana bir bavul alırız,>> diye anlayışla karşıladi Luke. <<Soyunma odasına gir, Sally, hepsini bir kez üstünde görmek istiyorum.>>

Sally dayanamayıp küçük bir reverans yaptı. Arkasını dönüp, soyunma odasına doğru gitmeden önce, Luke'un gözlerinde keyifli parıltıyı gördü.

Hepsi de ona tam geldi, ama içlerinden birini seçmek zorunda kalırsa, kırmızı elbiseyi seçecekti. Elbisenin rengi saçlarına çok yakışıyordu, hem yüzüne de renk veriyordu.

<<Üçünüde alıyoruz,>> dedi Luke satıcı kadına. Satıcı kadının sevinçten uçtuğunu görünce Sally, dudaklarına yayılan gülümsemeyi saklamaya çalıştı. Sırf kadını memnun etmek için parmak uçlarına kalkara Luke'un yanağına bir öpücük kondurdu.

<<Teşekkür ederim, sevgilim,>>

Daha sonra, yakınlardaki bir otelin lokantasında bir şeyler atıştırdılar. Yemekten sonra motellerine dönüp, paketleri bıraktılar. Bu iş de bitince, Parnell Village'a kadar olan kısa yolu yürüdüler.

Sally, restore edilmiş, bu eski evlere bayıldı. Çoğu dükkana ya da butiğe dönüştürülmüştü. Sally, görünümüne aşık oldu. Dükkanlar arasında uzanan daracık yol, yer yer çatlamış, aralarını yosunların бүrүdүğü kaldırım taşları kaplamıştı. Bazı dükkanların ise birden fazla vitrini vardı.

<<Oh, ne kadar da güzel,>> diye Sally kendini tutamayıp hafif bir çığlık attı. Dükkanın minicik vitrininde, her halinden el emeği olduğı belli olan, örümcek ağı görünümünde bir şal duruyordu. Yapanın epeyi zamanını almışa benziyordu.

<<Evet,>> diye Luke kulağının dibinde mırıldandı. <<Çok zarif bir şal, öyle değil mi? Kırmızı elbisene de iyi gider.>>

<<Almayı mı düşünüyorsun?>> diye inanmaz bir tavırla sorunca Luke gülümsedi.

<<Dükkana girelim mi?>> diye sordu Luke. <<Bu yol çok dar, geçmek isteyenlerin önünü kapatıyoruz.>>

Bir saat sonra köydeki çeşitli dükkanlara girip çıktılar, bu arada Sally bazı alışverişler yaptı. Hatıra olarak saklayabileceğı bir sürü eşya aldı. Tabii babasına da bir şeyler almayı unutmadı. Artık motele dönüp eşyalarını toplama zamanı gelmişti. Saat dört buçukta havaalanında olmaları gerekiyordu.

İlk kalkan gece uçağına bindiler. Saat sekizden öce Sydney'e indiler. Gümrüğü, hiçbir engelle karşılaşmadan geçtiler. Yolcu salonuna geçtiklerinde Carlo onları karşıladı ve bir sürpriz, Joe Ballinger gülümseyerek onları bekliyordu.

<<Baba!>> Sally babasının kollarına öyle bir atılış atıldı ki, Joe hayret etti.

<<Ne oluyorsun?>> diyerek onu şaka yollu azarladı. <<Gören de yıllardır birbirimizi görmedik sanacak!>>

Sally utanarak geri çekildi. Gülümsemeye çalışarak, <<Kimim var ki başka?>>

<<Ben ne çabuk unutuldum,>> diye Luke takılınca,

<<Sen babamla aynı sınıfa girmiyorsun,>> dedi Sally.

<<Öyle olduğunu umarım, cara?>>

Kocasına dönerek tatlı tatlı gülümsedi, <<Sen bir tanesin, hayatım,>>

Luke bir şey söylemedi, ama bakışları durgundu.

Carlo bavulları aldı. Arabayı ön kapıya getirmek üzere yanlarından ayrıldı.

<<Bizimle bir içki içersin herhalde baba?>> diye adeta yalvardı Sally. Luke'un bundan hoşlanıp hoşlanmamasını umursamıyordu bile. Vaucluse'daki kocaman evde tek başına kalacakları saati geciktirmeye çalışıyordu. Bir kere eve adımını attı mı, buraya neden geldiğini iyice anlaması sağlanacaktı, ev hanımı-aşçı-oda arkadaşı, ama hepsinden de öte, bir kuluçka makinası! Çocukları severdi, kendi çocuğı olmasını da isterdi, ama bu biçimde değil.

<<Sally...Bu akşam olmaz,>> dedi babası gülümseyerek. <<Evde baş başa geçireceğiniz ilk gece.>> Sally'nin yüzündeki düş kırıklığına uğramış ifadeyi görünce, <<Gelecek hafta bir yemek veriyorum, ikinizi de beklerim,>> dedi

Luke, <<Teşekkürler, Joe,>> diye atıldı. Sonra Sally'nin koluna girip çıkış kapısına doğru yürümeye başladılar. Başını çevirip, <<Sana haber veririm. Belki kent dışına çıkmış olabilirim,>> dedi Luke.

Sally ona şaşkın şaşkın bakınca, <<Unuttun mu, sevgilim...İlgilenmem gereken bir işim var.>>

Joe kızına göz kırptı. <<Balayı bitti artık!>> dedi.

'Hiç başlamamış olmasını ne kadar isterdim,' diye geçirdi içinden Sally.

Carlo, Alfa-Romeo'yu kapının önüne getirmişti. Luke arka koltuğa geçmesine yardım ettikten sonra, kendi de yanına bindi.

Yarım saat sonra evde olacaklardı...Luke'un evinde...Hiçbir zaman onun evi olmayacaktı. Neden mutfak, salon ve yemek odası dışında kalan bölümleri dolaşmamıştı sanki? Alt katta nelerin olduğunu aşağı yukarı kestirebiliyordu, yatak odalarının ise diğer katlarda olması daha akla yatkındı. Keşfetme duygusuyla her şeyi unuttu.

<< Yorgun musun?>>

Sally daldığı düşüncelerden uyandı. <<Pek değil. Düşünüyordum.>>

<<Güzel şeylerdir, umarım.>>

Carlo'nun onları duymasından korktuğu için Sally sesine tatlı bir yumuşaklık verdi. <<Eve gitmek ve bavulları açmak ne güzel olacak.>> Sonra yapmacık bir kahkaha attı. <<Umarım gardirobunda yeterince yerin vardır, sevgilim.>> dedi tatlı tatlı.

Cevap yerine Luke uzanıp elini avuçlarına aldı ve parmaklarını tek tek öptü. Gözlerindeki küstah bakış Sally'yi olduğu yere çakmıştı sanki. Birkaç dakika sonra evin önündeydiler.

Elinde bavullara Carlo onları izledi. İçeri girince Luke durdu, eliyle sağ tarafı göstererek, <<Birkaç çalışma odası dışında burada yalnızca garaj bulunur. Sol tarafta ise Carlo kalır. Salonla yemek odasını daha önceden gördün. Mutfağın yanında ve tam karşısında ise daha küçük bir salon, daha doğrusu salotto ile yine küçük bir yemek odası var. Salotto'da televizyon, müzik seti ve kitaplarımın durduğu bir kütüphane var. Merdivenlerin bu yanında ise benim çalışma odam bulunur.>>

Üst katlar Sally'nin daha önce görmediği yerdı. Yatak odalarının bolluğu karşısında şaşırdı. En büyük ve en hoş oda yatak odalarıydı. Özel banyosu ve soyunma odası vardı. Baştan aşağı krem renginde boyanmış duvarları, tüylü bej rengi halıları, yine aynı rengin biraz daha koyu tonlarında perdeleri, maun yatak odası takımları ve yatağı örten çukolata rengi örtüsüyle çok iç açıcı bir yerdı.

<<Gardiropta yeterince boş yer var sanırım,>> dedi Luke kuru bir sesle. <<Eğer giysilerin yerini değiştirmek istersen bana haber ver. Sabah kalkıop da neyin nerede olduğunu aramaktan hiç hoşlanmam.>>

<<Eğer böyle bir işe kalkışırsam eline bir plan tutuşturmayı unutmam,>> diye dalgın dalgın cevapladı Sally. Aklı, bu odada daha önce yatmış olan kadınlara takılmıştı.

<<Cevabım, 'hiç,' olacak,>> diye Luke onu yatıştırdı.Sally hayretle ona baktı. <<En azından bu odada değil,>> diye devam etti Luke dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

<<Sen insanların aklından geçeni mi okuyorsun?>>

<<Seninkisi özellikle çok saydam, piccina,>> dedi. Boynunu hafif hafif okşadı. Elleri sırtına doğru kaydı, gittikçe daha da aşağılara doğru iniyordu. <<Burada olmadığım şu bir kaç gün içinde neler olup bittiğine bir göz atmam gerekiyor. Eğer istersen Carlo sana kahve yapsın, ben kahvemî çalışma odamda içeceğim.Sence bir sakıncası var mı?>>

Sally gözlerini kırpmadan gözlerinin içine baktı. <<Olsa bile senin için fark eder miydi?>>

Luke'un gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Alaylı bir tavırla, <<İşimi yarına bırakmaya ikna edilebilirim. Kahvaltıdan önce bir saat bana yeter.>>

<<Seni işinden alıkoymayayım. Hem...>> diye kesin bir sesle konuştu, <<Bavulları bir an önce açmak istiyorum. Biraz televizyon da izleyebilirim.>>
Luke boğuk ir hırıltı çıkardı, sonra Sally'yi kaçmasına fırsat vermeden öptü.

Yalnız kalınca söylediği gibi bavulları açtı. Uzun süren bir duştan sonra üstüne bir sabahlık alıp salotto'ya geçti. Televizyonda ilgisini çeken bir yayın bulamayınca plak çalmaya karar verdi. Üç tane uzunçalar seçip, birini koydu. Uykusu gelmişti, ama o kocaman yatağa girmek istemiyordu canı. Bunun üzerine, bir yastık alıp, koltuğa uzandı ve Rod Stewart'ın beğendiği bir parçasını dinlemeye başladı. Düşünceleri babasına gitti. Durumu, bütün çıplaklığıyla gözünün önüne geldi. Biraz çirkin bir kız olsaydı...Eğer öyle olsaydı, babası iflas etmiş olacaktı...Elinde ne var ne yoksa alacaklar, gururunu yerle bir edeceklerdi. Tüyleri ürperdi.

Yastığı iyice kabartıp tekrar uzandı.

Uyandığında gün ışıdı. Yukarıda ki yatakta tek başına yatıyordu. Yatağın öbür ucu Luke'un geceyi yanında geçirdiğini gösteriyordu. Demek Luke onu kucağına alıp buraya kadar getirmişti. Saatine bir göz atınca epey geç kaldığını anladı. Aceleyle yataktan kalktı. On dakika sonra mutfaktaydı. Kendini çok iyi hissediyordu. Canı kahve çekmişti.

Başını, ocakta pişirdiği yemeklerden kaldıran Carlo, gülümseyerek, <<Buon giorno, signora,>> dedi.

<<Günaydın.Korkarım geciktim.>> Carlo'nun yanına geldi. <<Sana yardım edebilir miyim?>>

<<Grazie..(Teşekkürler) Hayır. Luke kente indi bile,>> diye açıklamada bulundu. <<Sizi rahatsız etmememi tembihledi. Yukarıda gürültüler duyunca hemen kahvaltınızı hazırladım.>>

<<Yorulmana gerek yoktu. Kahvaltımı kendim hazırlayabilirdim.>> Carlo'nun yüzündeki bozuk ifadeyi görünce gülmek için kendini zor tuttu. Baltayı taşa vurmuştu.

Carlo, elindeki tavada duran yumurtaları, salam ve domateslerin hepsini bir tabağa boşalttı. Ekmeğini ve kahvesini getirdi. Sabah gazetesi katlanmış bir halde tabağının yanında duruyordu. <<Sinyora kahvaltısını ettikten sonra yıkanacak ya da temizleyiciye yollanacak eşyaları varsa, bana verebilirler mi? Onlarla ben ilgilenirim.>>

Aman Tanrım, ona hep 'sinyora' demeyecekti inşallah! Dikkatli bir şekilde, <<Bana Sally dyemez misin?>> diye sordu.

<<Eğer hoşunuza gidecekse.>>

Sally masaya oturdu. Kahve ve yemekler nefis kokuyordu. <<Kocamın yanında uzun süreden beri mi çalışıyorsun?>> diye ahbaplık etmek için sordu.

<<Beş yıldan beri onun hizmetindeyim, ama daha önceden de tanışırđık.>> Düşünceli düşünceli sustu. <<Bundan ön dört yıl kadar önce Kuzey Queensland'de birlikte kamış kesmiştik. Bir kaç yıl sora da Weipa'da bir inşaat şirketinde birlikte çalıştık. Altı yıl kadar önce doktorlar bu kadar çok çalışmamam gerektiğini söylediler. O zaman ben de Sydney'e geldim. Luke'la şans eseri karşılaştık ve...>> Omuzlarını silkti. <<Havadan sudan konuştuk, içki içtik. Bana bu işi önerdi, ben de kabul ettim. Çok iyi bir insandır,>> diye büyük bir içtenlikle hikayesini bitirdi.

Sally uzun süre sesini çıkarmadan oturdu. <<Evde sana yardımcı olacak kimse var mı?>> diye sordu sonunda.

<<Si..Haftada iki kez gelen bi kadın. Temizliğe ve ütölere yardımcı olur. Geri kalanını ben hallederim.>>

<<Belki ben senin omuzlarındaki yüzü biraz hafifletebilirim...Özellikle yemek konusunda.>>

Carlo gülümsedi. <<Burası sizin mutfağınız, Sally,> diye hatırlattı ona. <<Luke size bir mesaj bıraktı. Bu akşam yemeği dışarıda yiyecekmisiniz. Saat yedide hazır olmanızı rica etti...Altı dolaylarında evde olacaktım.>>

Demek daha ilk günden sınanacaktı. Neyse ki babasının sık sık konuk ağırlaması nedeniyle bu tür topluluklara alıştı, zorluk çekmeyecekti. Ama Luke'un hanım arkadaşlarıyla tanışma durumu canını sıktı.

Sally günün geri kalan kısmında üç katlı evi dolaştı. Hem stili hem de döşenişi çok güzeldi. Hafif bir öğlen yemeğinden sonra babasını aradı, ama ofisinden ayrılmıştı. Babasıyla konuşmak istiyordu aslında, öyle bilirdi bir nedeni yoktu.

Gece kıyafetleri yönünden gardırobu oldukça zengindi. Aralarından beyaz krepten, üstü açık, etekleri bileklerine kadar uzanan, sırtı bele kadar açık bir tanesini seçti. İpek şalıyla çok güzel gidiyordu.

Yemek Sally'nin umduğundan da büyük oldu. Sdney'in en iyi lokantalarından birinde iki masa doldurmuşlardı.

İyi bir terzi elinden çıktığı her halinden belli olan takım elbisesiyle oturan kocasına gözü takılınca içinde bir şeyler kıpırdandı. Çok çekici bir hali vardı, 'yo hayır, çarpıcı,' diye kendini düzeltti. Biçimli burnu ve kemikli yüzüyle yakışıklı denemeyecek kadar sert bir yüzü vardı. Buna,zenginliğin getirdiği bir rahatlık ve kendini beğenmişlik havası da eklendi mi, karşısına tam bir erkek tipi çıkıyordu.

Konuşmalardan anladığı kadarıyla, hepsi iş arkadaşlarıydı. Luke'un evlilik haberi çok çabuk yayılmıştı. Masalarda oturan kadınların meraklı gözlerle onu süzdüklerini fark ediyordu. Gece ilerledikçe, kendini kurtlar arsında kalmış bir kuzu gibi hissetti.

<<Pek sessizsin,>> diye fısıldadı Luke. <<Ne düşünüyorsun?>>

Sally onu iğnelemekten kaçınmadı. <<Beni nasıl süzdüklerine bir bakarsan anlarsın.>>

Luke keyifle güldü. <<Korkma, onların hepsi işti, eğlenceye ayıracak vaktim bile olmadı,>> diye takıldı.

<<Gayet tabii...Kendi kendini yetiştirmiş bir zampara! Beni bu kadar incelemelerinin nedeni, olsa olsa, benim neremi beğendiğini anlamaya çalışmalarıdır.>>

<<Tatlını ye, Sally,>> dedi kuru bir sesle. Sally şuh bir tavırla ona gülümsedi.

<<Neden şekerim...Yeterince tatlı değil miyim yoksa?>>

<<Sen, amante, tehlikeli bir oyun oynuyorsun,>> diye nazikçe onu uyardı.

<<Ve vazgeçmemi istiyorsun, öyle mi?>> dedi masumca.

<<Luke,>> dedi tatlı bir ses. <<Eski arkadaşlarını pek çabuk unutun.>>

Sally sesin geldiği yöne bakınca, karşısında, adını bir türlü hatırlayamadığı bir kadının alaycı bakışlarıyla karşılaştı. Oldukça değişik, hatta egzotik denebilecek bir tipi vardı. Siyah saçlı, buğday tenli, balık etinde bir dilber. Gece boyunca, sürekli Luke'un ilgisini üstüne çekmek için uğraşmıştı.

<<Özür dilerim, Carmela,>> diye ona döndü Luke, <<Karımdan bir saniye bile uzak kalamıyorum nedense.>> Hafifçe Sally'nin yanağını okşadı. <<Gel dans edelim, cara,>> diye fısıldadı. Sally'nin kızmış olduğunu fark edince gözleri garip bir biçimde parladı. Sakin sakin yerinden kalktı ve Sally'nin dirseğinden

tutarak onu da kalkmaya zorladı.

Sally, Luke'un onu dans pistine götürmesine sesini çıkarmadı, ama sıkıca sarılınca, <<Bu kadar yakın dans etmek zorunda mıyız?>> diye sordu. Bu sözün üzerine Luke eğilip, onu herkesin ortasında dudaklarından öpünce iyice sinirlendi. Sanki ona ait bir mal olduğunu herkese ilan etmekten büyük bir zevk duyuyordu. Bu düşünce onu uzun bir süre rahatsız etti.

Luke bir türlü masaya dönme isteği göstermedi.. Bunun üzerine kulağına, <<Sen tam bir canavarsın,>> diye fısıldadı.

<<Bu giysi benim gözümü mü aldatıyor yoksa,>> diye düşünceli düşünceli konuştu Luke. Altına bir şey giymedin mi?>>

<<Gayet tabi giydim,>> dedi şuh bir tavırla, <<Derimi.>>

Luke'un onu iğnelemesine olanak tanıdığı için kendi kendine kızdı. Öfkelendiğini gören Luke, <<Yavaş o, cara,>> diye onu uyardı. <<Eğer bir çocuk gibi huysuzluk edersen, sonra arkadaşlarım ne der?>>

<<Seninle karşılaşana kadar huysuz bir insan olduğumu bilmiyordum!>> diye fısıldadı. <<Arkadaşlarına gelince...Buradaki hanımların çoğu ortadan yok olmamı yeğlerdi.>>

<<Aman, piccina, yoksa beni kıskanıyor musun?>>

<<Hayur!>> dedi boğuk boğuk. Kollarından kurtulmak isteyince Luke ona iyice sarıldı. <<Eve dönmek istiyorum,>> diye yalvardı Sally, <<Bütün bu meraklı bakışlardan sıkıldım...>>

<<Sally, fazla uzatıyorsun.>> dedi Luke sert bir sesle. Bunun üzerine Sally kendini çok aciz hissetti.

Lokantadan ayrıldıklarında gece yarısı olmak üzereydi. Tam iki saat boyunca Sally güle yüzlü olmak ve herkesle tatlı konuşmak zorunda kalmıştı. Kendini zorlamaktan yüzündeki bütün kasar ağrıyordu. Arabaya binice, o nefret ettiği kocasından mümkün olduğu kadar uzak olabilmek için kapıya iyice yanaştı. Eve kadar tek kelime etmeden geldiler.

Kapıdan içeri adımını atar atmaz merdivenlere doğru koştu ve ikişer üçer tırmanmaya başladı. Ama aptallık etmişti, çünkü birkaç saniye sonra Luke da yatak odasında idi. Yüzündeki ifade anlayışlı olmaktan uzaktı.

<<İyi bir daya isteyen şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun,>> dedi sertçe. <<Sanırım baban terbiyenin bu yönünü es geçmiş.>>

<<Cehenneme kadar yolun var!>>

Korku dolu bir dakika boyunca Sally, Luke'un onu tokatlamasını bekledi. Buz gibi yüzünden yayılan soğukluk altında ürperdi. Onunla çatışmak hiç de akıllıca bir davranış değildi! Öyleyse neden böyle yapıyordu? Sanki çine bir şeytan yerleşmişti, ona düşünmediği bir biçimde davranmaya zorluyordu.

<<Dio santo! (Aman Tanrım) dedi Luke. Sonra kaçmaya çalışan Sally'yi yanına çekti. Bir koluyla sırtını, diğeriyle de başını sımsıkı tuttu.

Onu öptü, öptü. Sally neredeyse bayılacaktı. Luke birden onu kendinden uzaklaştırdı. sapsarı olmuş yüzünde, gözyaşlarıyla parlayan gözleri masmaviydi. Dudakları şişmişti, Luke'un dişine geçirdiği yanı ise hafiften kanıyordu.

<<Deli saçması düşlerinin ışığında beni yargılamaya kalkma,>> dedi sertçe.

<<Yüzlerce kadınla yatsan bile umurumda değil,>> deye kekeleydi Sally acı acı. Titreyen dudaklarının

sütünde dilini gezdirdi.

<<Tatlı kaçığım benim, sen kadın değil, bir çocuksun daha,>> diye yorgun bir sesle mırıldandı Luke.
<<Keşke olsaydım!>>

Belli belirsiz gülümsedi,>> Olsaydın da, yalnız başına yatağa yatıp tatlı düşlere dalsaydın, öyle değil mi? Ah, cara, kollarımda tattığın kadınlığından zevk almadığını mı söylemek istiyorsun bana.>>

Sally gözlerinin içine baktı. <<Bu hiç bir şey ispatlamaz...Yalnız, senin, baştan çıkarma konusunda çok başarılı olduğunun dışında.>>

Luke parmağını onun şah damarının üstüne koydu. <<Ya bu heyecanla çarpan kalp...Buna ne buyurulur?>>

Sally ürkek bir tay gibi sızdı. <<Neden beni rahat bırakmıyorsun?>> diye yalvarırcasına sordu. <<Beni yeterince cezalandırmadın mı?>>

Luke'un gözleri kısılmıştı. Sally'nin kanayan alt dudağını görünce kendi kendine sövdü.

<<Sana haksızlık ettim,>> diye özür diledi. Parmağını yaranın üzerinde gezdirdi. <<Dudakların çok yumuşak.>>

Hafifçe onu öptü. Bu dokunuş Sally'yi o kadar etkiledi ki dudakları aralandı. Sonra, onu kendinden geçiren o okşayışlar başladı. Luke birden onu kendinden uzaklaştırınca, Sally vazgeçtiğini sanarak üzüldü.

Luke onu süzdü, sonra bir kahkaha atarak, onu kucakladığı gibi yatağa doğru yürüdü.

<<Bu akşam için bir kaç arkadaşımı yemeğe çağırmamda sence bir sakınca bvar mı?>>

Sally kahvaltı sofrasından başını kaldırıp, Luke'un soru soran gözlerine baktı. <<Hayır yok. Kaç kişi çağırmayı düşünüyorsun?>>

<<Biz de dahil altı. Yetiştirebilir misin?>>

<<Benim profesyonel bir aşçı olduğumu unutun galiba,>> diye hatırlattı. <<Özellikle istediğin bir yemek var mı? Yoksa seçimi bana mı bırakıyorsun?>>

<<Ben senin patronun değilim, Sally,>> dedi kuru bir sesle. <<Kararı sen ver. Ne gerekiyorsa bir liste yapıp Carlo'ya ver. Ben saat altıda evde olurum, konuklara da yedide gelmelerini söylerim.>>

Luke, kente gitmek üzere evden ayrılır ayrılmaz, Sally akşamın yemeklerini tasarlamaya başladı. Resmi olmayacağını belirtmişti, ama bunu, onu sınamak için söylediğinin farkındaydı.Bu nedenle çok özel bir yemek yapması gerekiyordu.

Uzun uzun düşündükten sonra fırında midyeyle fleminyon hazırlamaya karar verdi. Tatlı olarak da dondurma yapacaktı. Listesini hazırladıktan sonra şarap mahzenine indi, sonra gerekli malzemeleri alması için Carlo'yu kente gönderdi.

Kendi misafirleri için yemek hazırlamanın başka bir çekiciliği vardı. Bugüne kadar yalnız babası ve 'Claude's için yemek yapmıştı. Zaman su gibi akıp gitti. Carlo büyük bir zevkle ona yardım etti. Sally, Carlo ile çok rahat anlaşıyor. yemek servisinin Carlo tarafından yapılmasına karar verdiler. Böylece Sally de konuklarıyla yakından ilgilenecek zamanı bulacaktı.

Sally, Luke'un Auckland'de aldığı kırmızı gece elbisesini giymeye karar verdi. Giyinirken bir yandan da akşama gelecek olan konukların kimler olduğunu düşündü. Luke ona hiç ad vermemişti, doğal olarak o da

büyük bir merak içindeydi.Aynadan yansıyan görüntüsünü inceledi, çok çarpıcı olmuştu. Saçlarına nasıl bir biçim vereceğine bir karar vermeden saçlarıyla oyalandı, mümkün olduğu kadar havalı görünmek istiyordu. Tepede toplayabilirdi, yada şöyle omuzlarına bırakabilirdi.

<<Açık bırak, cara...Tepeden toplarsa, ciddi öğretmenlere benziyorsun.>>

Sally başını Luke'den yana çevirince gözlerindeki neşeli pırıltıyı gördü. Takım elbisesini çıkarıp yerine yarı spor bir kıyafet giymişti. Çok yakışıklı bir hali vardı. Yaklaşp ensesine bir öpücük kondurdu. Sally ürperdi. Ona dönüp, dudaklarını uzatmak için dayanılmaz bir arzu duydu içinde. Onu beğenmiyordu oysa, öyleyse neden kollarına atılmak istiyordu ki? 'Çıldırıyorum galiba', diye düşündü.

<<Bu akşam kimler geliyor?>> diye sordu. Ayakkabılarını bağlamak bahanesiyle yere eğilince Luke'un yüzündeki o garip gülümsemeyi kaçırdı.

<<İş arkadaşlarımdan Peter Hampshire ile eşi Eleine,>> diye başladı, <<Sonra Carmela Ortega ile Rolf Unger. Carmela ile daha önceden tanışmıştın sanırım.>>

Evet, Carmela gibi egzotik bir güzeli kim unutulabilirdi? Birden bütün hevesi kaçmıştı. Carmela gibi bir kadının yanında havalı görünmeye çalışmak boşunaydı. Onun yanında her kadın liseli bir kız gibi kalırdı.

<<Çok güzelsin, piccina,>> dedi Luke. Sally küskün bir tavırla onu azarladı.

<<Neden bana hep 'piccina' diyorsun? Bana 'çocuk' demeden de kendimi yeterince küçük hissediyorum.>>

<<Ama, cara, ben sana biraz takılıyorum, hepsi bu.>> Eliyle dakgın dalgın saçlarını okşadı. <<Emin ol, sen bir çocuk gibi görmüyorum.>> Parmağına doladığı saçı çekerek, yüzünü iyice yaklaştırdı. Sally ona bakan bu gözlerde hoşgörünün ötesinde başka duyguların olup olmadığını araştırdı.

<<Bir bardak şeri içsem iyi olur,>> Hafifçe güldü. <<Biraz sinirliyim galiba.>>

<<Hadi, salona geçelim öyleyse.>> Koluna girip birlikte kapıdan dışarı çıktılar.

Daha sonra, Sally bu kırmızı elbiseyi seçtiğine memnun oldu. Carmele'nın üstünde, her davette giyilebilecek klasik bir elbise vardı.

Yemekler sofradan kaldırılıp sıra tatlıya geldiği bir sırada,Carmela, <<Carlo kendini aşmış bu gece,>> diye övgüde bulundu. Bardağından bir yudum şarap aldı. <<Böyle güzel bir fleminyolu ancak bir kez yedim.>>

Luke tatlı tatlı karısına gülümsedi, <<Karımı tebrik etmelisin,>> dedi.

Carmela hayretle kaşlarını kaldırdı. <<Sally? Aman şekerim,>> diye mırıldandı. <<Kendine, bu kadar nefis yemekler yapabilen...>> Bir an durup Sally'ye gülümsedi. <<Üstelik genç ve güzel bir eş bulunduğun için çok şanslısın.>>

Elaine Hampshire, Sally'ye 'önemseme' gibilerinden baktı, ama Luke'un bıyık altından gülümsediğini fark edince iyice tepesi attı Sally'nin.

<<Sevgilim,>> diye kelimelerin üstüne basa basa konuştu, <<Bana biraz daha şarap koyar mısın?>> Aslında canı şarap falan istemiyordu, ama sinirlerini başka türlü yatıştıramayacaktı. Carmela Ortega işini iyi biliyordu!

Daha sonra, kahvelerini içmek için salona geçtiklerinde, Sally, Carmela'nın Elaine'le oturup konuşacağı yerde, üç erkeğin konuşmalarına katılmayı yeğlediğini fark etti.

<<Çocuğunuz var mı?>> diye Elaine'e sordu. Karşısındaki gülümsedi.

<<Yirminin altında iki tane tatlı belam var. Onlarla uğraşmak bütün zamanımı alıyor.>>

<<Peter ile siz, Luke'u uzun zamandan beri mi tanıyorsunuz?>>

<<Yedi yıldan berdi,>> diye cevapladı Elaine. <<Peter, Luke'la birlikte çalışır.>>

Sally yutkundu, çok utanmıştı. <<Bilmiyordum, bağışla.>>

<<Hiç de özür dilemen gerekmez, şekerim. Rolf da kocanın yanında çalışıyor...Carmela'ya gelince, o da öyle ama daha dolaylı olarak.>>

<<Ah, evet anlıyorum.>>

Elaine anlayışlı bir tavırla ona gülümsedi. <<Siz evleneli çok kısa bir süre oldu. Sanırım iş arkadaşları ve işi hakkında bilgi vermek Luke'un aklına bile gelmemiştir.>>

Gece başarılı olmuştu. Aslında Carmela olmasaydı, kendini çok daha rahat hissedecekti. Carmela'nın, ilgi çekmek için yaptığı girişimleri fark etmiyormuş gibi davranmasından dolayı Luke kızmıştı. Konuklar gittikten sonra bile Sally'nin öfkesi tepesindeydi.

<<Böyle şahane bir sofraya hazırladığın için, grazie, mia sposa.>>

Merdivenleri çıkmaya hazırlanan Luke'a dönerek tatlı tatlı gülümsedi <<Bir işe yaradığım için çok sevindim doğrusu,>> diye imalı bir tavırla konuştu.

Luke, yatak odasına girdikten sonra kapıyı arkalarından kapattı. <<Sally, sevgilim,>> diye düşünceli bir tavırla söze başladı. <<Böyle iğneli konuşmak sana hiç yakışmıyor.>> Ondan tarafa yürümeye başlayınca Sally banyoya doğru fırladı.

<<Kaç bakalım, picina,>> diye seslendi arkasından. <<Ama, eğer on dakikaya kadar yatakta olmazsan geli seni alırım.>>

Sally, <<Yataktan başka bir şey düşünmez misin sen?>> dedi öfkeyle. Luke'un gözlerinde alaycı bir pırıltı dolmuştu.

<<Seni arzulamasaydım, hoşuna gider miydi, cara?>>

Sally hemen banyonun kapısını kapattı.

Onunla girdiği savaşı kazanmak gittikçe güçleşiyordu, hem kazanmak istediğinden de pek emin değildi artık.

Ertesi gün, babasının ofisine telefon ederek, birlikte bir öğle yemeği yemelerini önerdi. Babası kabul edince sözleştikleri gibi lokantada buluştular.

Başında bekleyen garsonun tuttuğu iskemleye otururken kendini suçlu hissediyordu. Babası onu dikkatle süzdü.

<<Suç işlemiş gibi bir halin var,>> dedi. <<Bana içini dökmek ister misin?>>

Sally komik bir biçimde yüzünü buruşturdu. <<Biraz fazla para harcadım...Yeni bir gece elbisesi aldım da. Tabii yanına da bir çift pabuç aldım.>>

<<Luke para harcamaktan kaçınan bir tip değil. Neden çekiniyorsun?>> diye yumuşak bir sesle üsteledi babası.

'Çünkü yeni bir elbiseye gerek yoktu' diye içinden geçirdi. Daha şimdiden pişmanlık duymaya başlamıştı. Normal geliri olan bir insanın bir aylık maaşını bir gece elbisesine yatırmak? Tanrım, ne büyük bir saçmalık yapmıştı! Yüksek sesle, <<Luke bu sabah bana bir kaç tane kredi kartı verdi. Yakında kız kardeşinin yanına gideceğiz...Noel için...Koskocaman bir liste var elimde, çocuklara bir dolu oyuncaklar falan aldım.>> Babasına bakınca içi hüznle doldu. <<Noel'de sen ne yapacaksın, baba? Sensiz ilk kez bir Noel geçireceğim.>>

<<Sally!>> diye gülererek azarladı babası. <<Senin yerin kocanın yanı, benim değil.>> Uzanıp kızının elini avuçları içine aldı. <<Bizim kulübe gideceğim. Duyduğuma göre, Noel'de çok güzel bir yemek veriyorlarmış. Hem sonra, önümüzde daha çok Noel'ler var.>>diye ekledi. <<Şimdi bana Yeni Zeanda hakkında düşüncelerini anlat...Yoksa her yeni evli çift gibi, sizin de gözleriniz birbirinizden başkasını görmedi mi?>>

Aman Tanrım, bu soruyu nasıl cevaplayacaktı bakalım? <<Sen ne düşünüyorsun?>> diye anlamlı anlamlı sordu, hatta bir kahkaha bile attı.

<<Mutlusun değil mi Sally?>> Aralarındaki konuşma umduğundan da tehlikeli bir yöne gidiyordu.

<<Mutlu olmasaydım bu anlaşılırdı, değil mi?>> diye konuştu. <<Daha başka ne isteyebilirim ki?>>

<<Evlilik konusunda bu kadar acele edince bayağı endişelenmiştim,>> diye düşünceli bir tarzda konuştu babası. <<Şüpheli olmamak olanaksızdı. Ama olayları enine boyuna düşününce, neden birbirinizi beğendiğinizi anladım. Hem sonra, uzun süre nişanlı kalmanız için de bir neden yoktu. Ayrıca...Luke, her istediğini elde eden bir adam olarak tanınır. Onun ne kadar iyi bir işadamı olduğunu sana anlatmak zor. Kocan hem zeki, hem de güçlü.>>

<<Anneme bir mektup yazdım,>> dedi Sally. <<Üç gün içinde Okyanusun öbür uzundan bir telefon alabilirsin.>> Şeytanca güldü. <<Kızının bir saçmalık yapmadığından emin olmak ister. Benim telefonumu da verdim...Yoksa ilk uçağa atlayıp buraya gelmesi işten bile değildi.>>

Joe dayanamayıp kahkahalarla gülmeye başladı. <<Tanıdığım kadarıyla Emily zaten gelecektir.>> Cebinden çıkardığı mendille gözlerini kuruladı. <<İkimizden biri Luke'u annen konusunda uyarmalı!>>

<<Neden ona bir sürpriz yapmıyoruz sanki?>> diye şeytanca önerdi. <<Belki de hiç gelmez...Bakarsın telefon konuşması ona iyi gelir.>>

<<Olanaksız olduğunu ikimiz de biliyoruz.>>

<<Doğru,>> diye Sally de babasına katıldı.

<<Eh, sevgili kızım,>> dedi Joe, saatine bakarak. <<İşe dönmem gerekiyor. Kucağıma pat diye iki yeni anlaşma düştü. İyice inceledikten sonra Luke'a danışmam gerekiyor.>>
<<Luke'a mı ?>>diye sordu

Joe olumlu anlamda başını salladı. <<Bilmiyor muydun? Benim şirketimi satın aldı. Ben yalnız işçilerle ve malzemelerle ilgileniyorum, o da işin parasal yönünü idare ediyor. Karı eşit olarak paylaşacağız. Ayrıca idari personel olarak maaş da alıyorum.>>

Sally babasının verdiği bu bilgiyi kafasında toplamaya çalıştı. <<Benimle işi hakkında konuşmaz,>> dedi sonunda. <<Bu durumdan memnun musun?>>

<<Beni her türlü sıkıntıdan uzak tutuyor. Düşündükçe, Luke'un parasal desteğinin arkamda olmasının benim için ne kadar büyük bir şans olduğunu daha iyi anlıyorum. Artık gitmem gerek. Gelecek cuma vereceğim

yemeği unutmayın sakın.>>

<<Yemekleri ben hazırlayayım,>> diye ani bir kararla diretti. <<Bunu, erken verilmiş bir Noel yemeği sayarız...Tam anlamıyla bir Noel yemeği olmayacak, ama...çok hoşuma giderdi...Gerçekten,>> diye, onu endişeli gözlerle süzen babasına üsteledi. <<Merak etme, Luke bir şey demez.>> 'Umarım demez!' diye geçirdi içinden. Hem dese bile o yine bildiğini okuyacaktı!

<<Çok iyi olur,>> dedi Joe. <<İznini alınca beni ara.>>

Ama o gece bu konuyu Luka'a açtığı zaman, Luke kesinlikle karşı çıktı.

<<Neden?>> diye Sally soğuk bir sesle sordu. Sinirlenmeye başlıyordu. <<Ha birlikte gitmişiz, ha ben önden gitmişim, sen sonra gelmişsin, ne fark eder ki?>>

Luke içkilerini hazırlıyordu. Döndü, Sally'ye içki bardağını uzattı. Gözleri amansızdı, Sally bu tartışmayı kazanmasına imkan olmadığını anladı.

<<Babanın vereceği akşam yemekleri onun sorunudur,>> diye sıkkin bir tavırla konuşmaya başladı.

<<Davetini kabul edeceğiz, ama hazırlıklardan sen sorumlu olmayacaksın. Anlaşıldı mı?>>

<<Bencillik ediyorsun! Beni zora koşuyorsun!>>

Tek kaşı kalkmıştı. <<Bencillik mi?>>

Kızgın bakışları Luke'u hiç etkilemedi. <<Senin...bizim konuklarımız olunca yemek pişirmeme izin var,>> diye aralarını düzeltmeye çalıştı. <<Ama babam için olunca, yok. Hem...>> diye başladı yeni bir kararlılıkla, <<Beni nasıl durduracağını anlamıyorum?>>

<<Öyle mi?>>

Bu nazik sorunun altındaki tehdit kokusunu duyunca ürperdi. Luke onun baş düşmanıydı, çok korkunç bir yaratıktı! <<Bana ne yapacaksın? Odama mı kilitleyeceksin?>> diye üsteledi.

<<Eğer bir çocuk gibi davranmakta ısrar edersen, karşılığını da ona göre alırsın.>>

<<Yaa? Bu sözle ne demek istedin? Yoksa beni yatağa aç mı göndereceksin? Belki de bir hafta süreyle televizyon seyretmeme izin vermezsin, ha?>>

Luke'un bakışları alaylıydı. <<Hiç biri değil,>> dedi. <<Bu eller nazik poponu biraz okşayabilir. Bundan emniyetle alabilirsin, Sally!>> diye onu uyardı.

dediğini yapardı da..Ne kadar kötüydü! Eğer bana dokunursan, sana...sana...>>

Birden birbirlerine çok yakın durduklarını fark ederek bir adım geriledi. <<İçkini bitirmemişsin,>> diye sakince uyardı onu Luke. <<Bir kaç dakika sonra Carlo yemeğin hazır olduğunu bildirir. Böyle güzel bir şeriy boşu harcamak yazık olur.>>

<<Konuyu değiştirmeye çalışma, beni etkilemiyorsun,>> dedi Sally kayıtsızca. Luke alayla güldü.

<<Konu kapanmıştır, piccina.>>

<<Öf, bana patronluk taslamaktan vazgeç artık,>> diye patladı Sally. Her insan gibi benim de bir takım haklarım var. Senin gibi bir diktatörün emirlerine boyun eğmem ben! Göreceksin, eğmeyeceğim!>>

<<O zaman cezayı da çekersin, mia sposa.>>

Sally bardağındaki içkiyi bir dikişte bitirdi. <<Seninle aynı masada oturmaya tahammülüm yok. Karnım da aç değil zaten.>>

<<Yine de bir şeyler yiyeceksin,>> diye uyardı Luke onu. <<Israr edeceğim.>>

<<Tabii,>> dedi acı acı. <<İyi beslenmem gerekiyor...iyi beslenmeliyim, yoksa gerekli olan bambino'ya (Erkek çocuk)' nasıl hamile kalırım? Luciano Andretti'nin karısı olarak bu görevi nasıl ihmal edebilirim?>>

Göz kapakları gözlerini örtüyordu Luke'un, tıpkı avının sütüne atlamaya hazır bir parsi andırıyordu. Luke, eliyle onun karnına dokundu. <<Evleneli tam bir hafta oluyor...>> dedi. <<Belki de oğlumu karnımda taşıyorsun.>>

<<O kadar şanslıysan !>>

<<Kızım mı olsun isterdin?>> diye sertçe sordu, ama elini karnından çekmedi. Sally ondan kurtulmak için bir adım geriledi.

<<Eğer bana sorarsan, bir sürü kızım olsun isterdim! Ama sana olan borcumu ödemek için, Tanrıya bana bir oğul vermesi için dua edeceğim. O zaman sana katlanmaktan kurtulurum,>> diye acı acı sözlerini bitirdi.

<<Dokuz ay karnında taşıdığın, sonra da emzirdiğin bir çocuğu nasıl bırakıp gidersin?>> diye sordu.

<<Benim çocuğum...ama aynı zamanda senin de çocuğun olmayacak mı? Onu görmeyecek, onun o çocuksu başarılarını ve kaygılarını bilmeyecek, onun annesiz olarak büyümesine izin mi vereceksin?>>

Sally bu konuşmadan etkilenmişti. Tek bir kelime bile söylemeden, kocaman kocaman açılmış gözlerini Luke'a dikti. Toparlanması uzunca bir süre aldı. <<Allah seni kahretsin, Luke Andretti!>> diye sövdü titrek bir sesle. <<Cehenneme kadar yolun var.> Arkasını dönüp odadan fırladı...En azından böyle yapmayı amaçlamıştı, ama daha bir adım bile atmasına fırsat vermeden Luke onu kolundan yakaladı. Hırsıyla kendine doğru çevirdi.Sally'nin gözleri yaşlarla dolmuştu.

<<Yemek yiyemem...Boğazıma dizilir.>>

<<Bir şeyler atıştırırsın.>>

Sofrada tek kelime bile konuşmadan buz gibi oturdu. Önüne gelen birbirinden nefis yemeklerden bir kaşık alıp bıraktı. Yalnız bir bardak şarap içti, ama o da uykusunu getirmekten başka bir işe yaramadı. Yemek son erdiği zaman rahat bir nefes alarak sofradan kalktı. Luke'a doğru kaçamak bir göz attı. Yüzünden, ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı.

<<Kahve istemiyorum,>> dedi sakın bir sesle. Sonra kapıya doğru yöneldi. Luke öne geçti ve salona girdiler. Sally salonda kalmayıp yürüdü. Merdivenlere doğru ilerlerken Luke'un peşinden gelip onu durdurmasını bekledi. Ama Luke böyle bir şey yapmadı. Sally merdivenleri hızla çıkıp yata odasına girdi.

Çok uykusu vardı. Yavaşça yatağın kenarına oturdu. Kendini, yolunu kaybetmiş çaresiz bir çocuk gibi hissediyor, ağlamak istiyordu. Aslında sinirden ter ter tepinebilirdi de. Ama hangisinin onu teskin edeceğine bir türlü karar veremedi. Luke'un sözleri hala kulaklarında yankılanıyordu. yatağa uzandı.

Uyumuş olmalıydı, oysa daldığını bile hatırlayamıyordu. Bilinçaltında gizli kalmış bir takım duyguları su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Bir karabasan gibi onu sarıyorlardı. Birden hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. Kendi sesiyle uyandı.

Oda karanlıktı, bir an nerede olduğunu anlayamadı. Titreyen parmaklarla başucundaki lambayı yaktı. Sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kapı ardına kadar açıldı, eşikte Luke belirdi. <<Tanrı aşkına, ne...>>Odaya girdi, sonra ölçülü adımlarla yatağa yaklaştı. <<Sally neyin var, yavrun?>>

Sally daha yüksek sesle ağlamaya başladı. Onunla konuşmak, dertlerini ona açmak istemiyordu. <<Rüya gördüm o kadar,>> Yatağın Luke'un ağırlığıyla hafifçe çöktüğünü hissince titremeye başladı.

<<Çılgılığına bakılırsa, bir düş değil, karabasandı,>> dedi Luke. <<Biraz konyak içmelisin.>>

<<Hiç bir şey içmek istemiyorum,>> dedi Sally perişan bir sesle. <<Başımdan git ve beni yalnız bırak.>> Ayağa kalkıp banyoya doğru yürüdü. Bir düş onu biraz sakinleştirebilirdi.

On dakika sonra banyodan çıktığında, Luke'u, elinde yarıya adar doldurulmuş bir konyak kadehiyle yatağın başucunda bekler görünce olduğu yerde çakılı kaldı. Üstündekileri çıkartmıştı. Atlet yapılı vücudunu yalnız beline sardığı bir havlu örtüyordu.

<<Konyak sevmem...Öksürtür beni,>> diye itiraz eti.
<<Bir yudum al, piccina. Uyumana yardımcı olur.>>
<<Eğer içmemekte diretirsem herhalde ağzımı açıp zorla içireceksin!>>
<<Luke ona çarpık bir gülümsemeyle baktı, <<Ona benzer bir şey,>> dedi.
<<Sen cehennem kaçkını bir zebanisin, Luke Andretti!>> Gözleri dolu dolu oldu.

<<Ve de canavar, değil mi?>> diye alay etti. <<Eminim, bana hiç göz koymamış olmayı diliyorsun, hele hele evlenmek...>> Kuru bir kahkaha attı. <<Şeytana kuyruğunu kaptırdın, öyle değil mi, mia?(canım)>> yanında durdu ve bardağı dudaklarına uzattı. <<Yudumlar, cara,>> diye rica eti. <<Son damlasına kadar yudumla.>>

Luke'un gözlerindeki ifade Sally'nin nazlanmasını önledi. Bir kaç yudum içtikten sonra başını yana çevirdi. <<Tadını hiç beğenmedim.>>

<<Ama, ateş gibi insanın içini yakıyor, yalan mı? Hadi, bir kaç yudum daha iç.>> Bardağı hafifçe eğdi. Sally yudum yudum içti.İçini garip bir uyuşukluk sarmaya başlamıştı. <<Hadi, yatağa, piccina.>>

<<Sen bir...>> Durdu. Onu tanımlamaya yeterli bir sözcük bulamamıştı. Hem daha fazla mücadele edemeyecek kadar sarhoştı. Luke onu yatağa soktu.

Uykuya dalmadan önce, hayal meyal Luke'a sokulduğunu, başını göğsüne koyduğunu hatırlıyordu. Ne garipti, hem ondan bu kadar nefret ediyor, hem de onun kolları arasında kendini güvencede hissediyordu.

bedinur

09.01.2007 10:50

Altıncı Bölüm

İyi ki bu yeni gece elbisesini almıştı. Aynanın önünde kendini seyrederken böyle düşündü. Kendini bu elbise içinde her an uçmaya hazır bir kelebek gibi hissediyordu.

O gün öğleden sonra Luke tenis oynamak için evden ayrılırken akşam yemeğini dışarıda yiyeceklerini belirtmişti. Sally tenis oynamayı çok severdi. Luke'un onu da davet etmemesi canını sıkıyordu. İyi bir oyuncuydu, yenileceğini bilmesine rağmen, Luke'un karşısında bir kaç set oynamak isterdi doğrusu.

Tizlikle makyajını yaptı. Saçlarıyla bir süre oyalandıktan sonra kendisine yakışacak biçimde arkasına topladı. Luke'un aldığı o örümcek ağı gibi ince dantel şal ile gece çantası yatağın üzerinde hazırdı.

Luke, <<Ancak on yedi yaşında gösteriyorsun,>> diye açıklayınca Sally muzip bir tavırla, <<Ve hiç öpülmemiş gibi bir halim var, değil mi?>> dedi.

<<Dilin pek iğneli, piccina...Bir hata mı işledim?>> Bir pars çevikliğiyle odaya girdi. Gece kıyafetiyle çok çekici bir hali vardı.Sally,

<<Nasıl, iyi vakit geçirdin mi bari?>> diye sorunca hafifçe güldü.

<<Demek seni sıkın buydu. Benimle birlikte olmayı bu kadar istediğini bilmiyordu.>>

<<İstemiyorum.>> diye hızlı hızlı konuştu Sally. <<Ben de tenis oynarım...Seninle oynamam art değil.>>

<<Yoksa seni yenmemden mi korkuyorsun?>>

Sally kupkuru bir tavırla ona baktı. <<Boy ve güç yönünden avantajlısın...Seni yenemezdim.>>

Luke'un gözleri muzipçe parladı. <<Demek böyle,>> dedi düşünceli düşünceli. <<Pekala, cara, karşılaşalım...Yarın öğleden sonraya ne dersin?>>

<<Neden olmasın,>> diye hemen kabul etti Sally. Luke'u büyük bir sürpriz bekliyordu. Oyunu muhakkak kazanacaktı belki...Ama onu epeyi terletecekti.

Sally ilk kez geldiği bu lokantayı çok lüks buldu. On dakika sonra üç çift daha onlara katıldı.Sally onlardan çok hoşlanmıştı. Çok çabuk kaynaştılar.

Yemekler çok güzeldi, yine de Sally her yemeği incelemeyi edemiyordu. Özellikle musakkaya bayıldı. Şimdiye kadar hiç bilmediği bir tadı vardı.

Luke çok güzel ev sahipliği yapıyordu. Sally bir an ona bir yabancıнын gözüyle bakmaya karar verdi. Çok kibar, aynı zamanda da çok yakışıklıydı. İçinden bir ses 'keşke ilk kez, şimdi karşılaşsaydık' diyordu. Keşke aralarında onca tatsızlık geçmemiş olsaydı! Ne fark ederdi ki? Onu ne kadar kötülemeye çalışırsa çalışsın, onları bir mıknaş gibi birbirlerine çeken gizli bir güç vardı sanki. Ondan en nefret ettiği bir anda bile, en ufak bir dokunuşu onu kendinden geçirmeye yetiyordu. Kendini iki ruhlu bir insan gibi hissetmeye başladı; biri Luke'dan nefret ediyor, öteki ise onu seviyordu. Garip bir düşünce beynini kemirmeye başladı. Luke Andretti tarafından sevilme nasıl olurdu acaba?>> Aman Tanrım! Şarap beynine vurmuştu galiba!

<<Hadi dans edelim, cara.>>

Sally başını kaldırıp Luke'u, yüzünde yabancı olduğu tatlı bir gülümsemeyle karşısında bulunca hayretten ağzı açık kaldı. Ayağa kalkınca Luke'un elini tuttu ve piste doğru ilerlediler.

Tek kelime bile konuşmadılar. Konuşmaya gerek yoktu, onlar konuşmadan da anlaşıyorlardı. Dudaklarının altında gezmesi...Belini tutan elin yumuşaklığı...Bunlar bir düş değildi.

Kendinden geçmiş, Luke'un kollarında dans ederken biraz sonra başına geleceklerden haberi bile yoktu. Yazgısının ona oynadığı kötü bir oyundu bundan sonra olanlar. Belki yüzünü pudralamaya bir kaç dakika daha geç gitseydi her şey daha başka olurdu.

<<Gözlerimiz kimi görüyor böyle? Aşk sarhoşluğu içinde dünyayı gözü görmeyen şu kıza bakın,>> diye şakıdı Chantrelle aynanın önünde. <<Son iki saattir gözlerinin içine bakıyordum, ama sen bizi fark etmedin bile. Philip kıskançlığından çatlıyor.>>

Sally'nbin ayakları birden suya erdi. Sydney'de onca lokanta varken burada karşılaşmak...<<Salon çok kötü Chantrelle,>> dedi kuru bir sesle.

<<Evliliğin tadına varıyorsun bakıyorum.Luke gibi bir erkekle evlenirsen, bundan doğal bir şey olamaz.>> Tiz bir kahkaha attı., sonra küçümseyen bir tavırla, <<Babanın işlerinin birden bire böyle düzelmesi bir

rastlantı değil herhalde? Modern bir külkedisi olmaya hazırdın...Sonra pat...Luke gelip seni kurtardı! Ama eminim, Luke'ın seninle aşk evliliği yaptığına inanmıyorsundur.>>

Sally kızmaya başlamıştı. 'Sakin olmalıyım' dedi kendi kendine,'hem de çok sakın'. Karşısındaki onu kızdırmak istiyordu, ona bu zevki tattırmamalıydı.

<<Luke ile benim aramda olan bu konuyla gereğinden fazla ilgileniyorsun.>>

<<Sen onun gibi bir erkeği idare edemezsin.>> Chantrelle acımasızdı. <<Bir haftada, bilemedin bir ay...sonra...sonra senden bıkacak ve...o zaman başka kadınlara dönecek.>>

<<Örneğin sen mi?>>

Chantrelle bütün dikkatini aynadaki görüntüsüne çevirdi ve kendini beğeniyle süzdü. <<Luke'un hayatına çok sayıda kadın girmiş olması seni rahatsız etmiyor mu?>>

Sally sabrının taşıdığını hissetti. <<Neden rahatsız etsin?>> Kendini sakın olmaya zorladı. <<O evlenmek için beni seçti, bu sana bir şey anlatmıyor mu?>>

Kararlı bir tavırla Chantrelle arkasını döndü.

Makyajını tazelemesi epeyi zamanını aldı. Elleri o kadar titriyordu ki, defalarca rujunu sürmek zorunda kaldı. Gözlerinden ateş çıkıyordu. Gülümsemeye çalıştı.

Salona girince biraz yatıştır gibi oldu. Masaların arasında ilerlerken bir el kolunu tuttu.

<<Sally!>> Şaşkın bir tavırla başını sestten yana çevirdi. Philip'i sesinden tanımişti, ama onunla konuşmaya cesaret edecek kadar yüzsüz olacağını ummamıştı.

<Merhaba, Philip! Bir şey mi istedin?>>

<<Bunu neden yaptın bana...Tanrı aşkına, neden?>> diye inledi. <<Eğer bana zaman tanısaydın sana yardım edeceğimi biliyordun.>>

Sally yüzünü dikkatlice inceledi. Bu gereğinden fazla yakışıklı yüzde gözle görülür zayıflık belirtilerini neden daha önce fark edemediğine şaşıtı. Luke ile karşılaştırdığı zaman, bu onun yanında kararsız bir çocuk gibi kalıyordu. Philip'in kolunu sıkmasıyla irkildi.

<<Bir yerde buluşamaz mıyız...Bir öğle yemeği falan gibi? Tartışmamız gereken konular var.>> Salona doğru baktı, sonra onu biraz daha yakınına çekti. <<Dans etsek daha iyi olur...Daha yerinde kaçır.>> Sally kolunu kurtarmaya çalıştı.

<<Teşekkür ederim, ama ben seninle dans etmek istemiyorum,>> diye buz gibi bir sesle cevapladı. Patlamak üzereydi. <<Seninle başka bir yerde de buluşmaya hiç niyetim yok.>>

<<Çıldırarak üzülmeyim,>> diye fısıldadı Philip. <<Seni onun yatağında...onun kolları arasında düşündükçe çıldırıyorum. İnsanın aklını başından nasıl aldığını bir bilsen.>> Başını o kadar yaklaştırmıştı ki, nefesinin rüzgarıyla yanaklarındaki bukleler uçuşuyordu. <<Onu bırak, yalvarırım sana. Ne istersen...>>

<<Eğer beni hemen bırakmazsan tokadı yersin.>>

<<Ne? Seni gidi..aşıfte seni! Ben şimdi...>>

<<Bir kelime daha istemiyorum, Mannering...>> diye yumuşak sesle onu uyardı. Sally, Luke'u sesinden tanıyordu. Yüzü bir maske gibiydi, ama gözlerinde öfkeli pırıltı Sally'yi bile korkuttu.

<<Sally ile biraz gevezelik ediyorduk,>> diye yıldı. Luke kaşlarını kaldırdı.

<<Biraz önce söylediğin sözcük hiç de dostça değildi,>> diye sertçe sözünü kesti Luke.

Philip pancar gibi oldu. <<Allah kahretsin, onu seviyorum.>>

<<Benim sevmediğimi mi düşünüyorsun?>>

<<Senin oldukça kötü bir ünün var, Andretti,>> diye kaba bir biçimde onu suçlamaya kalkınca, Luke sertçe

<<Öyle mi,>> dedi. Sonra Sally'nin koluna girdi. <<İzninle,>> diyerek arkasını döndü. <<sanırım bir içkiye ihtiyacın olacak,>> dedi Luke Sally'ye soğuk bir sesle. <<Hem de kocaman bir bardak,>> diye titreyen bir sesle onayladı Sally. Önce Chantrelle, sonra Philip. Sinirleri iyice bozulmuştu.

Eve döndüklerinde Luke onu sorguya çekti.

<<Mannering ile aranda ne vardı?>>

Sally hazırlıksız yakalanmıştı. Tırmanmakta olduğu merdivende az kalsın tökezliyordu. <<Philip'i tanıdığını bilmiyordum.>>

<<Babasını tanırım. Ama sen beni cevaplamadın daha.>>

<<İki yıl süreyle onunla çıktım.>>

<<Sanırım kendine öncelik hakkı tanınmasını istiyordu, öyle mi?>>

<<Tanrı aşkına...sorguya mı çekiliyorum? Benden ne istiyorsun? Benimle evlenmek istiyordu, tatmin oldun mu?>>

<<Ve sen onunla evlenmek istemedin?>>

<<Evet!>> diye parladı Sally. Şu lanet olası küstahlığı yok muydu! >>Eğer ben senin sayısız maceralarını öğrenmek isteseydim, ne yapardın? Carmela sanki bunlardan biri gibi hava yapıyor. Chantrelle de benden bıkmıca ona gideceğini umuyor.>> Arkasını dönüp yatak odasına doğru yürümeye başladı. <<Seni idare edemeyecek kadar aptal bir çocukmuşum ben!>> diye omzunun üstünden bağırdı. yatak odasının kapısını arkasından hırsla çarptı.

Burnunu ekti gözleri yaşlarla dolmuştu.

<<Cahantrelle'in sözlerine gereğinden fazla önem veriyorsun,>> dedi Luke odaya girerek.

<<Nasıl davranmamı isterdin?>> diye kırık bir tavırla konuştu Sally. <<Önce Chantrelle, sonra Philip, sanki bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir den sen...sen...öff!>> diye hıçkırdı.

Luke birden tam karşısında durdu. Sally'nin kalbi heyecanla çarpmaya başladı. <<Sen benşim soyadımı taşıyorsun, Sally.>> dedi büyük bir şefkatle omuzlarından tutarak.

<<Sanki gururla takmam gereken bir madalyadan bahsediyor gibisin.>>

<<Zavallı sevgilim, benim.>> Kendine doğru ekmek isteyince Sally karşı koydu.

<<Lütfen.Yatmak istiyorum.>>

<<Yatacağız, merak etme.>>

Sally pancar gibi oldu. <<Luke...lütfen...yapma...>>

<<Neyi yapmayayım, cara?>> diye ona takıldı. Dudakları yüzünde dolaşmaya başlamıştı.

<<Yapma,>> diye tekrara yalvardı Sally, bir saniye sonra kolalarını boynuna dolayacağını biliyordu.

<<Sende işin farkındasın...Aramızda gaip bir çekim var...Shirli bir mıkırtı gibi Yine de bana dur diyorsun.>> diye takıldı. Dudakları dudaklarına değiyordu. Sally, birden bundan daha fazlasını istediğini hissetti. Farkında olmadan inledi.

Bundan sonraki günler olaysız geçti. 'Aslında tartışacak zaman ve zemin de pek olmuyor,' diye düşündü Sally. Luke erkenden işe gidiyor, geç vakitlerde eve geliyordu. Baş başa yenilen bir yemekten sonra Luke çalışma odasına çekiliyor, Sally de ya televizyon seyrederken, ya da kitap okuyarak zamanını geçiriyordu.

Noel armağanlarının hepsini almış ve bir güzel paketlemişti. Luke ile babasına da birer armağan almıştı. Noel kartlarının yazılması da araya girince yemek hazırlayacak zamanı ancak bulabiliyordu. Carlo ile yemek konusunda çok iyi anlaşmışlardı.

Perşembe akşamı Sally yemeğe büyük bir özen gösterdi. Belli bir nedeni yoktu ortada, yalnız aşçılık yeteneğini şöyle bir denemek istemişti. Tam ilerin tıkırında gittiğinden memnun olduğu bir sırada Carlo mutfağa girdi.

<<Luke şimdi telefon etti. İlgiilenmesi gereken önemli bir işi çıktığını, bu nedenle akşam yemeğine gelemeyeceğini bildirmemi istedi. Senden özür diliyor.>>

Sally düş kırıklığına uğramıştı

Carlo izinli olduğu için gitti. Biraz sonra da telefon çaldı. Sally sevinçle telefona koştu, ama karşısında Carmela Ortega vardı. Luke'u ofiste yakalayamadığını ve onunla temasa geçmesi gerektiğini anlattı. Sally nazik bir dille Luke'un gece geç saatlere kadar eve gelemeyeceğini, eğer isterse ona not bırakabileceğini söyledi. Ama Carmela, Sally'ye memnun olmuş gibi gelen bir sesle, akşam buluştuklarında konuşabileceklerini söyledi.

sally çok sinirlenmişti. Demek Luke'la buluştuklarında ona anlatacaktı! Hiç düşünmeden telefonu açtı ve babasının numarasını çevirdi. Babası açar açmaz,
<<Baba, evdesin demek. Bak çok nefis yemekler hazırladım. Sen hemen sofrayı kur, ben birazdan orada olurum,>> dedi ve cevaplamasına fırsat vermeden telefonu kapttı.

On beş dakika sonra elinde yemek dolu kutuyu masaya koymuştu.

<<Bu şerefi neye borçluyum?>> diye takıldı Joe.

Sally babasına muzipçe gülümsedi. <<Bana neden diye sorma...Sadece otur ve ağız tadıyla yemeğini ye.>>

<<Bari bırak da bir tahmin yürüteyim. Luke son anda telefon edip yemeğe gelemeyeceğini bildirdi.>>

<<Bildin,>> dedi Sally. <<Ve ben de aranama atlayıp buraya geldim.>> Elindeki şarabı havaya kaldırdı.

<<Aç bakalım, baba. Çok güzel bir şaraptır.>>

<<Aranızdan kara kedim i geçti?>> diye alttan alttan sordu Joe. Gözleriyle yüzünü araştırıyordu.

<<Oh, hayır.>> Aslında ne çok tartıştıklarını bir bilseydi... <<Yemek yapmayı ne kadar sevdiğimi bilirsin,>> diye umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. <<Carlo da izinliydi. Bunca yemeğin boşa gitmesine gönlüm razı olmadı. Biriyle paylaşmak istiyordum. Aklıma ilk sen geldin,>> dedi. Joe gülümsedi.

<<Yeterince inandırıcısın Sally. Hadi yiyelim.>>

Bir kere konuşmaya başlayınca zaman su gibi akıp gitti. Luke'a bir not bırakmadığı için kendini huzursuz hissediyordu. Ama arabasını garaja soktuğunda Luke'un Alfa-Romeo'sunu görmeyince içi biraz rahatladı.

Getirdiklerini yerli yerine yerleştirdikten sonra bir fincan kahve yapıp salottoa ya geçti, televizyonu açtı.
<<İyi bir eş gibi oturmuş beni bekliyorsun galiba.>>

Sally başını çevirdi. Luke gelmişti. Sally onu suçlayan bir söz söylemek istemiyordu. <<Tbii ki hayır,>> diye umursamaz bir tavırla konuşmayı becerdi. Luke'un güldüğünü gördü.

<<Program iyi mi bari?>>

<<Hem de nasıl?>>

<<Uzun süreden beri mi seyrediyorsun?>>

Sesinin tonundan, kaçamak yollara başvurması gerektiğini anladı Sally. Bütün gece evde olmadığını bilmesine imkan yoktu, tabii eğer telefon etmediyse.

<<Yirmi dakika önce geldim. Senin akşam yemeğin nasıl geçti?>> Sesini mümkün olduğu kadar normalleştirmeye çalışmıştı, ama onun kaşlarını kaldırmasından, başarılı olmadığını anladı.

<<Bana bir şeyler anlatmak mı istiyorsun, piccina?>>

Sally bakışlarını televizyona çevirdi. <<Düş kuruyorsun. İyi bir gece geçirip geçirmediğin ya da kiminle geçirdiğin umurumda bile değil,>> diye soğuk bir sesle konuştu. Yaklaştığını duymadı bile.

<<Benim gecem bir iş yemeğiydi,>> diye arkasından bir yerlerden konuşuyordu. Sally bıkkınlıkla içini çekti.

<<Doğal olarak, Carmela seni ofiste bulamayınca beni aradı, senin evde olmadığını öğrenice akşama

görseceğinizi söyledi.

<<Beni kıskanıyor gibisin, piccina?>>

<<Hayır!>> diye şiddetle itiraz etti. <<Ama bir daha ki sefere bana daha önceden bildir de onca zahmete girmeyeyim.>>

<<Ne yemekler yapmıştın bu gece?>>

Onunla bu şekilde eğlenmesine çok kızılıyordu.

<<Özel bir şeyler yapmadığıma emin olabilirsin!>> Ayağa kalktı, <<Ben yatmaya gidiyorum.>>

<< Luke önüne geçti. <<O kadar acele etme,>> dedi. <<Carmela, bütün kadınlığının yanısıra çok da iyi bir muhasebecidir. Bazen bizim şirkette çalışır. Eğer iş saatlerinde görüşemezsek birlikte bir akşam yemeğine çıkarız ve orada konuşuruz.>> Elini uzatıp Sally'nin saçlarını okşadı, ama Sally hırsıyla geri çekildi.

<<Kıskanman için hiç bir neden yok, cara.>>

<<Ben seni kıskanmıyorum! İstedığın kadınla istediğin gece yemek ye, umurumda bile değil. Yalnız beni onlarla karşılaştırma, o kadar. Sesi titriyordu. Luke gülmeye başladı, sonra,

<<Açık vermemi istiyorsun, öyle mi?>> diye şeytanca sordu. Suratına inmeye hazırlanan Sally'nin elini havada yakaladı. <<Şimdi sıra sende, anlat bakalım, telefon ettiğim zaman neredeydin... Seni iki kez aradım.>>

Sally kolunu kurtarmaya çalıştı. Onu yumruklamak istiyordu. <<Bu güzelim yemekleri babamla paylaşmaya karar verdim. Beni başka bir erkekle beraber mi sandın?>>

Luke'un gözleri hafifçe kısıldı. <<Sözlerine dikkat et,>> dedi kuru bir sesle. <<Şunu baştan sana söyleyeyim, eğer böyle bir şeyden şüphe bile edersem...>> Sözlerinin arkasını getirmedi, ama, Sally anlamıştı, ürperdi. Bir süre daha onu süzdükten sonra birden serbest bıraktı. <<Sen yat Sally, ben daha sonra gelirim.>>

bedinur

11.01.2007 16:40

Yedinci Bölüm

Sally ertesi sabah uyandığında Luke çoktan işe gitmişti. Gün boyu babasına yapacağı yemeğin hazırlıklarıyla uğraştı, öğlenden sonra babasının evine geçti. 'Tıpkı eski günlerde olduğu gibi,' diye düşündü. Bir süre için her şeyi unutmuştu. Akli başına geldiğinde Luke'a hiçbir haber bırakmadığını hatırladı. Hemen eve telefon edip Carlo'ya not bıraktı.

Yemekler hazır olunca gidip bir duş aldı. Koyu gri takımını giyip makyajını da yapınca konukları karşılamaya hazırıldı. Salona doğru ilerlerken babası eve geldi. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle kızını karşıladı.

<<Güzelim, bir harikası. Evlilik sana çok yaradı.>> Havayı kokladı. <<Ah...bu koku. Dur bakayım...>> Sustu, sonra dikkatli dikkatli, <<Dana eti...yanında beyaz sos.Doğru mu?>> diye sordu.

Sally gülümsedi. <<Bir gün hiç bilmediğin bir yemeği yapıp seni şakına çevireceğim.Sana bir içki hazırlayayım mı?>>

<<Yok, ben hazırlarım,>> diye babası belirtti.

<<Mutfakta biraz daha işim var.Orada içelim.>>

<<Luke ne zaman gelecek?>>

<<Eve saat altıdan önce gelmez. Duş, tıraş derken gelmesi yediyi bulur,>> diye kaçamak bir cevap verdi.

<<Eh, ben de konuklara saat yedide gelmelerini söylemiştim,>> dedi.

Babasıyla içkileri ellerinde mutfakta karşılıklı oturuyorlardı. Sally babasına,

<<Konukların kimler olduğunu daha söylemedin,>> diye hatırlattı. Joe başını salladı.
<<Güzelim...Ne kadar da dalgınım!Tabii Nordestein'lar geliyor. Bakersfield'lar, Chantrelle ve genç bir bey. Andrea, eğer çağırmazsak kızının çok üzüleceğini söyledi. >>Gözlerinde muzip bir pırıltı dolaştı. <<Sonra Engel'lar ...dur bakayım...>> Hatırlamaya çalıştı. <<Ah, evet, Burt'ler. Hepsi bu.>>

Chantrelle gelmezse olmazdı! Sinir kız! Canı sıkılmıştı. İnşallah yanında Philip'i de getirmezdi.

Saat tam yedide kapının zili çaldı. Gelenler Nordestein'lardı. Arkalarından diğer konuklarda teker teker gelmeye başladılar.Kısa sürede salon dolmuştu. Bir tek Chantrelle, kavalyesi ve...Luke gelmemişti.

Nerede kalmıştı? Gittikçe dalgınlaşmaya başladı. Ne kadar kızgın olursa olsun gelmemelik etmezdi herhalde. Tam o sırada kapı çalınca sinirleri bir yay gibi gerildi. Gelen Chantrelle ve kavalyesiydi.

Telefonun sesini duydu, babasının açtığını, bir şeyler konuştuktan sonra kapatıp kendine doğru ilerlediğini bir düşte gibi seyretti.

<<Arayan Luke'tu,>> dedi babası. <<Vaucluse'dan şimdi çıkıyormuş.Kentteki işleri biraz uzamış galiba.>> rahatlamıştı. Ama geliş saati yaklaştıkça sinirleri tekrar gerilmeye başladı. Dayanamayıp mutfığa kaçtı.

izlendiğini hissederek başını kaldırdı. Luke kapıya dayanmış onu seyreliyordu.
<<Sana içki verdiler mi?>> İyice saçmalamıştı, Luke'un elinde bir içki bardağı vardı...Aralarında korkunç bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Sonunda, <<Benim isteklerime karşı gelmeyi yeğlediğini görüyorum.>> dedi Luke yumuşak bir sesle. Sally ürperdi. <<Emirler demek istiyorsun, herhalde?>> Titreyen ellerini saçlarında dolaştırdı. Ona neler oluyordu böyle? Neden ona kızamamıştı? Kendini muzaffer hissetmesi gerekirken neden böyle yalnız hissediyordu sanki?

Luke, her halinden kendini denetim altında tuttuğunu belli ederek yanına geldi.

<<Ben böyle dememeyi yeğledim,>> dedi.

<<Beni yıldıramazsın,>> dedi Sally sakince. <<Hem seninle tartışmaya girmek istemiyorum...En azından buada değil.>>

<<O zaman salona geçip iki sevgili gibi davranmamızı öneririm,>> dedi kuru bir sesle.

Eğilip dudaklarından öptü. Sally gözlerini kocaman kocaman açmış ona bakıyordu. Bunun üzerine, <<Eğer bana böyle bakmayı sürdürürsen, herkes, sözümü dinletmek için seni dövdüğümü sanacak,>> dedi Luke.

<<Böyle bir şeye niyetin olmadığını mı söylemek istiyorsun?>> dedi Sally titrek bir sesle.

<<Gadi, babanın konuklarının yanına gidelim.>>

Odaya girince herkes onları gülümseyerek karşıladı. Sally, büyük bir hayranlık duyuyormuş gibi bir tavırla eşini konuklara tek tek tanıttı. Sıra Chantrelle'ye gelince daha da neşeli görünmeye çalıştı.

<<Tanıştırmaya hiç gerek yok, zaten tanışıyoruz,>> dedi Chantrelle şuh bir tavırla. <<Philip davetimi nazıkçe geri çevirdi... Ona kızmadığınızı umarım..>> Önemsemez bir tavırla yanındaki adamı göstererek, <<Gavin Sanderson, babamın iş arkadaşlarından biri,>> diye tanıştırdı.

<<İş arkadaşlarından çok, bir çirak diyebilirsiniz.>> diye Gavin düzeltti. Bu candan tutumu karşısında Sally'nin ona kanı kaynadı.

<<Birlikte gelmemenize şaşırdım doğrusu,>> dedi Chantrelle iğneli bir tavırla. Luke istifini bile bozmadı.

<<Sally yemekleri hazırlamak istedi.>>

<<Pek tabii...Sally bir zamanlar hayatını kazanmak için yemek yapıyordu, öyle değil mi? Bir an için

unutmuşum, başışlayın.>> Bunu kasıtlı yaptığıı belliydi, bu evde az yemek yememişti. <<Derler ki, bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçermiş,>> diye sürdürdü konuşmasını. Luke'un gözlerine anlamlı anlamlı bakarak, <<Umarım Sally'nin başka hünerleri de vardır,>> dedi.

Luke bir kakhaha attı, sonra Sally'nin hayretten büyümüş gözleri önünde onun elini dudaklarına götürdü. Teker teker parmaklarını öperken, gözlerini bir an bile Sally'den ayırmadan Chantrelle'e, <<Var tabii,>> dedi. <<Benim aklımlı başımdan almak.>>

<<Vay, vay...Sally bana başarısının sırrını açıklamalı,>> diye alaylı alaylı konuştu Chantrelle. <<Philip'inde aklımlı başından aldı,>> diye sürdür   konuşmasını. <<Ama senin gibi dünyaya metelik vermeyen bir adamı küçük bir sarışının ağına düşeceğini hiç ummazdım.>>

Sally köpürüyordu, eğer Chantrelle babasının konuklarından olmasaydı, bir güzel ağızının payını verirdi. Tatlı çıkmasına gayret ettiğı bir sesle, <<Belki de Luke iyi bir aşçı istedi ve bu yöndeki becerilerimi evlilikle birleştirmek istedi,>> dedi. Luke'un gözlerinde çıkan uyarı ışıklarını görünce, parmağını Luke'un dudaklarına de dirdi.

<<O kadar sinirlenmene gerek yok, sevgilim...şaka yaptım.>>

<<Luke senin yemek yapıp yapmadığına aldırmiyordu bile,>> diye Gavin araya girdi. Demek Gavin ondan yanaydı. Sally bu çocuğı çok sevdi.

<<özin verirsiniz yemeklere bir bakayım.>>

Sally yönünden gece çok gergin geçti. Vhantrelle i neli konuşmalarını yemek boyunca sürdür  .

Kahve içmek üzere herkes salona geçince Sally rahat bir nefes aldı. Artık konuklar arasında rahatça dolaşabilirdi.

<<Gerçekten de çok güzel yemek yapıyorsunuz.>>

Başını çevirince, karşısında ona koskocaman bir gülümsemeyle bakan Gavin Sanderson'ı gördü. <<Teşekkür ederim.>>

<<Anladığım kadarıyla daha yeni evlisiniz.>>

Çok cana yakın bir insandı. 'Tam Chantrelle'ye göre' diye geçirdi Sally içinden. <<Daha bir kaç hafta oldu...Tam iki hafta.>>

<<Luke çok şanslı,>> dedi neşeyle. <<Eğer evli olmasaydınız, size hemen evlenme teklif ederdim.>> Gülümsedi.

<<Chantrelle'yi uzun zamandan beri mi tanıyorsunuz?>> diye sordu Sally.

<<Yeterince. Bu sorunuzu cevaplar mı?>>

Bir çok bakımdan cevaplamıştı. Sally odaya şöyle bir göz attı, Luke babasıyla ciddi ciddi bir şeyler konuşuyordu. Chantrelle'nin onlara katılmasını izledi. Biraz sonra Charles Bakersfield'ler araya girdi ve Joe Ballinger'ı alarak başka bir köşeye çekildi. şimdi Luke ile Chantrelle başbaşa kalmışlardı. Sally'nin kıskançlık damarı kabarmaya başladı. Gözleri öfkeyle parladı.

Birden, yanında oturmakta olan Gavin'in ona bir şeyler anlattığını fark etti. Dalgın, dalgın, <<özür dilerim... Ne diyordun?>> diye sordu.

<<şu ikiliye katılalım diyordum,>> dedi Gavin düşünceli düşünceli, sonra kolundan tutarak oraya doğru sürükledi.

Yanlarına gittiğinde Luke'un gözündeki ifadeden ne hissettiğini anlamak zordu. Ancak Luke uzanıp Sally'nin beline kolunu doladı ve iyice yanına çekti.

Sally içinden, böyle yan yana durmalarının ona ne kadar doğal geldiğini düşündü. Aralarında şimdiye kadar hiç duymadığı bir yakınlık doğmuştu; sanki yanında duran iri kıyım adam onun bir parçasıydı. 'Garip,' diye içinden geçirdi, 'ondan nefret etmeliyim, hatta ettiğimi sanıyordum. Ama şimdi...'

<<Daldığın düşlerden uyanmaya niyetin var mı?>>

Karmaşık duygularla dolu gözlerini Luke'a kaldırınca onun gözlerindeki garip pırıltıyı gördü. Gavin'in yüzündeki anlayışlı ifadeye gülümsedi, ama Chantrelle'in yüzündeki ifadeyi tanımlamak zordu.

<<Özür dilerim.>> Titrek bir kahkaha attı. <<<Kilometrelerce uzaktaydım.>>

Tam o sırada babası yanlarına gelerek annesinin onu New York'tan telefonla aradığını haber verdi. Aksi şeytan! Annesi tam zamanını bulmuştu!

Hatlar çok temizdi, annesinin sesini yanındaymış gibi rahatça duyabiliyordu. Selam faslı bittikten sonra annesi hiç zaman kaybetmeden konuya girdi.

<<Mektubunda okuduğum bu evlenme saçmalığı da nedir? tanrı aşkına?>>

<<Saçmalık mı anne?>>

<<Kimdir bu Andretti denen adam, bir İtalyan galiba? Sally, bir İtalyan'la evlenilir mi ?>> Emily'nin sesi gittikçe yükseliyordu.

<<Babam onu beğeniyor,>> dedi sakince.

<<Baban hiç bir zaman mantıklı değildi! Neden bana bildirmediğiniz, ben senin annen değil miyim? Hem neden bu kadar acele ettiniz? Sakın...>>

<<Hamile miyim? Olabilir, ama asıl neden o değildi.>>

<<Herhalde beş parasız bir göçmendir. Senin ne durumda olduğunu görmeden içim rahat etmeyecek,>> diye sızlandı annesi. <<babana çekmişsin...Bana hiç benzemedin. Yoksa?>>

<<Yoksa...ne anne?>> Luke içeri girince ona gülümsedi.

<<Sally! Beni dinliyor musun? Bu...adam...göçmen mi? Parası pulu var mı?>>

<<Her ikisine de evet.>>

<<Yanında mı yoksa?>>

Sally telefonu Luke'un eline tutuşturdu. <<Kayınvalidenle tanışma zamanın geldi.>> Sonra annesine,

<<Luke yanımda duruyor ve seninle tanışmak istiyor,>> dedi.

<<Herhalde İngilizce biliyordur...Öf, Sally, söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamayacağımdan eminim.>>

Telefonu tekrar eline aldığı anda aradan beş dakika geçmişti. <<Anne? babam parti veriyor...Arık kapamamız gerek. Bu konuşma sana pahalıya patlıyordur herhalde.>>

<<Parayı boş ver,>> dedi annesi. <<Seni görmeye geliyorum. Luke fena bir insana benzemiyor, ama her şeyi kendi gözlerimle görmek isterim.>>

Olamazdı <<Anne!>> dedi.

<<Hoşçakal, şekerim.İyi Noeller.>>

Sally ve Luke birlikte salona dönüp konukların arasına katıldılar.

Sonunda konuklar teker teker ayrıldılar. Kapı son konuğun da arkasından kapanınca Joe sevgi dolu bir gülümsemeyle kızına döndü. <<Yaptığın o nefis yemekler için çok teşekkür ederim. Sana izin verdiği için Luke'a da minnettarım.>> Eliyle barı gösterdi. <<Benimle bir kadeh içki alır mıydınız? Böyle özel bir gün için sakladığım güzel bir konyağım var.>>

<<Teşekkürler Joe. Küçük bir kadehcik, sonra yola düzülmemiz gerekiyor.>>
Sally kadehini kaldırıp, <<İyi Noeller baba,>> dedi. Sonra, <<Dana nicelerine,>> diye ekledi.
<<Surfers' Paradise'dan ne zaman dönüyorsunuz?>> diye sordu Joe.

<<Haftaya salıya,>> dedi Luke. <<Yanılmıyorsam, ertesi sabah'da Adelaide'e uçacağım.>> Sally'ye döndü.
<<Annen bizde ne kadar kalır dersin?>>

<<Bizimle mi? Bir kaç gün...Bilemedin bir hafta. Kesin bir şey söylemek zor. İki kız kardeşi var. Onlarla da kalmak ister.>>
<<Öyleyse, önce bize gelmesi en akla yatkın olanı, Amerika'ya dönmeden önce bir kaç gün daha kalır.>>

Joe hafiften hafiften güldü, sonra dayanamayıp kahkahayı bastı. <<Eski karım en umulmayanı yapar. Emily çevrede olduğu sürece hiç bir program yapmamak gerekir.>>
Luke elindeki içkiyi bitirdi. Sally'ye sıcak bir biçimde baktı. <<Gel, piccina, eve gitme zamanı geldi.>>

Bu alaylı tatlılığı insanı çıldırtıyordu! Ona bir ders vermeye karar verdi. Ayaklarının ucuna kalkarak çenesini öptü. <<O kadar aceleci olma, sevgilim,>> dedi. Son sözcüğün üstüne özellikle basmıştı. Luke kahkahalarla güldü.
<<Amante, acele etmekten hiç utanmıyorum,>>

Yanakları kıpkırmızı oldu. babası bile Luke'un tarafındaydı. <<Hadi bakalım! Yeni evli olmanın ne demek olduğunu daha unutmadım.>> Joe gülmeye başladı.
Kızına sarılıp, <<İyi Noeller, tatlım,>> dedi.

Eve kadar Sally ağzını açmadı.Luke'un konuşma girişimlerine de ters cevap verdi. Eve gelince yatak odasına kaçmak istedi, ama Luke kolundan tutup yukarı çıkana kadar onu bırakmadı.

Yatak odasına girince kolunu bıraktı. Sally öfkeliydi. <<Babamın karşısında bu kadar açık sözlü olmak zorunda mıydın? Sende hiç utanma yok mu?>> Sesi gittikçe yükseliyordu, bir yandan da sinirinden ayağını yere vuruyordu. Bu hali karşısında Luke kendini gülmekten alamadı. <<Senin ne kadar...şehvet düşkün...bir hayvan olduğunu biliyorum,>> dedi Sally sinirinden boğulur gibi, <<Ama bu kadar açıkça belirtmen gerekli miydi?>>

<<Neden bu kadar kızdığını bir türlü anlayamıyorum,>> dedi küstah bir tavırla Luke. <<Hatırladığım kadarıyla, benim...şey...şehvet düşkünü olmamdan hoşlanıyordun.>> Yüzüne doğru inmeye hazırlanan tokattan kaçınmak için başını yana eğdi. <<Yo, hayır, benim küçük vahşi kedim. Kadınlarla dövüşmem, ama eğer beni zorlarsan sana ayrıcalık tanıyabilirim,>> diyerek kolunu havada yakaladı.

<<Eğer bana elini sürersen seni hiç bağışlamam.>> Son sözcükler boğazına takıldı. Gözyaşları yanaklarından aşağı doğru süzülüyordu. <<Canımı acıtıyorsun,> diye fısıldadı. Luke elini gevşetti.

<<Aklını başına toplamak için seni iyice bir tartaklamak geçiyor içimden bazı zamanlar. Bak gör, beni ne kadar kızdırdığını.Dio!>> diye bağırdı. <<Göz yaşların aklımı karıştırıyor. Elimde kadın olmamakta direnen bir kız var. Neden, cara? Benimle sevişmekten hoşlanıyorsun, öyleyse neden böyle fırtınalar yaratıyorsun?>>

Hala kolunu bırakmamıştı. Dudaklarına kadar inen bir damla göz yaşını Sally diliyle yaladı. <<Birlikte olan bütün yaşamımız, hatta vbana sahip olman bile fırtınalı oldu,>> dedi titrek bir sesle.

<<Fırtınalı bir evlilik mi?>> diye takıldı Luke.<<Evet, dediğin gibi oldu. Artık barış imzalayalım mı?>>
<<Kavgasız bir gün bile geçirebileceğimize inanıyor musun?>> diye sordu Sally.

<<Birlikte olduğumuz süre içinde tartışmadan bir saat bile oturamazken mi?>> diye Luke düşünceli düşünceli konuştu. Otuz altı saat sonra kız kardeşimin evinde olacağız. Angelina'nın hiç bir şeyden şüphelenmemesi benim için çok önemli. Sekiz gün süreyle tartışmadan oturmaya ne dersin?>>

Sally güçlükle yutkundu. <<Eğer çok dayanılmaz bir hal almazsan, pek de zor olmaz,>> dedi.

<<Sally, bak, sen Latin ırkından bir erkekle evlendin, mia sposa. Bu ülkede uzun süre yaşamış olmama rağmen, hala ırkımın özelliklerini taşıyım.>>

<<Bir kadın, kadın olarak görevini bilmelidir,>> diye düşünceli düşünceli konuştu Sally. <<Kocasıyla hiç tartışmamalıdır. ne yazık ki ben öyle bir eğitim görmedim.>> Büyük bir ciddiyetle gözlerine baktı. <<Tartışmamız kaçınılmaz...Eninde sonunda aramızda anlaşmazlık çıkar.>>

<<Belki,>> diye onayladı. <<Bazen çok fazla başına buyruk oluyorsun...Örneğin, bu akşam ki gibi.>> <<Beni neden anlamıyorsun?>> diye parladı.<<Babamdan ayrı geçireceğim ilk Noel bu. Hem yıllardır verdiği yemekleri ben hazırlardım.>>

<<Ama artık senden bu konuda yardım beklemeye hakkı yok.>> Luke'un bakışları gittikçe kararıyordu, <<Ona ev sahipliği yapamazsın artık.>>

<<Ama sen, benden bunu bekliyorsun.>>

<<Evet, çünkü sen benim karımsın.>>

<<Bak, yine başladın işte!>> diye umutsuzca bağırdı Sally. <<Benden sonsuz itaat bekleyen küstah havalara büründün yine. Eğer dediklerine boyun eğmezsem, beni cezalandırma hakkına sahipsin! Bak, artık aptal bir çocukmuşum gibi beni idare etmeni istemiyorum.>>

<<Ben de, cara, bu tür konuşmalara hiç gelemem.>>

<<Gelemezmiş,>> diye öfkeyle bağırdı Sally. <<Dışarıda yemek yediğimiz her seferinde senin...tavladığın kadınlardan biriyle tanıştım.Seni ellerinden almışım gibi davrandılar bana. Onlarla bir zamanlar ilişki kurman beni hiç etkilemiyor mu sanıyorsun? O havalı hanımların yanında ben solda sıfır kalıyorum. Bir anlık dalgınlığından yararlandığımı sanıyorlar. Benden bıkip onlara dönmeni bekliyorlar...Kuyruğa girmişler bile.>> <<Sevgili Sally,>> diye düşünceli düşünceli mırıldandı Luke, <<Sen sıkıcı olmaktan da ötesin. Daha bir kaç gün önce binlerce kadınla çıksam bile umurunda olmadığını söyleyen sendin. Sanırım beni kıskanıyorsun.>> Onu yanına çekip şefkatle yüzüne baktı. <<Beni beğenmek...hatta biraz sevmek, bu kadar güç bir şey mi?>>

<<Evet! Seni hiç bir zaman sevmeyeceğim!>>

Gözlerinde şimdiye kadar hiç görmediği bir öfke vardı. <<Seni susturmanın tek yolu kaldığına inanmaya başlıyorum,> dedi acımasızca.

Kendini öyle kucağında yüzükoyun yatar bulmak yeterince gurur kırıcıydı, ama bundan sonraki dayak faslının acısı ayağa kalktıktan sonra bile geçeceğe benzemiyordu.

<<İşte, artık benden nefret etmek için iyi bir nedenin var. Ama, bak, sonra uyarmadı deme.>> dedi ürkütücü bir durgunlukla. <<Eğer beni tekrara zorlasan aynı davranışlarda bulunmaktan hiç mi hiç çekinmem.>>

Sally banyonun kapısının ardına kadar kapandığını duyunca hüngür hüngür ağlamaya başladı, artık onun yanında yatmak bile istemiyordu. Evet! Öyle yapacaktı. Koridora çıkıp dolaptan temiz çarşaf ve battaniye aldı.

<<Ne yaptığını sanıyorsun sen?>>

Sally hışımla döndü. Gözlerinden alevler fışkırıyordu. <<Öbür odada yatacağım.>>

<<Zor yatarsın,>> dedi. Sally'nin gözlerinde şimşekler çakmaya başlamıştı.

<<Eğer son davranışından sonra seninle yatacağımı... sanıyorsan...>> diye kekeledi öfkeyle. Luke elindekileri alıp öfkeyle yere atınca iyice çileden çıktı. <<Sen sadist bir canavarsın Luke Andreti!>> diye haykırdı. Göğsünü yumruklamaya başladı.

<<Şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun. haydi şimdi doğru yatağa gir bakalım.>>
<<Hayır, girmeyeceğim.>>

Luke eğilip, ummadığı bir yumuşaklıkla alnını öptü. Dudakları yavaş yavaş aşağıya inmeye başladı. Elleri her yanını tatlı tatlı okşuyordu. Farkında olmadan kıvranmaya başlamıştı. Yatak odasına geçtiklerini bile fark etmedi.

bedinur

11.01.2007 23:39

Sekizinci Bölüm

Sydney'den Brisbane'e kadar olan yolculuk sırasında yolcuların çoğu, herhalde Noel nedeniyle olacak, çok neşeliydiler.

Uçak yere indiğinde, Sally'nin çok sinirli olduğu her halinden belli oluyordu.Luke'un arkasından iniş pisti boyunca yürürken kalbi heyecanla çarpıyordu. Kız kardeşiyle karşılaşacağı an, gözünde büyüyordu, ama çocukların olması havayı biraz yumuşatırdı. Üçü de beş yaşın altındaydı, hele birisi daha bebektir. Yüzü, sevimli bir gülümsemeyle aydınlandı.

<<İşte Frank,> diyor Luke'un eliyle gösterdiği yere baktı.

Angelina kalabalık etmemek için çocuklarla beraber evde kalmıştı. Havaalanından Surfers' Paradise'a kadar olan bir saatlik yolculuk süresince Sally, Luke'un davranışlarından, Frank'i çok beğendiğini anladı, dahası aralarında su sızmaz bir dostluk vardı.

Surfers' Paradise kıyı boyunca yükselen otelleriyle tam turistler için hazırlanmış bir yazlıktı. Cennet gibi bir görünümü vardı. Uzaktan pırıl pırıl parlayan bir okyanusun masmavi suları, kıyıya yaklaştıkça köpüren dalgalar nedeniyle beyazlaşıyor, dalgalar çekilince de yemyeşil oluyordu. Bu haliyle çok çekici bir görünümü vardı. Beyaz kumların üzerinde rengarenk şemsiyeler sıralanmıştı. Yaz mevsiminin özellikle bu dönemimde çok yakıcı olan güneşin altında yanan turistler bütün bir yılın acısını çıkarıyor gibiydiler.

Araba, tuğladan, modern bir evin önünde durdu. Daha arabadan inmelerine fırsat kalmadan, evden fırlayan iki küçük yumurcak kendilerini dayılarının kollarına attılar.

Luke ikisini birden kucaklayıp başını kafalarının arasına gömdü. Görülecek şeydi doğrusu, Sally çok duygulanmıştı, gözleri yaşardı.

<<demek...Sally sensin.>>

Sally arkasını dönünce, karşısında simsiyah gözlerini ona dikmiş duran buğday tenli bir kadınla karşılaştı. Otuzuna yaklaşmakta olan Angelina Forresto çok alımlı bir kadındı.

<<Evet...Sen de Angelina olmalısın,>> diye cevapladı Sally, onun kucağındaki bebeğe gülümseyerek. Çok güzel bir kadındı, yanaklarında gamzeleri vardı, gülümsemesi ise büyüleyiciydi.

<<Luke'un kucağında melek gibi oturan bu iki canavarın adları Gianni ve Luigi'dir,>> diye eliyle çocuklarını gösterdi. <<Bu küçük melek ise Lisa.>>

Oğlanların sesleri heyecanla yükselince Sally gülümsedi, Angelina da bir kahkaha attı.
<<Hadi içeri girelim. Frank bavulları içeri taşıyor.>>

Kocaman bir salona girdiler Parlak desenli kumaş yastıklarla kaplı bambudan takımlar odanın yeşil duvarları ve tahta zemini ile uyum içindeydi. Angelina'nın peşi sıra koridorda yürüyen Sally evin oldukça büyük olduğunu fark etti. Evin dört tane yatak odası vardı, en sonda olanında kalacaklardı. Odanın yerleri halılarla kaplıydı, yatakların üstüne desenli örtüler örtülmüştü, gardıropta ise giysileri için yeterince boş yer vardı.

<<Hadi, amici (dostlarım) aşağı inin bakalım, tamam mı? Daha annenize tek bir kelime bile söyleyemedim.>> Luke çocukları yere bıraktı sonra kardeşinin kollarından bebeği alıp Sally'y verdi ve kardeşini kucakladı.

<<Evlilik sana yaraşüyor,>> diye bir adım geri çekilip ağabeyini süzdü Angelina, sonra Sally'ye döndü.
<<Evlениp çocuk çocuğa karışmayacak diye üzölmeye başlamıştım. Benim için çok önemli ağabeyim...Sen çok şanslı bir kızsın.>>

Luke'a bakarken Sally'nin gözleri muzipçe parlıyordu. <<Gerekten özel bir kişidir,>> diye hülyalı bir sesle konuştu.

<<Bütün bunlar aklımı başımdan alacak,>> dedi Luke kendi kendine gülerek, kardeşi kahkahayı bastı.

<<Hadi siz üstünüzü değiştirip bavullarınızı açın. Sonra salona gelirsiniz, birlikte bir içki içeriz.>>

Luke bavulunu açıp pantolonlarını ve gömleklerini çıkarmaya başladı.

<<Bu işi ben yaparım,>> diyerek Sally yanına gitti. <<Eğer düzgün asmazsan buruşurlar.>>
<<Tıpkı evli bir kadın gibi konuşuyorsun,>> diye mırıldandı Luke tatlı tatlı gülümseyerek. Sally onu şöyle bi süzdü, sonra burnunu kııştırdı.

<<İyiisiyle de kötüsüyle de sana aitim.>>
<<Bense, bir canavardan daha iyiyim...Öyleyse kötüsü için olmalı.>>

Sally ona cevap vermedi, boğazına bir yumru tıkanmıştı. Onun çocuklarla olan hali, hiç tanımadığı bir yönünü açığa çıkarmıştı.Gördükleri onu biraz sarsmıştı.

<<Ben banyoya giriyorum,>> diye seslendi Luke. <<Ben gelene kadar beş dakikan var.>>

Kısa sürede hazırlanıp salona doğru yürüdüler.İçeri girer girmez çocuklar oturdukları yerden fırlayıp dayılarının üstüne atıldılar. Luke onları kucakladığı gibi havaya kaldırdı.

Angelina çok arkadaş canlısı bir kadındı, Sally onunla anlaşmakta hiç güçlük çekmedi. Mutfakta ve çocuklarının bakımında yardımcı olma teklifi memnuniyetle kabul edildi. Çocuklar önce onu yadırgayıp uzak durdular, ama kısa bir süre sonra onunla da ilgilenmeye başladılar.

Hafif bir öğlen yemeğinden sonra birlikte mutfakta bulaşık yıkarlarken Sally, Angelina'dan kendisini çok şaşırtan bir şey öğrendi.

<<Luke Noel'leri hep sizinle mi geçirir?>> diye sıradan bir soru sordu. Angelina, bulaşıkları kurulamakta olan Sally'ye hafifçe gülümsedi.

<<Her zaman birlikte geçiririz, ama hep burada olmaz. Bazen çocukları alıp biz Sydney'e ineriz. Ağabeyimi uzun zamandan beri mi tanıyorusun?>>

Soruyu gerek bir merakla sormuştu, Sally cevaplamadan önce bir süre düşündü. <<Üç hafta kadar...Belki bir gün eksik ya da fazla...Çok ani oldu.>>

Angelina bir kahkaha attı, sonra kurnaz kurnaz gülümsedi. <<Luke'un ani kararlar verme huyu vardır. Onu tanıdığım kadarıyla, şunu söyleyebilirim, sana düşünecek zaman bile tanımamıştır>>

Sally elinde olmadan yutkundu, sonra utangaç bir gülümsemeyle, <<Pek öyle sayılmaz,>> dedi. <<Yıldırım aşkı olmalı,>> deyince Sally bir şeyler mırıldandı.

Bu sorgu sualden sıkılmaya başlamıştı, konuyu değiştirmek amacıyla yemek yapmaktan söz açtı ve İtalyan yemeklerinde kullandıkları çeşitli baharatlar hakkında sorular sordu. Bu konuda söylenecek söz kalmadığı bir sırada bulaşıklar da bitti.

Ama akşamüstü, akşam yemeğini hazırlamak için birlikte mutfağa girdiklerinde, Anglina, Luke'un hayatına karışan kadınlar hakkında Sally'ye bilgi verdi. Angelina sanki bunlar önemsizmiş gibi bir tavır takınmıştı. Sally içi sızlayarak onu dinlerken bir yandan da, kendinden emin yeni evlenmiş bir kadının umursamaz havasına bürünmek için çabalıyordu.

Anlayışla karşılıyormuş gibilerinden omuzlarını silkti. <<Luke'un çapkın bir erkek olarak tanındığını biliyordum. Çok yakışıklı bir erkek; başını çevirip de hiçbir kadına bakmaması düşünülemez.>> <<Çok çeşitli kadın tanıdı, ama hiçbirisini önemsemedi,>> Angelina birden çok endişeli bir hal aldı. <<Onu seviyor musun? Onunla yalnız parası için evlenmene dayanamam.>>

Aman Tanrım! Daha kötüsünü düşünemiyordu! Kendini tutmaya çalışarak büyük bir dikkatle, <<Ben Luke ile parası için evlenmedim,>> dedi. <<Çok sevindim.>>

Angelina mutluluğundan ağlamak üzereydi. Sally, burada kalacakları sekiz günlük süre içinde Angelina'nın bu tür sorularından nasıl uzak kalabileceğini düşündü.

Zevkli bir akşam yemeği yediler. Çocuklar yataklarına yatırıldıktan sonra büyük bir neşe içinde, süslü püslü kağıtlara sarılmış armağanları Noel ağacına astılar, çok ağır olan paketleri ağacın dibine koydular.

Akşam serinliğinde, telle kapatılmış veranda da, gecenin geç saatlerine kadar oturup şaraplarını yudumladılar. Sydney'den altı yüz mil daha kuzeyde olan Brisbane'da yazlar, özellikle bu dönemlerde, oldukça sıcak oluyordu.

Yatak odalarının kapısını kapatır kapatmaz Sally, Luke'a döndü, yüzündeki ifadeden bir anlam çıkarmaya çalıştı.

<<Eğer bir itirazın yoksa, camın yanındaki yatağı ben alayım,>> dedi. Gömleğinin düğmelerini açtığını görünce bakışlarını başka yöne çevirdi. Luke bir şey söylemedi, bunun üzerine aceleyle üstündekileri çıkarmaya başladı. Luke'un onu seyretmesini istemiyordu. İki buçuk haftadan beri evli olmalarına rağmen, yanında soyunmaktan çok utanıyordu.

Geceliğini giyer giymez Luke'a doğru döndü. <<Biraz yorgunum..Hem başım da ağrıyor...>> diye denedi. <<Eğer sence bir sakıncası yoksa...>>

<<Seni rahat bırakayım, öyle mi?>> Tek kaşını kaldırıp onu süzdü. <<Neden, başın ağrıyor senin piccina?>>

<<Nedenini söylersem bana inanır mısın?>>

<<Gel yanıma.>> Yumuşak bir sesle çağırmıştı, ama altında yatan anlamı Sally biliyordu. Gitti, tam önünde

durdu. Kendini korumak ister gibi bir eliyle saçlarını geriye attı.

Luke elini uzatıp saçını kulağının arkasına itti. Sonra çenesini tutup kendine doğru kaldırdı. Asırlar gibi gelen bir süre içinde onun yüzünü dikkatlice inceledi, sonra dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. <<Benden ne kadar nefret ettiğimin farkında olmadığımı sanma. İstedğin yatağı seçebilirsin, cara.Yalnız yatma isteğin yerine getirilecektir.>> Eğilip dudaklarını hafifçe alnında gezdirdi.

Bu yumuşaklığı karşısında Sally çok duygulandı. Boynuna sarılmamak için kendinin zor tuttu. Bir adım geriledi, sonra arkasını dönüp yatağını açtı.

Sally çocukların attıkları çığlıkların gürültüsüyle uyandı, kolunu yorganın altından çıkarıp saatine göz attı. Altıydı. Öbür yanına dönünce, gömleğini pantolonunun içine sokmakta olan Luke'a gördü.

Hafifçe gülümseyerek, <<Günaydın...İyi Noeller,>> dedi Buğün tartışmayacaklardı. Noeldi, sonra armağanlar ve çocuklar vardı, onların paketleri açmaları, sevinç çığlıkları atmaları.Yemek yiyecek, şarap içecek ve barış dolu, mutluluk içinde, günlerini geçireceklerdi.

<<Buon Natale (iyi Noeller) Cara,>> diye yumuşak bir biçimde konuştu Luke. <<İyi uyudun mu? Başının ağrısı biraz olsun geçti mi?>>

<<Evet..Seslerini duyuyor musun?>> Gülümsedi, arkasından kahkahalarla gülmeye başladı.

<<Armağanların hangilerinin kendilerine ait olduğunu tahmin etmeye çalışıyorlar.>>

<<Galiba. Aynı şekilde davrandığın günleri hatırlıyor musun?

<<Onların yanına gitmek için erken mi?>>

Luke hafifçe güldü. <<Angelina onların seslerini kesmek için uğraşıyordur. Yanlarına gidersek rahat bir nefes alır.>>

<<Çocuklar armağanlarını ne zaman açabilecekler?>> diye sordu yataktan kalkarken. Üzerine hemen sabahlığını geçirdi.

<<Demek çocukluğun pek gerilerde değil,>> diye Luke ona takıldı. Geldi, önünde durdu. <<Önce hep birlikte kahvaltı edeceğiz, sonra da kiliseye gideceğiz. Döndüğümüzde paketi açacaklar.>>

Sally şaşırmıştı, skin bir sesle, <<Ama ben sizin dininizden değilim...>>

<<Önemi yok, Sally,>> dedi ciddi bir sesle. <<Tanrının, doğum gününü hangi dinin çatısı altında kutladığın önemsemeyeceğinden eminim.>>

Kahvaltıdan sonra hep birlikte arabaya doluştular ve Frank, kiliseye kadar olan kısa yolda arabayı kullandı. Sally, Gianni'yi kucağına aldı, Luke'da Luigi'yi dizine oturttu ve Lisa da ön koltukta oturan annesinin kolalarının arasına sokuldu.

Eve dönünce çocuklar çığlık .ılgığa arabadan fırlayıp sabırsızlıkla kapının önüne dikildiler.

Sally kendini bu neşeli havaya kaptırdı. Çocuklar büyük bir heyecanla armağan paketlerini paylaşıp açarken, o da bir an için kendi çocukluğuna döndü.

Ona üç armağan vardı; Angelina ve Frank ona opal bir bilezik almışlardı, çocuklar ise tuvalet malzemesi,. Luke'un hediyesi ise çok güzel bir altın kolyeydi. Hepsine ayrı ayrı teşekkür ettikten sonra Luke'un boynuna sarılıp içinden geldiği gibi öptü.

Agelina Luke'a kendi yaptığı yağlıboya bir tabloyu armağan etmişti. <<İtalya'dan buraya kadar olan yolculuğumuzun bir anısı olarak.>> diye açıkladı, tablodaki fırtınalarla boğuşan gemiyi göstererek.

Luke çok duygulanmıştı. Bunu gözlerinden okumak olanaklıydı. Sally, Luke'a armağan bulmakta güçlük

çekmişti. Sonunda, en sevdiği purolardan bir kutu ile altın bir çakmak almıştı.

Günün en önemli yemeği öğlen yenecekti. Sally Luke'u çocuklarla baş başa bırakıp mutfağa, Angelina'ya yardım etmeye gitti. Lisa dış çıkartıyordu. Epeyi huysuzluk etti. Ama sonunda onu yedirip yatırdılar.

Angelina çok güzel yemekler yapmıştı. Salata yapraklarının üstüne konmuş karidesle başlayan yemek, nefis bir hindi, dilimlenmiş rosto ve tavuk, piring salatası, pancar turşusu ve domates sığışla sürdü. Tatlı olarak dondurma ve pasta vardı. Başlarına kağıttan yapılma komik şapkalar geçirip bol bol eğlendiler. Noel için aldıkları maytapları yaktılar, şampanya su gibi aktı.

Sofranın toplanıp bulaşıkların yıkanması bittiğinde ikinci olmak üzereydi. Telle kapanmış verandanın serinliğinde içkilerini yudumladılar. Sabahleyin çok erken kalkmış olan oğlanlar oturdukları yerde uyuyakaldılar ve yataklarına götürdüler.

Akşam, soğuk et ve salatadan oluşan bir yemekten sonra çocukları da alıp havuza yüzmeye gittiler. Eve dönünce, banyolarını alan çocuklar uyumak üzere yataklarına yatırıldılar.

Ertesi gün ve sonraki gün hep birbirlerinin aynıydı. Sally ile Luke erkenden yataklarından kalkıp havuzda yüzmeye gidiyor, döndüklerinde bir duş alıp kahvaltı sofrasına oturuyorlardı. Daha sonra, ellerinde bir piknik sepeti, hep birlikte değişik bir yere gidiyor, akşama doğru eve dönüyorlardı. Akşamları ise, çocuklar yataklarına yattıktan sonra telle kapatılmış verandada oturup gecenin geç saatlerine kadar hem konuşuyor, hem de içkilerini yudumluyorlardı. İşte bu konuşmalar sırasında Sally, Luke ve Angelina'nın savaş öncesi İtalya'sında geçirdikleri çocuklukları, karşılaştıkları güçlükleri; ana babaları, hatta onlara el uzatacak bir yakınları bile olmadan verdikleri yaşam kavgası hakkında çok şeyler öğrendi. Sally birden Luke'un bundan yıllarca önceki gençliğini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı: Üzerine yıkılan sorumluluk altında ezilmiş ve zengin olma hırsıyla çabalayan bir genç. Evet, şu son bir kaç yıla kadar rahatça yaşamaya, eğlenmeye ve gülmeye hakkı olmayan genç bir adam. Ve tüm çabaları sonunda elde ettiği zenginlik ona istediğini sağlamamıştı, onu sevecek bir kadın.

Orada kaldıkları süre içinde ne parti, ne de bir yemek verildi. Angelina Sally'ye Luke'un bunu böyle istediğini söyledi.

<<Yıl boyu pek birbirimizi görecektir zamanımız olmuyor,>> dedi omuzlarını silkerek. <<Buluştuğumuz zaman da hep birlikte olmak istiyoruz. Arkadaşlara ayıracak zamanı nasıl olsa buluruz.>>

Sally çocukları çok sevmişti. Günlerin bu kadar çabuk akıp gitmesine üzülmüyordu, çünkü her geçen gün Sydney'e dönme gününe daha da yaklaşıyorlardı. Sydney'e döndükten sonra her halde Luke ile olan ilişkileri eski haline dönerdi. İnanılmaz gibi görünmesine rağmen, Angelina'nın evinde kaldıkları süre içinde aralarında tek bir tatsız söz geçmemişti, geceleri ise Luke'un çıldırtıcı okşayışları altında kendine ihanet eden vücudunu esiri oluyor ve tatlı bir dünyaya doğru yolculuğa çıkıyordu. Her şey bitikten sonra, kolları arasında yatarken onu ne kadar arzuladığını anlayarak kendi kendine utanıyordu, ne yaparsa yapsın, ona karşı koyamıyordu, karşı koymak istemediğinin de farkındaydı.

Geri dönecekleri gün, Brisbane'e kadar olan bir saatlik yolculuğa çıkmadan bir kaç dakika evvel, Angelina onu bir köşeye çekti ve yüzünde gizleyemediği endişeli bir ifadeyle,

<<Kardeşime iyi bak...onun senin gibi cici, tatlı, onu güldürebilen birine ihtiyacı var.>> dedi. Gülümsedi, sonra Sally'yi sevgiyle kucakladı. <<Ondan hakkı olan sevgiyi esirgeme, yalvarırım sana.>>

Sally'nin cevabı pek boğuk çıktı. Aslında tam olarak ne söylediğini kendisi bile hatırlamıyordu, Allah'tan tam o sırada Lisa yattığı öğlen uykusundan ağlayarak uyandı.

Bu kez çocuklar da havaalanına geldiler. Surfers' Paradise'dan Brisbane'e kadar olan yolculuk sırasında çok

usluydular. Vedaları da gözyaşlarıyla karışık oldu.

Çok güzel bir Noel geçirmişti ve bunu tekrarlamaktan büyük bir zevk duyacaktı. Uçak pistte dönüp havalanmak üzere hızını artırana kadar Sally onlara el salladı. Uçak havalanır havalanmaz eline bir dergi alıp yaşlarla ıslanan yüzünü derginin sayfaları arasına gizledi.

Sally, Sydney'e kadar olan kısa yolculuk süresince onlara ikramlarda bulunan hosteslere tek heceli cevaplar vermenin dışında tek kelime bile etmedi. Kingsford-Smith havaalanına indiklerinde rahat bir nefes aldı. Luke bavullarını almak için beklerken Sally'de bir köşeye çekilip onu seyretti. Luke bavulları aldı, terminal binasından çıktılar. Bavulları kaldırırma koyup, Sally'ye başında beklemesini söyledi Luke, sonra arabayı almak üzere uzaklaştı.

O gittikten sonra Sally'nin gözleri boşluğa daldı, Vaucluse'daki evi düşünmeye başladı, sonra Carlo'yu, en sonunda da babasını. Her şey o kadar değişik olabilirdi ki, eğer...

Luke Alfa-Romeo'yo onun yanına çekip durdu. Sally içini çekip ön kapiya doğru yürüdü. Yerine oturunca gözlerini ön cama dikti.

<<Aklında neler geçiyor...Yolculuk boyunca tek bir kelime bile etmedin.>>

<<İyi idare ettik, öyle değil mi?>>

<<Kardeşimiz, iyi bir evlilik yaptığıma inandığına eminim.>> Sesindeki iğneleyici tonu fark etmemek olanaksızdı. Sally öfkelenmeye başladığını hissetti.

<<Ama biz öyle olmadığını biliyoruz.>>

<<Eve gidene kadar bir şeyler planlama, piccina.>>

Bu sözler üstüne Sally büyük bir hırsla ona döndü. <<Ne yapmamı bekliyorsun? Sen istediğin sürece sana bağlıyım. Eğer, bir an için bile seni terketmeyi aklımdan geçirsem, babama parasal yardımını keseceğini biliyorum. Bedeli de bir erkek çocuk.>> Yüzüne daha fazla bakamadı. <<Zavallı çocuk,>> diye hüzünle mırıldandı. <<Doğumu de herhalde döllemesi kadar korkunç olacaktır.>>

<<Dia potente! (Ulu Tanrım)>>

Bunun üzerine Sally daha ateşli bir tavırla konuşmaya başladı. <<Birbirinden nefret eden bir ana babanın çocuğunun nasıl bir tip olacağını sanıyorsun? Çocuklar böyle yetiştirilmez... Onların sevgiye, güvenceye ihtiyaçları vardır...>>

<<Yeter artık! Trafik zaten yeterince canıma okuyor, bir de sen beni zorlama istersen!>>

Öfkeli bir sessizlik içinde köşesine çekildi ve eve kadar ağzını açmadı Sally. Araba durur durmaz fırlayıp kaçmak isedi ama, çelik bir el bileğinden yakaladı. <<Yo, hayır,>> dedi ürkütücü bir durgunlukla. <<Eve firmenden önce cevaplamanı istediğim bir sorum var.>> Gözlerinde buz gibi bir öfke parlıyordu.

<<Çocuklarımızın sevgisiz büyüyeceği nereden aklına geldi?...Sen, ben...biz ikimiz onları sevmeyecek miyiz?>> Bu yumuşak sorunun altında yatan tehlikeyi sezen Sally titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdi.

<<Sürekli kavga ediyoruz...Onların sağlıklı büyümelerini nasıl bekleyebiliriz?>>

Luke soğuk bir biçimde gülümsedi.

<<Kavga etmediğimiz zamanları hatırlıyor musun?>>

Bu kaçamak cevap kafasını karıştırmıştı. Arkasını dönüp merdivenlere doğru koşmaya başladı, son basamağa gelince dondu kaldı.

<<Anne!>> Sesi bir fısıltı halinde çıkmıştı. Şaşkın şaşkın annesine baktı. <<Emily...Burada ne işin var?>>

<<Geleceğimi sana daha önceden belirtmiştim. Neden bu kadar şaşırdın, anlayamadım doğrusu?>> Giyimi kuşamıyla kızına benzeyen hiç bir yanı yoktu.

Sally bir an durup aklını başına toplamaya çalıştı, Luke'un arkasında durmuş onları izlediğini fark etmemişti bile. <<Yani, demek istedim i, içeri nasıl girdin? Biz yolculuktan şimdi döndük. Carlo da yoktu.>>

Emily kızını kucakladı. <<Sevgili Sally, babana telefon edip dönüş tarihinizi öğrendim. Havaalanından beni baban geçirdi.İki saat önce eve geldiğimde uşak beni içeri aldı ve bana odamı gösterdi.>> Sonra bakışlarını Sally'nin arkasında duran Luke'a çevirdi. <<Beni damadıyla tanıştırmayacak mısın?

Sally şaşkın şaşkın bakınırken Luke yanına geldi ve annesine elin uzatarak kendini tanıştırdı.

<<Bana Emily diyebilirsin,>> dedi annesi. <<Ben yalnız kızımın 'annesiyim', yine de bana Emily demesini yeğlerim.>> Damadını baştan aşağı şöyle bir süzdü. Başka bir erkek olsaydı, bu bakışlar altında ezilirdi, ama Luke değil. <<Tam bir İtalyan tipi var senden. Bu boy, bu pos, sanırım kuzeyden geliyorsun. Zenginsin herhalde,>> durdu, eliyle evi ve eşyaları göstererek, <<<Bunlar fakir bir adamın harcı değil.>>

Luke salona geçmeyi önerince hep birlikte salona geçtiler. Luke, Emily'ye istediği içkiyi verdikten sonra Sally'ye dönerek, <<Sally, sevgilim seri mi, yoksa daha üçlü bir içki mi olsun?>> diye ona takıldı. <<Şeri iyidir, teşekkür ederim, sevgilim.>>

Sonra annesine dönerek yolculuğunun nasıl geçtiğini sordu. Hiç bir sorunla karşılaşmamıştı. Doğaldı. Emily için sorun yoktu, onun olduğu yerde en ufak bir pürüzün çıkmasına bile olanak yoktu. <<Ne kadar kalmayı tasarlıyorsun?>>

Emily kızına baktı. <<Sizinde mi şekerim? Tamı tamına sekiz gün...Sonra kardeşlerime geçeceğim...Geri kalan üç günümü de tekrara sizinle geçirmek isterim.>> <<Hank nasıl?>> diye gerçek bir içtenlikle sordu. Hank annesinin ikinci kocasıydı. Uzun boylu,açık sözlü, iyi huylu, tipik bir Amerikalıydı.

<<Eh, her zamanki işleriyle uğraşılıyor,>> diye anlattı Emily. <<Büyük işler çok zaman alır. Ya sen ne iş yaparsın?>> diye Luke'a döndü. <<Danışmanlık ve bankerlik yaparım.>> <<Başarılı olduğun belli oluyor.>>

Sally artık dayanamayacağını anlayınca yerinden kalktı ve mutfığa bir göz atmak bahanesiyle odadan kaçtı. Carlo onu büyük bir memnurlukla karşıladı.

<<Mmm, çok güzel kokuyor. Sana yardım edeyim mi?>>

Carlo başını salladı. <<Çok iyi görünüyorsunuz, tatiliniz nasıl geçti?>>

<<Çok dinlendirici oldu,>> dedi Sally. <<Çocuklara bayıldım. Anneme hangi odayı verdin?>>

<<Merdivenlere en yakın olanını,>> dedi Carlo, <<Biraz...>>

<<Dediğim dedik mi?>> Sally bir kahkaha attı. <<Ona alışmak biraz zordur. Fazla aldırış etme. Sofrayı kurayım mı?>>

<<Nasıl isterseniz. Aslında bunu bende yapabilirim.>>

<<Aman sus, duymasınlar,>> diye mırıldandı Sally muzipçe. <<Ben burada kalırsam daha rahat anlaşılır.>>

Salona döndüğünde annesi başını kaldırıp ona gülümsedi. <<Luke bana nasıl tanıştığınızı anlatıyor,>> Sally yutkundu. <<Ya! Herhalde çok ilginç bulmuşsundur.>>

<<Senine bol bol alışveriş yaparız, inşallah,>> dedi annesi. <<Luke burada olmayacakmış. Biz de kendi

aramızda biraz dedikodu yaparız, hem sen de bana Luke'un anlatmayı unuttuklarını anlatırsın.>>
Aman Tanrım, Emily, Luke'dan koparamadığı bilgileri ondan koparmaya niyetleniyordu.
Yemek nefisti, keyifle yemeklerini yediler. Salona döndüklerinde Sally kendi kendine 'Aferin Luke'a' dedi. O kadar öfkeli olmasına ramen tam bir beyefendi gibi davranmasını çok iyi bilimişti. Ama kendisinin bu kadar başarılı olmadığını biliyordu, arada bir kaç falso vermişti. İnşallah annesi fark etmemiştir.

Kahvelerini bitirdikten sonra, Luke, çalışması gerektiğini ileri sürerek yanlarından ayrıldı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Emily yerinden kalkıp Sally'nin yanındaki boş yere oturdu.

<<Kocan çok efendi bir insan,>> dedi. Alnını kırıştırdı, bir süre düşündükten sonra,
<<Onda...Aman...Kelime neydi? Tamam, çekici bir yanı var. Evet çok çekici.>> Çapkın bir gülümsemeyle kızına baktı, <<Sanırım yatakta iyi...>>

<<Anne!>>

<<Aman, Sally, neden başını kuma sokmaya çalışıyorsun= Böyle şeyler evliliğin bir parçasıdır. O kadar önemli olmasa bile, hoşuna giden bir adamla aynı yatağı paylaşmak, nefret ettiğin bir adamla yatmaktan çok daha iyidir.>> Araştıran bakışları Sally'nin eline kaydı, elini uzatıp alyansa dokundu. <<Bunların hepsi de pahalı şeyler, şu kolundaki bileziğin fiyatını biliyor musun? Sana iyi davranıyor mu?>>

Nasıl aksini söyleyebilirdi? <<Luke çok eli açıktır, Emily. Merak etme, mutluyum.>>

<<Emin misin? Öyleymişsin gibi davranmaya çalışıyorsun, ama bütün bunların altında...merak ediyorum doğrusu.>> diye düşünceli düşünceli konuştu. Sally bütün rol yapma yeteneğini topladı, bir kahkaha attı.

<<Aman, Emily, şu ürpertici huyundan vazgeç.>> yaramaz çocuklar gibi muzipçe güldü...Bu rolü için Oscar alırdı herhalde. <<Ona her baktığımda, benim gibi sıradan bir kızı niçin seçtiğini merak ediyorum. Belki bir kaç yıl sonra bu hayata alışırım, ama üç haftalık bir evlilikten sonra daha kendimi toparlayamadım.>>
<<Evet, haklı olabilirsin.>>

Sally rahat bir nefes aldı. Ama aynı anda annesi başka yönden saldırıya geçti. <<Babanın benden saklamak istediği konu nedir? Sağlığının çok iyi olduğunu söyledi. Ama onu o kadar iyi tanıyorum ki, yüzündeki çizgiler hemen fark ettim. Hasta filan mı?>>

Çok dikkatli olması gerekiyordu.

<<Aman anne, dedim ya, çok şüphelisin. Babamı hala bu kadar düşündüğünü bilmiyordum.>>

<<Babanı severim, Sally. Hatta kısa bir süre için bile olsa ona aşık olduğumu sanmıştım. Aldanmışım. Ama bütün bunlar, babanın sağlığıyla yakından ilgilenmemi engellemez.>>

Sally kaçamak bir yola başvurdu. <<Bir ara işleri kötüye gidiyordu...Sonra krizi atlattı. Ama geçirdiği o kötü devre onun biraz çökmesine neden oldu.>>

<<Bana anlattıklarına inanıyorum...Ama beni asıl endişelendiren, bana anlatmadıkların.>>

<<Öyleyse neden Joe'ya kendin sormuyorsun?>>

Emily rahatlamıştı. <<Yarın babanı ara da eskisi gibi hep birlikte yemek yiyelim.>> dedi. Güldü. <<Pek eskisi gibi olmayacak, ama boşver. O zamanlar sen küçücük bir çocuktun daha. Haydi, yatmadan önce birer konyak içelim.

Konyakları bittikten sonra her ikisi de kendi yatak odalarına çekildiler.

Sally duşunu alıp yattı. uzun bir süre gözlerini tavana dikip uykusunun gelmesini bekledi. Tam dalmak üzereyken Luke geldi.

Umutsuzca onun kollarına atılmak istedi. Hiç bir şey yapmadan, yalnız onu o güçlü kollarında tutmasını istedi. Ona ihtiyacı olduğunu anlasa, o zaman kendini ona teslim edecekti.

Ama Luke ona elini bile sürmeden yatağa girip derin bir uykuya daldı. Sally'nin gözlerinden akan yaşlar

yastığı ıslattı.

Ertesi sabah uyandığında yatak boştu. Carlo'dan Luke'un ilk uçakla Adelaide'e gittiğini öğrendi.

bedinur

12.01.2007 10:52

Dokuzuncu Bölüm

<<Bugün ne yapacağız güzelim?>>

Sally başını kaldırıp karşısında oturan annesine baktı.Omuzlarını silkti. <<Sen ne istersen...Benim umurumda bile değil.>>

Luke gideli iki gün olmuştu ve Sally gittikçe daha dalgın bir hal almıştı. Dün alışveriş için kente inmişlerdi. Sokak sokak dolaşip bütün mağazaları dolaşmışlardı. Emily hayatından çok memnundu.

<<Kendini yalnız hissediyorsun galiba,>> diye ananç bir tavuk gibi söylendi. <<Hadi babana telefon et...Öğlen yemeğini birlikte, lüks bir lokantada yiyelim...Hesabı ben ödeyeceğim, söyle ona. Sana da alışveriş ederiz. Çabuk ol, zaman kaybetmeyelim.>>

Gerçekten de hiç zaman kaybetmemişlerdi. Bir mağazadan çıkıp öbürüne giriyorlar, ellerindeki paket sayısı gittikçe büyüyordu. Sally imzaladığı çeklerin sayısını şaşırmıştı.

Emily sözünü tuttu ve onları kentin en lüks lokantalarından birine götürdü. Elleri içinde içkileri, ne yemek yiyeceklerine karar vermeye çalıştılar. Ama Sally'nin karnı aç değildi. Babası onun bu sakin haline takıldı, Luke'suz olmanın ona yaramadığını ima etti.

<<Vat, vay, vay...Ailecek yemek yiyorsunuz demek, ama aranızdan biri eksik gibi geldi bana.>>

Sally başını kaldırıp da karşısında Chantrelle'i görünce kalbi durdu. Sanki onu nereye gitse izliyordu!

Luke'un iş için kentten ayrıldığını açıkladıktan sonra onu annesiyle tanıştırdı. Bunun üzerine Chantrelle, <<Gerçekten mi? Ben de annenin Amerika'da sürgün hayatı yaşadığını sanıyordum.>>

<<Amerika'da olduğum doğru, ama bir sürgün hayatı yaşamıyorum, güzelim,>> diye tatlı tatlı konuştu Emily.

<<Kocası yok diye kızınızı eğlendirmeye uğraşıyorsunuz galiba. Aman Sally,>> dönüp imalı imalı Sally'y baktı. <<Carmela'nın birlikte gittiğini biliyordur herhalde. Bağışla, Luke sana zaten söylemiştir herhalde.>>

<<Carmela'nın kocamla birlikte olmasında bir sakınca görmüyorum ben.>> dedi sakince. <<Kendisi muhasebecidir. Ayrıca kocamla birlikte çalıştıkları da oluyor.>>
<<Birlikte?>> diye anlamlı anlamlı güldü. <<O kadar mı?>>

Emily, Chantrelle'yi şöyle bir süzdü. <<Şurada oturmuş ağız tadıyla bir yemek yiyorduk, eminim artık söylemek istedikleriniz bitmiştir. İyi günler bayan...şey...>>Adını unutmuş gibi davrandı. Sonra başını önündeki tabağa çevirdi.

<<İyi günler, Chantrelle,>> diye mırıldandı Sally. <<Seni görmekten memnun olduğumu söyleyemeyeceğim, ama,>> onu küçümser bir tavırla süzdü. <<Sen de pek tatlı bir insan değilsin.>>

Chantrelle somurtuk bir yüzle oradan ayrıldı.

<<Çok tatsız bir insan,>> dedi Joe. <<Andrea ve Charles gibi iki tatlı insanın nasıl böyle bir çocukları olur, bir türlü anlayamıyorum.>>

<<Münasebetsiz bir kız,>> dedi Emily, <<Bir gün kendi kazdığı kuyuya kendi düşer. Artık bu kızdan söz edildiğini bile duymak istemiyorum.>>

Annesi Chantrelle olayını kapatmıştı. Ama Sally'nin aklı söylediklerine takılmıştı bir kez. Luke ona Carmela'dan bahsetmemişti, ama düşününce buna vakti olmadığını hatırladı. Yine de içi rahat değildi.

Sally çok kötü bir gece geçirdi. Sabah kalktığına, gözünü bile kırpmamış gibi hissediyordu kendisini.

Onun bu halini fark eden annesi biraz değişik bir şeyler yapmalarını önerdi. Birlikte bir güzellik salonuna gittiler. Berber, manikür, pedikür, derken, çıktıklarında Sally gözlerine inanamadı. Çok zarif ve havalı olmuştu. Bu Sally'ye epeyi tuzluya patlamıştı, ama değerdi doğrusu. Annesiyle karşılıklı birbirlerine iltifat yağdırmaları bitince eve dönüp üstlerini değiştirmeye karar verdiler.

Eve girdikten bir yarım saat sonra telefon çaldı.

<<Alo...Kimsiniz?>>

<<Koca, cara?>>

<<Luke?>> Kulaklarına inanamıyordu. <<Gerçekten sen misin sevgilim?>> Sally çok içtendi.

<<Seni aramamı beklemiyor muydun?>> Sesi alaylıydı. <<Emiy yakınlarda galiba.>>

<<Evet,>> dedi Sally. <<Emily ile iyi vakit geçiriyoruz. >> Sonra kendisini tutamadı. >> Umarım işlerin yolunda gidiyordur. Herhalde Carmela sana iyi bir destek oluyordur. Dün Chantrelle'ye rastladık. Bana bunu söylemekten o kadar büyük bir zevk duydu ki anlatamam,>> diye tatlı bir sesle ekledi.

<<Tanrıya dua et ki aramızda telefon var, mia sposa.>>

<<Çok tatlısın Luke,>> diye mırıldandı. <<Ne zaman geliyorsun?>>

<<Salıdan önce gelemeyeceğim. Hangi uçakla geleceğimi sana bildiririm, piccina.>> Telefon kapandı.

<<Luke muydu?>>

Sally annesine döndü. <<Evet, gecikecekmiş.>>

<<Kötü, ben de onu biraz daha görmek istiyordum. Bu durumda Amerika'ya dönmeden önce görüşebileceğiz.>>

Sally sıkılmıştı, bara doğru gitti.

<<Bir içki alır mısın?>>

Fakat dalgınlıkla yanlış içkiyi koydu. Annesinin uyarılarının farkında bile değildi. Bunun üzerine annesi yanına gelip kendi içkisini kendi hazırladı.

<<Annesi ona döndü. <<Onu çok seviyorsun, değil mi?>>

<<Ben...>> Sally yutkundu. <<Evet...evet, onu seviyorum.>> Oh, itiraf etmişti sonunda.

<<Buna çok sevindim. İyi bir evlilik yapın.>>

İyi bir evlilik. Memnundu. Sally kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu.

<<Boşuna endişelenmişim. Bir hata yapmandan korkmuştum, ama görüyorum ki çok yerinde bir karar vermişsin.İç rahatlığıyla Amerika'ya dönebilirim artık. Bizi görmeye gelirsiniz herhalde. Buna Hank de çok sevinir.>>

İçkilerini bitirdikten sonra bir lokantaya gidip karınlarını doyurdular, arkasından sinemaya gittiler. Eve

geldiklerinde Sally kendini yorgun hissetti, ama yatağa yatınca gözlerini tavana dikip baktı. Chantrelle'nin söyledikleri onu çok rahatsız ediyordu.

Cumartesi günü müzeleri gezdiler. Annesi akşam yemeğini babasıyla birlikte dışarıda yemelerini önerince Sally babasının başka planları olabileceğini öne sürerek itiraz etti. Ama Emily'yi ikna etmek çok zordu.

Sonunda babasını aradı.İşi yoktu. Hep birlikte lüks bir lokantada ağız tadıyla yemek yeiler.

Ertesi gün botanik bahçesine gittiler, öğleden sonra da plaja.

Pazartesi sabahı erkenden Sally annesini havaalanına götürdü. Uçağı kalktıktan sonra kente dönüp Claude'a uğradı. Claude onu görünce,
<<Sally! Mın dieu!>> diye bağırdı sevinçle. <<Burada işin ne?>>
<<Beni görmekten memnun olmadın mı?>>diye takıldı Sally.
<<Tabii, tabii. Yalnız çok şaşırdım, seni burada bir daha görmeyi hiç ummamıştım.>>Elindeki soğanları soymayı sürdürdü. <<Alış verişe mi çıktın?>>
<<Hem, evet, hem de hayır.>> Güldü. <<Annemi biraz önce havaalanına bıraktım. Kocam iş yolculuğunda. Yapacak bir şeyim olmadığı için bir kaç arkadaşımı göreyim dedim ve önce buraya uğradım.>>
<<Biraz daha burada oyalanırsan, ayrıldığını unutup seni işe koşabilirim.>>

Sally eve dönmek istemiyordu. Bu nedenle günü geri kalan bölümünü Claude'a yardım ederek geçirdi. Akşam eve geldiğinde kendini tatlı bir yorgunluk içinde hissetti.

Bugün Luke geliyordu. Daha şimdiden heyecanlanmaya başlamıştı. O geldiğinde kim bilir ne halde olurdu.

Carlo bile onun bu haline fark etmişti.
<<Saat kaçta gelir acaba?>> diye Carlo'ya sordu.
<<Geldiğinde havaalanından arar. Akşam yemeğini hazırlamak ister misin?
<<Çok iyi olur. Oyalanmış olurum.>>

Carlo, yüzünde anlayışlı bir gülümsemeyle ona baktı. <<Sinirlisin galiba.>>

Öyleydi. Sally hemen yemek hazırlıklarına girişti. Neden böyle bir adama aşık olmuştu sanki? Onu sevmiyordu bile, tek istediği ondan bir oğlunun olmasıydı. Bazı anlarda onun kendisini biraz olsun sevdiğini sanıyordu, ama o kadar tecrübesizdi ki yanılıyor olabilirdi de.

Zaman çok yavaş geçti. Yemek zamanı olmuştu, ama Luke daha ortalarda gözüküyordu. Saat sekizde Carlo ile mutfakta sofrayı kurup yemeklerini yediler. Kahvesini alıp, salattoya geçti, belki biraz televizyon izlerse oyalanırdı.

Saat ona doğru bara gidip kendine bir bardak şeri koydu. Yirmi dakika sonra bardağını tekrar doldurdu.İçki etkisini göstermeye başlamıştı, kendini çok gevşemiş hissediyordu.

'Acaba Luke ne yapıyordur' diye geçirdi içinden. Herhalde dırdırcı karısından uzak geçirdiği şu dakikaların zevkine varıyordu. Yüzünü buruşturdu. Yatak hariç hep kavga etmişlerdi. Onu sevdiği için kendinden daha n kadar nefret edebilirdi acaba? Luke bunu duysa onunla alay ederdi. Onu arzuladığını biliyordu, ama seviyor muydu acaba? Ona sürekli kendisinden nefret ettiğini söylerse nasıl sevebilirdi?>

Neden hala gelmemişti? Aradan bir saat daha geçti. Sally'nin aklına türlü türlü şeyler gelmeye başladı. Carmela? Bunu kafasından silip attı. Kaza? Hayır...
<<Bana da bir bardak koysana.>>

Neredeyse elindeki bardağı düşürüyordu. Geldiğini duymamıştı bile. Yavaşça ona döndü.

<<Beni korkuttun.>> Özlemle yüzünü süzdü. Saçları ıslaktı. <<Yağmur mu yağıyor?>> diye sordu.

<<Yolda lastik patladı. Gece karanlığında lastik değiştirmek epeyi yorucu oluyor. Gelir gelmez bir duş aldım.>>

<<Demek ki bir süreden beri evdesin?>>

<<On beş dakika kadar oluyor.>> Bara geçip bardağına içki koydu. <<Sana da koyayım mı?>>

<<Yo, hayır, bu benim üçüncü bardağım.>>

Kaşlarını kaldırdı. <<Gerçekten mi? Beni karşılamak için bu kadar içki içmene gerek var mı?>>

<<Seni merak etmişim,>> dedi Sally titrek bir sesle.

<<Bir kaza olmasından korktun öyle mi? Ölmüş olmamdan korkuyordun herhalde? Gerçeği söyle, car, böyle bir şey olsaydı, benim için göz yaşı döker miydin?>>

Sally susru. Ne söyleyebilirdi ona? Her şeyi anlatsa bile gülü4pm geçecekti. Buna dayanamazdı.

<<Ne söyleyeceğini bilemiyorsun galiba?>>

Sally bardağını masaya bırakıp kapıya doğru ilerledi.

<<Sally.>>

Merdivenlere doğru koştu Sally. Ama Luke yetişmişti. Onu kendine doğru çevirince Sally bir garip oldu.

Yüzünü yukarı doğru kaldırdı Luke. sally'nin dudakları titriyordu. Gözleri dolu dolu olmuştu. Luke uzun bir süre ona öylece baktı, sonra parmağıyla gözlerinden inen yaşları sildi.

<<Bütün bunlar...>> Bir an durup hafifçe gülümsedi, <<Biraz geciktiğim için mi?>>

<<Bana Carmela'yı da beraberinde götüreceğini söylememiştin...>> Luke eliyle ağzını kapattı.

<<Benim tatlı kaçığım,>>> diye tatlı tatlı azarladı onu. <<Beraberimde götürmedim. O başka uçakla geldi.Hem ayrı otellerde kaldık.İş için olduğunu biliyorsun.>>

Yanaklarından akan yaşları silmek isteyince Luke onu durdurdu.

<<Cara.>>

<<Bana cara deme! Ben senin sevgilin değilim!.. Hiç olmadım, olmayacağım da!>>

<<Sen benim tatlı sevgilim değil misin?>> diye yuuşakça sordu. Elleriyle onu okşamaya başlamıştı, dudaklarıysa boynunda dolaşıyordu. <<Seni o kadar çok seviyorum ki bilemezsin,>> dedi. <<Senin bir bakire olduğunu anladığım zaman kendimi ne kadar kötü hissettim bilemezsin...Sana ne kadar kaba davranmıştım.>> Yüzü durgunlaştı.

Sally gözlerindeki acıyı görünce bir tuhaf oldu. Yanağını okşamak onu teselli etmek istedi, ama Luke elini alıp dudaklarına götürdü.

<<Senin yaptıklarını bir başkası yapsaydı onu öldürürdüm! Daha hiç bir kadın beni senin gibi etkilemedi...Bir an seni arzularken, bir de bakıyorum öfkeden gözümü döndürmüşsün! Öyle anlar oldu ki boynunu kırabilirdim.>>

<<Ama sen de ideal bir koca olmadın.>> Bir türlü Luke'un kendini sevdiğini kabullenemiyordu.

<<Küstahtın, hem de çok küstah! Benimle eğlenmekten büyük bir zevk alıyordun...Tıpkı bir kedinin fareyle oynaması gibi. Davranışlarımdan iyi bir nedeni vardı.>>

Gözleri sevgi ve arzuyla parlıyordu Luke'un. Sally onun kollarında eridiğini hissetti.

<<Seni seviyorum.>> Sesi boğuk ve titrek çıkmıştı. <<Oh, Luke, kendimle ne kadar mücadele ettim

bilemezsin.>> dedi büyük bir rahatlıkla.

<<Bunu senin ağzından duymayı ne kadar istiyordum,>> diye inler gibi konuştu Luke. Öpücükleri göğüslerine doğru inmeye başlamıştı.

<<Senden bir şey isteyeceğim,>> dedi Sally fısıltıyla.

<<Yarına kadar bekleyemez mi?>> Gözleri parlıyordu Luke'un. <<Bu akşam için planlarım vardı.>> Yanaklarının kızardığını görünce güldü.<Söyle bakalım, cara, benden ne istiyorsun?>>

Sally muzipçe gülümsedi. <<Seninle evlenmek istiyorum.>>
<<Bildğim kadarıyla, böyle bir şeyler yaptığımızı yazan bir kağıt var elimizde.>>

<<Demek istiyorum ki...tekrardan evlenelim,>> diye açıkladı Sally. <<Yalnız sen ve ben. Tabii gerekirse babamla Carlo da gelirler.>>Yüzünden ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı. <<Ne diyorsun?>>

Luke'un yüzü yumuşadı. <<Eğer bütün istediğin buysa, gerekli işlemler gerçekleştirilir gerçekleştirilmez evleniriz,>> diye ona söz verdi.

<<Tabii, evli olmanın bazı iyi yanları da var. Örneğin birlikte yatmak için evlenmeyi beklemek zorunda değiliz.>>

Luke onu uzun uzun öptü.

<<Sensiz geçen altı gece, cara.>> Onu kucağına aldı. <<Dio, seni ne kadar özledim!>>

Sally başını onun boynuna gömdü. Bu güçlü kolların arasında kendini mutlu ve korumalı hissediyordu. <<Sensiz olmak ne zormuş,>> diye fısıldadı Luke'un kulağına. <<Gecenin karanlığında uyanıp kendimi yatakta yapayalnız yatar bulunca neler hissettim bir bilsen.>>

<<Bundan sonra ben nereye gidersem sen de geleceksin, tamam mı?>>

Sally başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. <<Karnım burnumda iken de mi?>> diye takıldı ona.

<<Neden olmasın?>> Sally'yi yatağın üstüne yavaşça bıraktı. <<Özellikle çocuklarımızla birlikte.>>

<<Bu seni rahatsız etmez mi? Oranı buranı çekiştiren bir takım çocuklar, karın desen, karnı burnunda. Sonr
öbür kadınlar ne der? Ay!>>

Luke onu acımasızca çimdiklemişti.

<<Şunu hiç bir zaman unutma, cara, seni gördükten sonra gözlerim başka kadınları görmez oldu.>>

<<Nedenini bir türlü anlayamadım,>> diye takıldı Sally. <<Yüzüm güzel değil, saçım bile doğru dürüst bir biçime girmez.Ama iyi yemek yaptığım bir gerçek.>>

<<Seni hiç bırakmayacağım Cara. Sen olmayınca kendimi yarım hissediyorum,>> dedi Luke sevgiyle.

Birden Sally'nin aklına çok yersiz bir soru geldi. <<Yemek yedin mi? Sormayı unuttum. Aç olabilirsin.>>

Luke ona sarılırken, <<Ben yalnız senin açlığını duyuyorum,>> dedi.

THE END